Colecția Clepsidra

TUDOR negoiță

SURÎSUL OCHILOR ALBAȘTRI

Clepsidra EDITURA EMINESCU

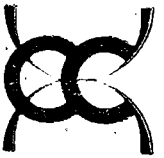

Colecția Clepsidra

Coperta de
SERGIU DINCULESCU

tudor negoiță

SURÎSUL OCHILOR ALBAȘTRI

Colecția Clepsidra

EDITURA EMINESCU

București 1979

1. Fata cu poşetă mov

Colonelul Dumitrescu se instală greoi la masa de lucru, inspectă cu privirea camera austeră, ochii i se opriră pe fişetul verzui, cu sigiliu de plastilină. Strîmbă din nas. Umblase mai bine de o săptămînă prin ţară, timp în care intrase rar prin birouri. Acum, încăperea aceasta cu pereţi masivi de piatră, în care avea să rămînă probabil pînă la prînz, i se părea cenuşie şi apăsătoare...

Dincolo de uşa din dreapta era biroul maiorului Stoenescu. Desigur, nu aflase încă de venirea lui. Altfel, Stoenescu ar fi apărut deja, în braţe cu un teanc de dosare şi hîrtii multicolore, pe care i le-ar fi depus pe masă.

Da, ar fi trebuit deci să se ridice de pe scaun, să parcurgă cei doi metri de încăpere, pînă la uşa aceea şi... să intre în posesia blestematelor de adrese rezolvate de maior; dar mai ales a celor nerezolvate, selectate şi adnotate meticulos, în ordinea importanţei şi urgenţei.

Dumitrescu nu se clinti însă. Îşi privi ceasul, era opt şi trei minute dintr-o dimineaţă de primăvară, care bătea discret în fereastră cu o ramură abia înfrunzită. Avu senzaţia că îl chema la o plimbare, aşa, fără nici un scop precis, printr-un parc. Surîse. Începea să aibă veleităţi de pensionar ?...

Se ridică încet, sprijinindu-se cu ambele palme de masă, privi o dată la fereastra prin care primăvara nu reușea totuși să intre, făcu cei cîțiva pași, deschise ușa și...

Ce se petrecuse aici ?... A, da ! Își aminti că, înainte de a pleca în provincie, se dispusese ca biroul larg în care lucrau Stoenescu și încă trei ofițeri să fie despărțit. Da, trebuise „tăiat" în două, pentru o mai justă valorificare a spațiului. Se făcuse. Camera în care intrase avea acum jumătate din dimensiunile celei cunoscute. Dar meșterii nu terminaseră treaba, izolarea fonică nu era încă făcută, astfel că, prin peretele subțire, prin ușa încă necapitonată, auzi clar vocea maiorului care scanda pe un ton oficial :

— Domnișoară, te invit încă o dată să declari deschis natura relațiilor dumitale cu acel individ !

Dumitrescu își strînse buzele nemulțumit, așteptînd replica justificativă sau sughițul de plîns al unei femeiuști agasate ori încolțite. Era desigur proprietara poșetei mici, mov, de un format foarte *hoț*, așezată peste un dosar, pe biroul lui Stoenescu. Auzi însă, dimpotrivă, o voce limpede, de elevă scoasă la tablă, care zicea rar, cu un deplin calm :

— Nu înțeleg întrebarea.

Vocea i se păru colonelului intenționat liniștită, aproape suavă, era evident că voia să-l necăjească pe anchetator.

— Ce nu înțelegi, domnișoară ? ! răsună glasul ascuțit al lui Stoenescu. Ce nu-nțelegi ? Spune-mi exact de cînd îl cunoști pe Walther și locurile unde ați fost împreună ! E atît de greu ?

— V-am mai spus de trei ori ! se miră interlocutoarea lui Stoenescu, urcînd puțin cîntat sfîrșitul propoziției ca o strengăriță pariziană. De trei ori, domnule maior !

Cuvintele ei se distingeau mai greu, dar se distingeau totuși, iar Dumitrescu încercă să și-o imagineze după voce. Cum putea arăta posesoarea poșetei mov ? După voce, părea foarte tînără. 17, poate 18 ani.

— Că v-aţi cunoscut în parc, izbucni maiorul, v-aţi plimbat prin oraş de două ori şi ţi-a făcut cadou un obiect !

— Nu *un obiect*, o poşetă, în rest aţi reţinut perfect, observă tînăra pe un ton de nevinovată admiraţie şi Dumitrescu simţi că Stoenescu era gata să explodeze. Îl auzi totuşi cum, stăpînindu-se, preciza :

— Dar ne interesează amănuntele, domnişoară ! Înţelegi ? Amănuntele !

— *Ne* interesează ? Mai e cineva în cameră aici ?

— Pe noi, ca instituţie, ne interesează ! Vreau amănunte !

— Aha ! păru dumirită puştanca. Amănunte ! Vă asigur, spuse ea rar şi cu un aparent regret, că amănuntele nu sînt atît de interesante pe cît vă aşteptaţi.

Dumitrescu şi-o imagină zîmbind, un zîmbet candid, gata parcă să repete : *Poate n-am înţeles eu întrebarea dumneavoastră ?*

Colonelul ridică poşeta mov pe un deget, o privi interogativ, ar fi vrut de fapt s-o vadă pe obrăznicătură. De unde-o fi pescuit-o Stoenescu ? Şi ce legătură putea fi între ea şi Walther, faimosul Walther, pe care-l căutau de două săptămîni încheiate prin toată ţara fără nici un succes ?

— Depinde ce numeşti dumneata interesant ! îl auzi ricanînd pe maior.

— Şi dumneavoastră la fel ! veni prompt răspunsul.

Colonelul puse deoparte poşeta şi deschise dosarul.

— N-ar fi mai bine să-mi puneţi dumneavoastră întrebări ? Şi eu să răspund ? cîntă iarăşi glasul suspect de cuminte al fetei.

— Perfect ! acceptă Stoenescu. V-aţi cunoscut în parc. Bun. Cum anume ?

— Elaboraţi un studiu despre tehnica modernă de acostare ? Sau... aşa ceva ? se interesă tînăra pe un ton îngeresc.

O chema Magda Dolcanu. Așa rezulta din dosar. Și avea 23 de ani. O fotografie din păcate lipsea.

— Domnișoară ! izbucni maiorul. Păru un moment că vrea să izbească în masă cu pumnul, să țipe, dar continuă calm, un calm care se vedea însă că îl costă scump. Îți atrag atenția că ești aici într-o instituție de stat. Că răspunzi la întrebări de care depinde, poate, situația dumitale viitoare ! Că, în conformitate cu legile acestei țări, ești obligată să declari adevărul...

— Și numai adevărul, conform articolului nu știu care din Codul penal, nu ? completă Magda netulburată. Am uitat ce articol mi-ați spus, se scuză ea cu un aer spășit.

Dumitrescu își mușcă buzele strivind o înjurătură.

— Cum v-ați cunoscut ? reintră în subiect Stoenescu.

Câteva cuvinte ale fetei Dumitrescu nu le mai înțelese, prinse doar sfîrșitul frazei :

— ...în parc, să citesc. Și întîmplător...

— Să citești ? ! De ce în parc și nu la o bibliotecă ? interveni maiorul, mai mult din cauza iritării.

— O, dar în parc e mult mai odihnitor. Îmi place să fiu singură, undeva pe o alee mai depărtată, declară ușor nostalgic interogata. Știți, mă pregătesc pentru examenul de stat.

— Singură, în parc ? ! Ca să studiezi ? întrebă ironic Stoenescu. Ajunsese în mod incontestabil la capătul răbdării, făcea greșeli tactice elementare. În dialogul care începuse, se vede, mai demult, interogata reușise să-i foc easeă nervii.

— Vi se pare ciudat ? ! Nu... nu văd de ce.

— Dumneata mi-ai vorbit de *tehnica de acostare !* sublinie fără sens maiorul. Se lansa acum în întrebări inutile, mai mult din nevoia de a da replici.

— A, nu venisem deloc cu această intenție, constată feciorelnic Magda. Mă descurc foarte ușor cu tinerii care mă plictisesc. Îi expediez imediat.

— Serios ? rînji maiorul fără a face efortul de a-și ascunde îndoiala.

— Serios, declară obrăznicătura. Practic judo, uitasem să vă spun.

Dumitrescu și-o imagina stînd cuminte pe scaun, cu degetele încleștate peste un genunchi, cu brațele întinse, așteptînd răspunsul lui Stoenescu. Așa stătea oare ?

— Daa ? !... Totuși, pe tînărul acela, Walther !...

— A, cu tînărul Walther a fost altceva, motivă fata. Era un străin. Am remarcat după accentul lui. Se rătăcise prin parc, m-a întrebat unde este ieșirea, eram în Grădina botanică... O chestiune de politețe. Apoi... cunosc bine germana și îmi place, cînd am un prilej, să conversez.

— Aha ! Și ?

— Și era foarte simpatic, explică interogata cu o simplitate dezarmantă. Eu îmi terminasem programul pe ziua aceea... Ne-am plimbat puțin prin oraș...

— Dar ce ați discutat ? !

— ...Nu-mi aduc aminte. Nimicuri.

— Nimicuri ? ! Și la a doua întîlnire, cînd ați discutat de asemenea nimicuri...

— Exact.

— Ți-a făcut cadou o poșetă !

— Remarcase că mi-a plăcut. O văzusem într-o vitrină cu ocazia primei hoinăreli prin oraș.

— Și ai primit-o !

— Era să-l las cu o poșetă în mînă ? ! Eu tot n-aveam. Nu port, de obicei, poșetă...

Stoenescu tăcea. Cîteva clipe domni o liniște ciudată. Se auziră apoi pașii maiorului. Dumitrescu putea să jure că Stoenescu își uitase iarăși țigările.

— Vin imediat, anunță vocea uscată a lui Stoenescu. Te rog să te gîndești bine la poșeta aceea. Și să-mi declari sincer tot! Nu e de glumă, domnișoară. E ceva foarte serios!

Deschise ușa și se opri cu ochii la colonel, care răsfoia dosarul fetei. Maiorul închise ușa și spuse pe un ton scăzut, obosit :

— Să trăiți, tovarășe colonel ! Ați venit ?

— Da, zise și mai scăzut Dumitrescu. Ce-i cu individa asta ?

— E... o ființă îngrozitoare ! izbucni maiorul, totuși stăpînindu-se și răscolind prin sertare după țigări. M-a înnebunit !

— Vorbește mai încet, îl preveni Dumitrescu, de dincolo se aude tot.

— Am anchetat pînă acum ticăloși de tot felul ! Dar asta... asta... Ar trebui să chemăm pe cineva de la miliție. de la moravuri ! Ăia știu cum să vorbească cu... fufe de-astea !

Nu-și găsea țigările și asta îl scotea și mai mult din sărite. Dumitrescu îi întinse tabachera lui.

— Vă mulțumesc. Am avut și eu, dar... Aprinse repede o țigară, trase un fum lung și exclamă indignat : Individa asta e un coșmar !

Dumitrescu își încreți nasul după obicei, semn că nu era tocmai de acord, luă poșeta și dosarul și-i făcu semn maiorului să treacă în biroul alăturat.

— Nu mă pricep să anchetez *fetițe de-astea nevinovate*, încheie maiorul cînd ajunseră în biroul lui Dumitrescu. Nu-i genul meu.

— Am constatat, făcu sec colonelul. I-ai spus despre ce e vorba ?

Stoenescu se înecă subit cu fumul țigării.

— Cum era să-i spun ? ! Trebuie să vedem ce ne declară ea înfîi.

— Cum ați adus-o aici ?

— Am invitat-o azi dimineață, la șase, în timp ce pleca de la cămin spre parc. Cu discreție, bineînțeles.

— Ce știm despre ea ? se interesă Dumitrescu.

— E un element rafinat ! Își ascunde foarte bine adevăratele preocupări. Referințele pe care le-am putut aduna sînt pozitive. Toate. Dar poșeta...

— Ce-i cu poșeta ?

— Uitați-vă !

Stoenescu deschise poșeta. Înăuntru erau o oglinjoară, un ruj neînceput, o batistă și-un pix.

— Rujul ascunde ceva ?

— Rujul nu. L-a luat probabil doar ca să se fandosească. Nu-și dă cu ruj. Poșeta ascunde însă un magnetofon.

— Magnetofon ? !

— Un minimagnetofon, desigur. Aici în peretele din dreapta. Foarte bine ascuns. Deja mi-au adus transcrierea înregistrărilor. Priviți ! Astea sînt copiile dactilografiate ale înregistrărilor, spuse maiorul scoțînd din dosar niște file scrise mărunt.

— Ce cuprind ? întrebă Dumitrescu răsfoind paginile.

— Eu știu ? Aparent fleacuri. Discuții de cămin. Sînt și niște prelegeri. Toate astea trebuie studiate la milimetru. N-am avut încă timp, dar...

— Atîtea pagini în jucăria asta ? se încruntă Dumitrescu, în timp ce citea pe sărite hîrtiile dactilografiate.

— Minimagnetofonul funcționează doar la apariția unei surse sonore. Nu înregistrează tot timpul.

— Nu găsesc nimic interesant, bombăni colonelul dînd încă o pagină.

— Vă spun că trebuie studiate foarte atent. Domnișoara asta e singura legătură a lui Walther, pe care o cunoaștem. Stinse țigara într-o scrumieră și întrebă : Vreți să participați și dumneavoastră în continuare la... ?

— Nu ! zise colonelul şi adăugă gînditor : Am să continui eu. Ai dreptate, *nu-i genul dumitale puştoaica asta.*

— A, bine !... Cum doriţi, spuse cu un zîmbet strîmb, de om acrit, Stoenescu. Asta e dosarul ei. Studiaţi-l atunci şi...

— L-am văzut, zise cu seninătate Dumitrescu. Să mergem, nu m-ar mira s-o văd apărînd pe uşa asta şi făcînd *bau !*

În camera unde o lăsase Stoenescu pe interogată, colonelul descoperi o fată îmbrăcată într-o bluză albă, vestă de un mov pastelat şi pantaloni negri trapez. Îi aştepta în picioare, lîngă masa de lucru a lui Stoenescu. Îi întîmpină cu un zîmbet angelic, cu capul plecat puţin pe-o parte, privindu-i parcă amuzată. Asta era deci Magda. Acum o să întrebe, gîndi Dumitrescu, pe tonul ei uşor cîntat : *Aţi venit cu întăriri, domnule maior ?*

Magda nu întrebă totuşi nimic. Privirile ei se opriseră în ochii verzi ai lui Dumitrescu. Îndreptă încet capul, surîsul dispăru, observa acum atentă statura masivă a colonelului, cu o curiozitate nedisimulată, aproape ostentativă, ca pe un obiect de expoziţie. În contrast cu părul negru intens, fata avea faţa albă, foarte albă şi ochii de un albastru ciudat, violiu, aproape la fel de mov ca vesta pe care o purta.

Erau cuminţi ochii. Gînditori, melancolici. Nasul obraznic şi gura cam mare îi aduceau în schimb o notă de impertinenţă. Şi colonelul mai constată că nimeni pînă atunci nu-i înfruntase privirea în linişte atîta timp, fără măcar să clipească. Cît trecuse de cînd se priveau aşa ? În spatele său, Stoenescu tuşi uşor.

— Bună dimineaţa ! mormăi Dumitrescu.

Magda, trezită parcă, îşi reluă surîsul, făcu o reverenţă mică, aproape nesesizabilă. Şi totuşi sfidătoare. *Nu cred că*

i se pare o dimineață prea bună, gîndi colonelul și-i întinse mîna mare și puternică.

— Eu sînt Dumitrescu, spuse el simplu. Colonel Dumitrescu.

Magda nu reacționă imediat. Îl privea în continuare meditativ, zîmbetul dispăruse iarăși. Brațul ei zvîcni apoi, o undă de maliționizitate enervată trecu prin privirea senină, păru că vrea să-i ofere colonelului mîna să i-o sărute, ca răspuns la încercarea lui stîngace de apropiere. Se opri în ultimul moment și strînse simplu mîna care i se întindea.

— Ați venit să continuați dumneavoastră ? întrebă ea pe un ton scăzut. Privirea ruga o negare. Mîna subțire era fierbinte, prelungă, nervoasă. Dumitrescu îi dădu drumul cu un oarecare regret.

— Te deranjează ?

Ochii scînteiară scurt, scînteiară ironic în timp ce strecură cu vioiciune :

— O, nu ! Dimpotrivă. Începem tot cu numele tatălui ?

— Nu.

— Să iau totuși loc, da ?

— Nu, repetă Dumitrescu. Am să te invit să mă însoțești... la o mică plimbare. Cu mașina.

Sprîncenele Magdei tresăriră ușor. Apoi, pentru prima oară de cînd intraseră în cameră, fata își aruncă privirea spre maior.

— Cu multă plăcere, acceptă ea. Îmi înapoiați și poșeta?

— Nu. Deocamdată. O vei primi mai tîrziu.

Magda ridică din umeri, privi cîteva clipe pe fereastră, zise simplu :

— Să mergem atunci. Porni spre ușă, se întoarse brusc, întrebă direct, privind acum undeva deasupra capului cu păr alb al lui Dumitrescu : Mă arestați într-adevăr de ceva grav ?

— Da, preciză Dumitrescu.

Ochii Magdei coborîră într-ai lui :

— Dacă vă spun că nu sînt vinovată cu nimic, mă credeți ?

— Da, rosti exact pe același ton colonelul și în privirea fetei citi expresia de pe fața subalternului din spatele său.

— Bine, făcu Magda. Îi întinse deodată mîna lui Stoenescu și modulă cu oarecare gravitate : La revedere, domnule anchetator.

Stoenescu privi spre colonel nedumerit, strînse mașinal mîna care i se întindea.

— Nu mi-a părut deloc bine de cunoștință, adăugă Magda limpede, fixîndu-l pe maior. Și porni spre ușă cu un pas repede, ușor săltat.

. . . . . .

Mașina gonea pe șoseaua aproape pustie. Cu coada ochiului, Dumitrescu o văzu pe Magda deschizînd fereastra din dreptul ei și scoțînd mîna afară. Se juca acum cu aerul pe care bolidul îl străbătea cu viteză. De la plecare nu-și vorbiseră, Magda nu întrebase nimic și tăcerea aceasta pe colonel îl intriga. Răsuci volanul la stînga și mașina intră pe un drum mărginaș, care continua de-a lungul unei păduri încă neînverzite. Simți cîteva clipe privirea Magdei ațintită asupra lui și aștepta să audă în sfîrșit întrebarea. Care totuși nu veni. Își declaraseră unul altuia, un fel de război al tăcerii și se încăpățînau acum să reziste, fiecare cît mai mult.

Sper să nu sară din mașină, gîndi colonelul. Întoarse încet capul și o observă, constată că nu era nici un pericol, nasul cam în vînt al Magdei aspira aerul de primăvară

care intra prin mica fereastră. Privea drept înainte și nu părea îngrijorată defel. Își lega tocmai părul cu o bentiță.

— Dacă vă uitați la mine, o să ne oprim într-un copac, cîntă vocea ei și colonelul își întoarse capul strîngînd iarăși buzele a nemulțumire. E foarte frumos aici, remarcă apoi Magda cu candoare. Și adăugă : Mă invitați la un picnic ? Sau vreți doar să admirăm natura ?

— Nu tocmai, răspunse enigmatic Dumitrescu. Dealtfel am ajuns unde trebuia, zise el și răsuci brusc volanul, frînă scurt.

— Ce-i asta ? ! făcu Magda... Ce-i aici ?

— Acum... nu mai e nimic. După cum vezi, zise calm Dumitrescu și își scoase o țigară. A fost. Aici lucrau în luna trecută patru oameni.

— Ce era aici ? îngînă Magda.

— Un mic atelier. Un fel de stație pilot. Cu profil special.

— A... explodat ? !

— A fost aruncată în aer.

Magda își întoarse brusc fața spre el și își scoase cu un gest repezit panglica cu care abia își legase părul.

— Pot să cobor ?

— Dacă vrei.

Magda coborî. Peisajul avea ceva înfiorător ; cumplit și dezolant totodată. În centrul poienii, la 200 metri de ei, se aflau cîteva zeci de fiare răsucite care țîșneau dintr-un fundament de beton. Încolo nimic. Pămînt gol și curat. Copacii de pe margine fuseseră rupți de suflul nemaipomenitei explozii. Se zăreau doar niște plăcuțe dreptunghiulare, înfipte în sol, plăcuțe pe care se puteau citi diverse numere.

— 271. Ce-i asta ? întrebă Magda, uitîndu-se la tăbliță de la picioarele ei.

— Eşti sigură că n-ai să leşini, dacă-ţi spun ?

Magda întoarse spre el privirea ochilor viorii.

— Semăn cu una care leşină ?

Dumitrescu nu răspunse numaidecît. Trase un fum lung din ţigară, desenă cu vîrful pantofului ceva pe pămînt şi rosti plat :

— Aici s-a găsit laba unui picior... Aparţinea unui tehnician care a fost sfîrtecat de explozie...

Magda făcu ochii mari. Se lăsă apoi jos, privi de aproape, cu groază, tăbliţa aceea dreptunghiulară, vru s-o atingă, îşi retrase mîna, se ridică brusc cercetă înfiorată împrejurimile, unde se zăreau risipite, o puzderie de plăcuţe asemănătoare. Vîntul îi răsfira pletele negre şi lungi. Şi tot vîntul aduse la picioarele ei o creangă ruptă şi uscată, care se opri peste tăbliţă, împiedicînd-se ca de un obstacol neaşteptat.

— De ce m-aţi adus aici ? întrebă Magda. Îi tremura vocea acum... Aşa cum bănuise colonelul, era o fată cu fantezie. Înţelesese, simţise, îşi imaginase tot sau aproape toată grozăvia dintr-o dată.

— Walther a făcut asta, explică Dumitrescu.

— Walther ? !... Cum ? !

— Există un principiu în spionaj : *Ce nu poţi obţine, măcar distruge !* El a oferit unei inginere de-aici o poşetă. Aşa cum ţi-a oferit şi dumitale. Inginera a scăpat cu totul întîmplător. Tocmai pleca de la centrul experimental cu maşina, să preia nişte materiale. S-a ales doar cu răni. Poşeta ei însă, în care...

— Cum ? !... O poşetă ? Atîta exploziv într-o poşetă ?

— Explozivul ascuns în fundul dublu al poşetei a provocat o mică explozie. Dar într-o staţie cu profil special... o mică explozie înseamnă... ce vezi... A fost un detonant pentru...

— De unde știți ? ! întrebă Magda. Ochii îi scînteiau.

— Walther se ocupă cu jucării de-astea ! E *un specialist*. E de fapt un maniac folosit de... anumite persoane. Din exterior ! Strivi țigara cu vîrful pantofului și completă : Am aflat prea tîrziu cine e. De-asta îl căutăm...

— Nu cred !

— Poșeta dumitale ar fi o dovadă.

— Poșeta mea ! ? !... Vreți să spuneți... ?

— Nu. Nu-i explozivă. Are doar un minimagnetofon ascuns. Presupun că voia să te folosească într-un fel. Nu știu cum. Dar... căuta să se asigure că nu ești cumva în legătură cu noi. Sau voia să-ți cunoască pur și simplu preocupările. Părerile despre el...

— Vreți să spuneți că o să vină să-mi ceară poșeta ? !

— S-o ceară sau să o înlocuiască, fără ca dumneata să știi... El sau altcineva din preajma dumitale... sugeră colonelul, împrumutînd fără să vrea tonul cîntat al interlocutoarei sale...

Fața Magdei era mai albă decît pînă atunci. Dar buzele ei se strînseseră subit.

— Bine, spuse foarte încet. Să vină ! O să-mi dați poșeta înapoi ! Mi-ați promis !

Dumitrescu se uită la cer, parcă temîndu-se de ploaie.

— ...Îți dai seama ce-mi propui ? întrebă el.

— Cred că da.

— Cred că nu... Să mergem acum, hotărî colonelul. Se întoarse și plecă spre mașină. Magda îl ajunse din cîțiva pași.

— Se pot șterge ultimele înregistrări, nu-i așa ? Cele care s-au făcut cînd am fost adusă la dumneavoastră ?

Colonelul se instală la volan :

— Da, zise el încet, se pot șterge.

— Am să-l găsesc ! hotărî Magda apăsat, privindu-l în ochi... Știu cum pot să-l găsesc! Vă spun că am să-l găsesc!

. . . . . .

În aceeași seară, înainte de a merge la teatru, Dumitrescu își lăsă nevasta cu o prietenă la cofetărie și trecu pe la birou. Așa cum se aștepta, în camera, pe care o regăsea la lumina artificială și mai cenușie, se afla Stoenescu, aplecat peste paginile unui dosar. În stînga lui se aflau altele, vreo douăzeci de dosare, cu coperte uzate, care așteptau probabil să fie citite.

— Vrei să le studiezi acum ? întrebă morocănos Dumitrescu.

— Ce să fac ? se încruntă celălalt, fără să-și ridice privirea.

Dumitrescu îl cunoștea bine. Fuseseră colegi din primii ani de muncă, asta fusese în urmă cu mulți, i se părea cu foarte mulți ani.

— Lasă-le pe mîine, sugeră colonelul. Dimineața mintea omului e mai limpede. Hai la aer puțin !

— Nu pot, mormăi Stoenescu. Azi n-am făcut nimic !... Înțelegi ? Nimic, repetă cu un aer nefericit. Am umblat toată ziua, dar...

Se vedea asta foarte bine. Maiorul era obosit, transpirat, cearcăne mari, maronii, îi umbreau ochii umflați, iritați, de nesomn. Îl privi pe Dumitrescu puțin chiorîș, cu un aer critic la adresa costumului ireproșabil de seară și a cămășii imaculate. Și întrebă agresiv, trecînd demonstrativ la pluralul oficial și corect de politețe :

— Dumneavoastră ?

— Eu cred, spuse Dumitrescu plimbîndu-se prin birou, că am descoperit pe cineva care ne va ajuta. Își studie vîrful degetelor și completă : Poate chiar mai mult decît atît.

— Domnișoara cu poșetă mov ? mirii Stoenescu fără să-și ascundă îndoiala. La ea vă referiți ?

Dumitrescu înclină doar din cap aprobativ, privi dosarele de *suspecți*, oftă, ridicînd din umeri, întrebă pe un ton potolit :

— La ce concluzie ai ajuns în privința lui Walther ?

— Cei de la serviciul Q presupun că ar putea lucra pentru Lars.

— Lars ? !

— Da, iarăși misteriosul Lars, despre care, încă, nimeni nu știe cine poate fi.

Dumitrescu aruncă o privire la ceas, constată că întîrziase, salută și plecă. Lars ! Cine dracu se ascundea în spatele acestui nume ? Lars ! Tot ce stabiliseră deocamdată despre el era că știe românește perfect, că nu venise în România niciodată, că era șeful unui serviciu particular de informații, care le dăduse deja de lucru serios. Lars !...

2. Un om care te poate ajuta

Lars simți pe braț o gidilătură neplăcută și își aminti că regiunea era plină de păianjeni veninoși. Își îndepărtă ziarul de pe față și ridică mîna încet. Nu era decît o furnică. O furnică mare, care se strecura cu perseverență printre firele de păr argintiu ale antebrațului, căutînd să se vîre pe sub cămașa cu mîneci suflecate. O prinse cu două degete și o aduse în dreptul ochilor pentru a o putea observa mai bine. Insecta continua să se zbată inutil, făcînd aceleași și aceleași mișcări, fără întrerupere. *Ca un agent prins care crede că repetînd poveștile tîmpite pe care le-a*

învățat cu conștiinciozitate, mai poate să-și înfrunte destinul. Adică să scape de laț, gîndi Lars.

Azi însă, dintr-un sentiment nu tocmai clar, Lars hotărî să fie un destin mărinimos. Degetele sale zvîcniră, proiectînd insecta undeva în mărăcinis. Se ridică apoi sprijinindu-se în coate și rămase așa, cu un aer teribil de plictisit. Aștepta acolo, sub copacul acela cu frunze parfumate, despre care nu știa măcar cum se cheamă, de aproape trei ore.

Privirea îi lunecă peste cele două mașini, din care una purta însemnele poliției, peste tufișurile dese în care se ascundeau. Acolo, departe, jos, panglica argintie a autostrăzii se desfășura dreaptă, impecabilă, ca un drum sigur spre infinit. Se mișcau pe ea, multicolore, grăbite, sute de gîngănii metalice, pline cu turiști veniți să respire aerul de legendă al Mediteranei — al acelei Mediterane despre care cineva spusese că a devenit *latrina bătrînului continent*, își aminti Lars. Ori turiști aparenți, porniți ca și furnica aceea, în explorări mult prea primejdioase.

— Alt Jaguar roșu ! auzi vocea cam răgușită a lui Tim.

Cu o mișcare leneșă, Lars apucă binoclul mare, marinăresc, și începu să cerceteze autostrada. A, da !

Potrivi distanța focală, prinse în imagine parbrizul vehiculului roșu sport. Era o mașină deschisă, model mai vechi, la volanul căreia un individ de 27—28 de ani, bronzat, cu păr castaniu ondulat și ochelari de soare imenși conducea grăbit, surîzînd deschis, cu încredere. Surîsul tinereții.

— În regulă, mormăi Lars. El e.

Cei doi bărbați în uniforme de polițiști nu reacționară, parcă nici n-ar fi auzit. Priveau liniștiți, apatici, drept înainte, cu obișnuința profesionistului antrenat să aștepte.

Lars urmări mașina sport pînă ce o văzu ieșind din autostradă și apucînd pe serpentina ce trecea chiar pe lîngă tu-

fişurile unde erau ei ascunşi. Observă apoi atent autostrada, maşinile ce veniseră în urma Jaguarului. Abia acum mîna sa dibui pe pătură, apucă un aparat portativ şi îl apropie de obraz.

— A apărut *fluturaşul*, · zise el încet, cu acelaşi ton liniştit.

Din emiţătorul receptor răspunsul veni sec, aproape monosilabic.

. . . . . .

Cinci minute mai tîrziu, Jaguarul rula încet pe micul platou ce sfîrşea serpentina tăiată în stîncă. Harro, tînărul cu ochelari de soare aruncă o privire spre apele nesfîrşite ale mării.

În lumina crepusculară, valurile căpătaseră culori roşiatice, parcă acolo undeva în adîncuri, începea o erupţie apocaliptică.

Harro lucra de aproape trei luni ca cibernetician la unul din marile institute de proiectări aerospaţiale, unde reuşise să obţină un post prin concurs. O ştersese discret din perimetrul aşa-zis *de protecţie*, stabilit în scopuri de securitate a cercetărilor. Era a patra oară în ultima lună cînd făcea acest lucru, a patra oară cînd încălca regulile foarte severe, venind la vila Gildei, în colţul acesta, printre portocali şi chiparoşi. Întîlnirile cu frumoasa actriţă meritau riscul, gîndi Harro. Şi în definitiv, nu era singurul cercetător care nu putea suporta claustrarea stupidă.

Ajuns în faţa porţii imense încadrată de verdeaţă, Harro vru să claxoneze, îşi aminti că servitorii aveau liber, coborî şi meşteri ceva la sistemul cifrat de deschidere, folosind combinaţia pe care Gilda i-o destăinuise. Porţile mari se traseră cuminţi în lături, Jaguarul se strecură pe aleile umbroase, pînă în spatele vilei de sticlă pluricoloră,

unde se găsea terasa copleşită de plante tropicale şi piscina imensă.

Harro coborî din maşină fluierînd, îşi smulse ochelarii şi-i aruncă pe banchetă, urcă în fugă cele cîteva trepte largi, străbătu dalele de marmură ale terasei, intră în holul uriaş, ce ocupa aproape jumătate din parterul vilei.

Şi încremeni. În mijlocul sălii, lîngă fîntîna arteziană, pe imensul covor de un bej pal, trupul perfect al Gildei zăcea prăbuşit într-o baltă de sînge. Faţa femeii era schimonosită, ochii goi, larg deschişi, priveau parcă drept spre el. Unul din braţe, braţele superbe ale Gildei, era întins înainte, căutînd să prindă un obiect inexistent.

În anul acesta cred că am realizat cam tot ce mi-am dorit. Cuvintele şoptite ale Gildei îi reveniră în minte în timp ce, incapabil să se clintească din loc, privea năucit trupul ca de alabastru al actriţei.

. . . . . .

— Dă-i drumul ! hotărî Lars. Cu sirena în plin !

Tim făcu un gest scurt care voia să însemne O.K., ambreie şi declanşă calvarul sonor. Prin binoclu, Lars văzu cu satisfacţie cum urletul care anunţa venirea poliţiei lovi parcă faţa lui Harro. Tînărul gonea cu Jaguarul pe serpentină, spre autostradă. Alt drum nu exista.

Maşina cu însemnele poliţiei trecu printre tufele care o ascunseseră pînă atunci, ieşi în drum şi porni pe serpentină în sus, în întîmpinarea celuilalt autovehicol. Un minut mai tîrziu, Lars observa prin binoclu cum micul Jaguar era oprit, urmări discuţia animată, văzu cum Harro fusese coborît şi percheziţionat, trecut în maşina alăturată, între cei doi oameni în uniformă. Şi limuzina cu însemnele poliţiei îşi continuă drumul spre vilă.

Lars se întoarse spre cea de-a doua maşină care aştepta la cîţiva metri în spatele său. La apropierea lui, un

individ uscăţiv, care dormise întins pe bancheta din faţă, se trezi, îşi frecă repede ochii şi întrebă fără să-şi ridice însă decît puţin capul :

— Pornim ?

— Nu. Peste vreo două ore, aprecie Lars.

Individul uscăţiv închise ochii la loc, se răsuci puţin şi adormi iarăşi, aproape instantaneu. O altă furnică — sau poate cea pe care o graţiase Lars — urcă pe gîtul şoferului, îmboldită de acelaşi instinct al explorării. Ori poate îndeplinea, cine ştie, vreun ordin secret şi imperios al celor ce aşteptau în subteranele furnicarului ? !...

Mîna mare, enervată a şoferului plesni scurt. Şi fără să se mai zbată, fără să ştie măcar ce legi încălcase, micul spion pieri ca şi cînd n-ar fi fost...

. . . . . .

— Dar nu este adevărat ! Nu este nimic adevărat, perora Harro, frămîntîndu-se inutil pe scaunul lucrat în stil florentin de care mîinile îi fuseseră fixate cu cătuşe.

Unul din cei doi poliţişti făcu o strîmbătură agasată, se apropie de el şi începu să-l privească mişcîndu-şi doar lent, cu o indolenţă egală, exasperantă, maxilarele puternice, între care ţinea o bucată mare de gumă. Îl observa pe prizonier în tăcere, cu un fel de milă amestecată cu dispreţ. Celălalt individ fuma în faţa unei maşini de scris, privind pe fereastră cu acelaşi aer de răbdare flegmatică, a omului care descoperise că în viaţă nu are rost să te grăbeşti ori să te enervezi. Umpluse micul salon al vilei cu un miros greţos de ţigări de foi. Îşi întoarse într-un tîrziu capul spre Harro, se ridică şi veni de partea cealaltă a scaunului, întrebă plat, cu ţigara încă aprinsă între degete :

— Ce facem cu ăsta, Tim ?

Tim îl privea în continuare pe prizonier, cu un soi de curiozitate, ridică apoi ochii spre colegul său, neînțelegînd parcă de ce e acolo, bombăni morfolind mai departe bucata de gumă :

— Nimic. Să vină întîi ăla de la special. Privi pe fereastră și adăugă : Cred că deja sosește.

Se auzi într-adevăr frîna unui automobil, apoi o portieră trîntită. Tim ieși, renunțînd, cu un anumit regret, să-l mai studieze pe Harro, reveni apoi însoțit de un bărbat voinic, cu început de chelie frontală și privire pătrunzătoare.

— Cadavrul unde e ? întrebă noul venit cu ochii în ochii lui Harro, ca și cum lui i-ar fi adresat întrebarea.

— S-au făcut fotografiile și a fost ridicat, explică Tim.

— Ce-ați stabilit ?

— Primisem un telefon anonim, că s-au tras focuri de armă la vilă. L-am surprins pe individ încercînd s-o șteargă. Revolverul nu-l mai avea, l-a azvîrlit probabil pe undeva, o să cercetăm.

— Nu-i adevărat ! interveni Harro. Gilda era moartă cînd am ajuns aici, am vrut să telefonez, dar firul era rupt. Coboram tocmai să anunț...

— Minte, tăie scurt Tim, fără să ridice însă tonul. Grădinarul se afla la vilă. Cînd a auzit împușcăturile, a venit și a privit pe fereastră. L-a văzut pe acest domn cînd rupea firul telefonic. Declarația i-a fost consemnată.

Harro tăcu năucit. Era adevărat. Hotărîse să alerteze poliția printr-un telefon anonim dat din apropierea spațiului său de protecție, pentru a nu fi surprins aici, amestecat în cercetările polițienești și a se afla astfel că încălcase regulamentul de lucru. Asta ar fi însemnat poate

pierderea locului pe care îl ocupa la centrul aerospațial. Rupsese firul telefonic presupunînd o posibilă întîlnire cu poliția, pentru a-și justifica întîrzierea anunțului. De unde apăruse însă acel nenorocit de grădinar ?

— N-am ucis-o eu, repetă Harro pe un ton disperat și începu să repete întreaga istorie sub privirile impasibile ale celor trei.

— Din punctul nostru de vedere, lucrurile sînt limpezi, conchise Tim imperturbabil. Nu mă miră că neagă, toți neagă la început cu aceeași convingere, din instinct. Mobilul crimei nu-l cunosc încă, dar că el este făptașul, n-am nici o îndoială.

Noul venit îl privea pe Harro lung, cîntărindu-l parcă, fără să se clintească din loc. Avea fața mare, ovală, măslinie, frunte înaltă, cu arcade frumos marcate, o față jupiteraniană, pe care doar începutul de calviție punea un semn de bătrînețe.

— Scoate-i cătușele, hotărî el plat, privind în continuare numai în ochii lui Harro.

— Vă previn, protestă Tim, că nu am găsit asupra individului decît permisul de conducere și această legitimație ciudată, care nu are nici un nume pe ea. Ar putea fi false, fotografia...

— Scoate-i cătușele, repetă omul cu frunte olimpiană. Și așteptați alături.

Tim făcu o strîmbătură de lehamite, ezită părînd a nu fi de acord cu această dispoziție, apoi scoase totuși cătușele prizonierului, le lovi de două ori de palmă, îl privi acru pe noul venit și ieși urmat de celălalt bărbat în uniformă.

Harro se ridică de pe scaun masîndu-și încheieturile.

— Vă mulțumesc, suspină el.

— Pentru ce ?

— ...Cel puțin dumneavoastră nu credeți că...

— Eu nu cred niciodată nimic, precizează pe un ton egal, bărbatul voinic și începu să se plimbe prin cameră cercetînd mobilierul elegant al încăperii. Nu mă interesează de ce sau dacă dumneata ai ucis-o pe femeia aceea. Înțelegi ?

Harro îl privi consternat. Necunoscutul continuă privind cu același aer distrat lucrătura unui scrin delicat de mahon :

— S-ar putea să fii într-adevăr nevinovat și la proces să se dovedească asta, deși mă cam îndoiesc. Dar n-ai rezolva cu asta nimic. Înțelegi ?

— Nu, bîigui Harro.

Privirea ascuțită a celuilalt se opri doar o secundă pe fața lui, apoi reveni la scrinul de mahon.

— Vei fi amestecat oricum într-o afacere criminală, se va dovedi că ai fost în vila aceasta. De patru ori. Servitorii vor face mărturisiri că ai vizitat vila, deci că ai încălcat, de patru ori, regulamentul de funcționare al institutului pentru care lucrezi.

Harro încremeni. Întrebă stupid :

— Știați ?

— Iar cînd se va afla că amanta dumitale lucra pentru un serviciu de informații străin...

— Gilda ? ! !

— Gilda, dacă vrei, o chema în realitate astfel. Și bineînțeles, nu era actriță, asta ai fi putut să constați ușor chiar dumneata. Dar toate astea n-au importanță. Fapt e că începînd de azi, poți fi dat afară de la institutul acela, trimis în judecată pentru divulgare de secrete și trecut pe lista suspecților în cartotecile foarte exacte ale tuturor firmelor de proiectări, care nu te vor mai angaja

în consecință... prea curînd. Cariera dumitale este sfîrșită, dacă intri pe făgașul obișnuit al cercetărilor și te descoperă ziariștii. Mă tem că ai fi pentru ei un subiect bunișor.

— Cine ești dumneata ? tresări Harro.

Bărbatul voinic încetă în sfîrșit să studieze mobila de mahon, se întoarse, își privi interlocutorul de parcă abia acum îl vedea. Răspunse pe un ton foarte scăzut, cu aparentă indiferență :

— Un om care te poate ajuta să fii peste două ore în perimetrul dumitale de protecție. Ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Pot face să nu fii implicat în afacerea asta în nici un fel.

Harro întrebă din nou, de data asta ostil, fără să-și ascundă o notă de bănuială :

— Cine sînteți ? Și de ce ați face asta ?

— Spune-mi Lars. Răspund sub aspect contrainformativ de perimetrul aerospațial. Am nevoie de cineva care să mă informeze exact și promt asupra oamenilor care lucrează acolo, nu ești singurul care își complică existența. Cel puțin pe dumneata știu că... Gilda nu apucase să te exploateze informativ ; era o agentă plină de răbdare și tact.

— De unde știți asta ?

— Foate simplu, spuse liniștit Lars. Toate întîlnirile dumitale cu Gilda au fost supravegheate. Am în fiecare încăpere a vilei cel puțin un microfon. Spre ghinionul dumitale, azi nu am interceptat nimic, credeam că vei fi la conferința pe care-o ține șeful vostru exact la această oră. Dar faptul că dumneata sau altcineva a ucis-o pe acea femeie nu are pentru mine absolut nici o importanță, sînt în joc interese mult mai mari... Înțelegi ?

3. Probleme de familie

— N-a telefonat nimeni ? întrebă Dumitrescu.

— Ba da. Spală-te pe mîini, să mîncăm, la cinci trebuie să fiu la o consfătuire.

— Cine a telefonat ? se interesă repede colonelul.

Ochii negri ai Marei se opriră o clipă asupra lui.

— Nu fata aceea, preciză ea. Stoenescu, acum zece minute. A zis că va reveni.

Stoenescu se întorsese aşadar de la Sibiu. Ce-o fi făcut acolo ? Iar *fata aceea* nu telefonase. Dumitrescu îşi ţuguie buzele bosumflat, în timp ce-şi spăla mîinile conştiincios, frecîndu-şi automat cu o perie degetele îngălbenite de tutun. Dacă ar fi posibil să ne spălăm cînd ajungem acasă şi de toate gîndurile legate de serviciu ?... Viaţa conjugală ar avea probabil de cîştigat binişor, observă colonelul.

— Ce vrei să mănînci ? Avem...

— Ce-o fi.

— *Ce-o fi* n-am, aruncă Mara iritată.

Dumitrescu începuse deja să se servească, direct din salatieră. De ce s-o fi întors atît de repede Stoenescu de la Sibiu ? Se aşeză la masă distrat, fără chef. Recepţionă vag că nevastă-sa îi spunea ceva despre consfătuirea la care urma să participe.

— Îhî !

— Nici n-auzi ce vorbesc !

— De consfătuire.

De ce n-o fi dat Magda nici un semn de viaţă ? Singurul telefon pe care-l primise de la ea venise în urmă cu şase zile. Îl sunase acasă, seara, pe la nouă. De la capătul celălalt al firului vocea fetei părea agitată.

— Mi-a dispărut poșeta, anunțase ea scurt.

— ...Cum ? se încruntase Dumitrescu. Cînd ?

— Din camera de la cămin, acum un sfert de oră. Mai exact, a fost înlocuită.

— De unde vorbești ?

— De la un telefon public.

— Ne vedem peste un sfert de oră... La locul pe care l-am stabilit, hotărîse brusc Dumitrescu și abia după aceea își amintise să întrebe : Poți veni ?

— Da.

Și închisese. Mara, care era atunci lîngă el, auzise desigur convorbirea. Ce și-o fi închipuind cînd o întreba acum, în fiecare zi, cum intra pe ușă, dacă n-a telefonat *cineva ?*

— Ai slăbit în ultimul timp, Paul.

Dumitrescu înghițea cuminte lingură după lingură, fără să-și dea seama ce supă are în farfurie.

— Nu-mi strică, bombăni el.

Se întîlnise cu Magda pe o străduță liniștită, o luase în mașină.

— Ești sigură că astă-seară, la cămin, ți-a schimbat-o?

— Da. Coborîsem la poartă. Mi-a adus cineva un pachet și...

— Ce pachet ?

— A, nu, de-acasă. Era și o scrisoare de la mama în el, totul în regulă.

— Aha. Cînd ai coborît, ai lăsat pe cineva în cameră ?

— Nu. E sesiune, fetele sînt...

— Cînd ai venit, era cineva ?

— Nu. Tocmai de-asta mi-am dat seama... Poșeta nu mai era acolo unde o lăsasem. Tot pe pat, dar...

— Nu te înșeli ?

— Exclus ! Dealtfel, placa aceea subțire ascunsă în poșetă nu mai e. Uitați-vă !

Îi întinse lui Dumitrescu poșeta. Era adevărat.

— Cîte fete sînteți în cameră ?

— Patru. Dar broasca ușii e... o broască obișnuită. Oricine s-ar ocupa cu așa ceva nu ar sta în loc de o broască.

Așa era, și magnetofonul miniaturizat dispăruse într-adevăr, noua poșetă era o simplă dublură.

Discutase cu Magda aproape o oră. Își notase totuși numele celorlalte trei fete din cameră. Magda îi vorbise despre fiecare, cu vocea ei egală, totuși nuanțată, jucîndu-se tot timpul cu degetele lungi și subțiri. Se înțeleseseră să-i telefoneze, să-i comunice și cel mai mic amănunt care i s-ar părea legat de Walther sau de înlocuirea poșetei. De-atunci nimic. Nici despre cele trei fete nu putuse stabili ceva deosebit. Dumitrescu ceruse să se ia o serie de măsuri, unele nu-i fuseseră aprobate. Era început de sezon, mult de lucru, probleme mai importante. Nu rezultase nimic concret. Și totuși, cineva din cămin lucra pentru Walther !

— Cum ți se pare ?

Își dădu seama că Mara aștepta o apreciere a calităților ei gospodărești. Mîncau un ghiveci călugăresc.

— Da, comestibil, aprecie colonelul. Adică foarte bun, se corectă el repede.

Acest Walther, care nu era un spion de talie mare. Era doar extrem de mobil. După explozia pe care o provocase la stația specială, se simțea desigur căutat și avea grijă să dispară la timp. Fusese semnalat la Galați, apoi la Cluj, pe urmă la Constanța. De fiecare dată prea tîrziu. De o lună și mai bine reușea să se strecoare printre ochiu-

rile uriașci plase care se întindea în toată țara, pentru a-l prinde. Dacă nu l-o fi găsit Stoenescu la Sibiu.

— Ce-ar fi dacă m-ai invita astă seară la o plimbare cu barca pe Herăstrău ? întrebă Mara.

— O să mergem mîine, promise colonelul și se ridică, sunase telefonul. Era Stoenescu.

— Ce s-a întîmplat ?

— N-am făcut nimic, anunță Stoenescu cu vocea lui obosită. Femeia cu care fusese văzut amicul e moartă.

— Moartă ? !... De unde vorbești ?

— De la birou. Am ajuns zece minute după ce ați plecat.

— Vin și eu acum.

Cînd ajunse la birou, îl găsi pe Stoenescu mîncînd un sandviș. Arăta posomorît, transpirat.

— Ucisă ? întrebă colonelul.

Stoenescu ridică din umeri, înghițind un dumicat.

— Pare să fi fost sinucidere.

— Spune-mi de la cap.

— Cînd am ajuns la Sibiu, deja murise. În noaptea aia. Am cercetat tot ce ne putea interesa pe noi. Anna Schultz, așa o chema, era secretara inginerului șef Banu, de la uzina de care v-am spus ; era o femeie singură, de 40 de ani. Ireproșabilă !

— Și Walther ? Ce legătură era între ea și Walther ?

— La bătrîneţe oamenii se prostesc uneori, punctă Stoenescu, uitîndu-se țintă la scrumiera din fața sa. A stat cîteva zile la ea. Femeia părea complet schimbată. Făcu o grimasă și adăugă cu un ton ciudat : *Întinerită !* Asta remarcaseră toți cei cu care am vorbit. După aia și-a tăiat venele în baie, fără să lase nici un rînd, nimic. Walther a dispărut, bineînțeles.

— Ești sigur că el fusese ?

— Da. Toţi vecinii de bloc cu care am vorbit l-au recunoscut. Le-am arătat fotografia, el a fost. Nu mai aveam ce face acolo. Cred că, după obiceiul lui, e acum undeva pe la Iaşi, Satu-Mare sau Craiova. Asta-i tot, încheie maiorul.

— Proiectul la care lucrează Banu ?

— Secret, de importanţă militară, făcu Stoenescu.

— Unde-o fi Magda acum ?

— Cel mai bun lucru ar fi, meditä maiorul cu o voce tărăgănată, s-o punem într-o strictă supraveghere. Să luăm toate măsurile pe care le putem lua. Dacă pe Anna Schultz...

Discutară încă un sfert de oră, apoi colonelul trecu în biroul lui şi începu să dea telefoane. Fără nici un rezultat. Magda nu era nici la cămin, nici la bibliotecă. Începea să devină îngrijorătoare situaţia asta. Dumitrescu se plimba acum prin birou cu paşi mari. Îşi aprinsese tocmai o ţigară, cînd intră Stoenescu făcînd o mină complet nefericită.

— Walther e tot la Sibiu, anunţă el. Mi-au telefonat adineauri. Azi-dimineaţă, cînd eu eram încă acolo, înţelegeţi, făcu disperat Stoenescu, l-a acostat pe stradă pe inginerul Banu. L-a anunţat că fiica inginerului e în mîinile lui, că dacă nu-i pune într-un plic douăzeci şi cinci de mii lei şi cópii după ultimul proiect la care lucrează, Clara, asta e fiica inginerului, va avea soarta Annei Schultz. Clara este studentă la Bucureşti, locuieşte la acelaşi cămin cu Magda. A dispărut de ieri, taică-su a verificat.

— De ieri ?

— Da, zîmbi şters maiorul. Ieri însă, aseară, Walther era la Sibiu. A fost văzut. Azi-dimineaţă la şase era încă la Sibiu. Atunci a vorbit cu Banu. Înseamnă că acest

Walther are aici, în București, pe cineva care lucrează pentru el, care a atras-o undeva pe Clara ! Nu credeți ?

Schițele proiectului... douăzeci și cinci de mii de lei ! Walther nu se dezmințea ca agent lipsit de anvergură. Era probabil în criză de bani, risipise toate fondurile pe care le primise pentru misiune și-acum se preta la...

— Cînd trebuie să predea plicul Banu ?

— Mîine, la ora 12, în fața poștei din Sibiu. Dați-mi voie să mă întorc chiar acum acolo. De data asta nu-mi scapă.

În ochii decolorați, de veșnic ghinionist, ai lui Stoenescu lucea un licăr de furie și de speranță. Va pleca imediat, gîndi colonelul, așa nedormit și nemîncat cum e. Va ajunge noaptea, va trezi din somn cel puțin șase oameni cu care va merge să facă *recunoașterea terenului.* Îi va ține apoi pînă la ziuă să combine planuri *optime* de acțiune, să pregătească cu meticulozitate totul. Pentru ca mîine să scape cine știe ce amănunt, Walther să observe ceva suspect... și fata aceea a inginerului...

— Îmi permiteți să plec ?

— Nu, hotărî Dumitrescu. Am să merg cu mîine. Du-te pînă una-alta și te odihnește, altfel ajungi la spital.

Așa cum se aștepta, văzu zîmbetul strîmb al maiorului. Vru să adauge ceva, dar în aceeași clipă sună telefonul. Colonelul apucă receptorul mașinal.

— Tovarășul Dumitrescu ?

— Da, zise colonelul. Recunoscuse imediat vocea Magdei.

— Vin de la o întîlnire cu Walther, începu ea. Vă mai interesează ?

. . . . . .

— De-o jumătate de oră m-am despărțit de el, zise Magda și se opri, așteptînd ca fata care le adusese cupele cu înghețată să plece. Erau acum într-o cofetărie micuță, periferică. Ne-am plimbat aproape trei ore prin Parcul Libertății.

— Trei ore ? ! Te-a găsit la cămin ?

— Eu l-am găsit pe el, rîse încîntată Magda.

— Cum așa ? Ți-am spus să nu întreprinzi nimic, fără să-mi spui, se burzului șoptit Dumitrescu.

— Nici n-am întreprins, timp de trei zile. După aceea, mi-am zis că probabil înregistrările din poșetă fuseseră neconcludente pentru acest domn Walther. Nu credeți ?... Trebuia să accelerez deci puțin mersul evenimentelor. Începeam dealtfel să mă plictisesc.

— Adică ?

— Am vorbit cu fetele din cameră.

— Despre Walther ? !

— Ei, nu, ar fi fost un truc grosolan. Despre țările calde, declară cu seninătate fata. În general, despre Occident. Le-am spus că mi-ar face mare plăcere să călătoresc, că mi-ar place să trăiesc acolo și așa mai departe. A ! Și că aș avea nevoie de niște reviste germane de specialitate, pentru lucrarea de stat.

— Asta e tot ? respiră ușurat Dumitrescu.

— Se pare că a fost suficient. Una din fete i-a transmis lui Walther exact.

— De unde știi ?

— Herr Walther m-a așteptat azi cînd mergeam la cantină. M-a invitat la un restaurant. După aceea ne-am plimbat. Mi-am dat seama că era perfect informat asupra a tot ce vorbisem cu fetele.

— Nu-mi puteai da un telefon ?

— Nu mi s-a părut prudent. Oricum, mă întîlnesc mîine de dimineață cu el, fiți fără grijă.

— Mîine dimineață ? ! Unde ?

— La aeroportul Băneasa. Mi-a promis că-mi va face rost de revistele de specialitate, că *va aranja* să primesc o bursă în străinătate, sigur toate astea în viitor, rîse Magda cu dantura albă, impecabilă, și precizâ : Pînă una alta, m-a rugat să-i fac eu un serviciu, în prezent. La Sibiu.

— Ce serviciu ?

— Nu știu. Îmi va spune mîine la aeroport. Mi-a luat și bilet de avion.

Începuse să mănînce liniștită înghețata, cu ceva de pisică și de copil în fiecare gest. Să fi fost posibil ? Dacă era adevărat ce spunea, însemna că Walther... călătorise spre București în același tren cu Stoenescu !... Dar dacă... fata asta... ? !

— Magda, începu colonelul. Îi spunea pentru prima oară pe nume și urmări expresia ochilor ei. Nici o reacție, i se părea foarte normal, probabil. Să fi avut Stoenescu dreptate ? Nimic nu se putea citi în ochii aceia albaștri, de un albastru ireal. Ieri noapte, continuă Dumitrescu, tot la Sibiu, a murit o femeie... Fusese văzută cîteva zile înainte în compania lui Walther. Îți atrag atenția că nu-i o joacă povestea asta.

Lingurița cu înghețată rămase suspendată în aer. poposi apoi în cupa cu înghețată.

— La Sibiu ? întrebă Magda. Ciudat.

— Ce e ciudat ?

— Una din fetele cu care stau în cameră, Clara Banu, este tot din Sibiu... Azi-noapte nu a venit la cămin.

Era ciudat în primul rînd calmul cu care primise Magda vestea aceasta. Apoi legătura rapidă, mult prea ra-

pildă, Sibiu — Clara. Avea o minte atît de lucidă, ori... făcuse o primă greşeală ? Hm ! Clara dispăruse. Dispăruse în timp ce Walther nu era în Bucureşti în mod cert, blestemă în gînd colonelul. Cine o putuse atrage ? Şi unde ? Ce era de făcut, dacă Walther va veni mîine la aeroport într-adevăr ? Să-l aresteze ? Şi fata inginerului ? Omul acela fusese ameninţat, dar venise totuşi la securitate cu toată încrederea. Fusese asigurat că fiica lui se va afla lîngă el cît de curînd... Walther se dovedise mai abil decît păruse pînă atunci, chit că îşi încărca dosarul cu infracţiuni în mod nemaipomenit. Reuşise să-şi găsească însă complici capabili să acţioneze prompt... Afară de cazul că... Magda îl privea lung, cu o expresie concentrată.

— Ce gîndiţi ? întrebă ea deodată, net bănuitoare.

— Că va fi necesar să luăm unele măsuri de prudenţă în legătură cu dumneata.

— Nu-i nevoie ! Walther nu e nici pe departe atît de abil pe cît îl credeţi. Mi-am dat seama de asta azi, cînd încerca să verifice dacă informaţiile pe care le primise despre mine sînt exacte.

— Cum aşa ?

— Vreau să spun, zîmbi Magda şi cînd zîmbea colonelul constată că devenea într-adevăr foarte frumoasă, că dacă eu aş fi vrut să verific ceva, aş fi făcut-o mult mai voalat, subtilitatea bărbaţilor, dealtfel... Se opri şi rîse scurt : Iertaţi-mă, se scuză ea simplu, sînt însă sigură că în materie de a descoase pe cineva femeile sînt mult mai competente.

Dumitrescu nici măcar nu zîmbi. Asta era şi părerea lui, o constatase nu o dată, nu fără un anumit regret. Femeile aveau în schimb alte defecte, care le făceau mai puţin dotate pentru munca de informaţii.

— Nu ţi-e totuşi teamă deloc ?

— Nu ! V-am spus că Walther e un prost. Mizează exclusiv pe *fascinația pe care o exercită ca bărbat bine.* E într-adevăr un exemplar reușit, remarcă totuși Magda cu obiectivitate.

— Teme-te de proști ! Sînt foarte periculoși uneori.

— Știu, dar eu sînt prevenită. M-am verificat așa cum mi-ați spus, înainte de a veni aici, m-am gîndit deja ce i-aș spune dacă ar apare totuși în clipa asta pe ușă. Sper că nu vă cunoaște ?

— Nu.

— Iar oamenii care se repetă mi se par penibili.

— Care se repetă ? !

— Mi-a făcut cadou o brățară, spuse Magda și continua să mănînce liniștită înghețata. Vedeți că se topește, adăugă ea, indicînd cu linguriță cupa lui Dumitrescu.

— Ce brățară ? făcu alarmat colonelul privind la mîna subțire a Magdei.

— A, nu asta ! V-o predau imediat. E cu un emițător, de data aceasta, am verificat-o în laboratorul facultății, singură, bineînțeles.

— Ai verificat-o ? ! !

— Da. Mă pricep la electronică oarecum, lucrarea mea de stat...

— Unde-i brățara ?

Magda împinse paharul cu înghețată la o parte, luă de pe scaunul alăturat servieta cu care venise, scoase fără un cuvînt dintre cutele unei veste o cutie frumoasă de catifea, o deschise. Înăuntru era o brățară, foarte reușită, părînd din lemn de abanos, cu încrustații. Îl privi pe colonel semnificativ, închise cutia, i-o întinse cu un gest liniștit.

Dumitrescu o luă, o ascunse în servieta sa tip diplomat, abia după aceea întrebă :

— Deci mîine la aeroport, te întîlnești cu el ?

— Îhî ! aprobă Magda. Dar pînă mîine, cred că ar fi bine să-mi înapoiați brățara.

. . . . . .

Din locul unde se postase, colonelul putea supraveghea aproape întreaga sală a aeroportului. Era ora opt și jumătate dimineața. O văzu pe Magda venind, cumpărîndu-și o revistă și instalîndu-se într-unul din fotoliile sălii de așteptare. Citea cu un calm impresionant. Walther nu se arăta însă. Colonelul tocmai începuse să creadă că totul fusese o stratagemă, o diversiune, cînd văzu apropiindu-se de Magda o fată tînără, blondă, îmbrăcată într-un costum roșu.

— Servus, Magda ! auzi colonelul în aparatul pe care-l avea fixat în ureche, reglat pe lungimea de undă a emițătorului din brățară.

— Clara ? Servus ! Ce faci aici ?

— Dar tu ?

— Aștept un prieten.

Clara rîse cercetînd-o atent pe Magda.

— Un prieten care se numește... Ia să vedem cum se numește ! Știi că eu mă pricep la ghicit. Walther, nu ?

— Walther ? ! Ăsta nu-i un nume de pistol ?

— Lasă prostiile, Magda ! Ai noroc că nu sînt geloasă, rîse Clara. Rîsul nu era totuși prea firesc. Walther te roagă să-l ierți, nu poate veni. Vom călători împreună.

— Unde ?

— Cum unde ? Nu i-ai promis să-i faci un serviciu la Sibiu ? Ai să iei de la cineva un plic pentru Walther. Te va aștepta un bărbat cu ochelari cu sticle groase în fața poștei din Sibiu, asta-i tot ce mi-a spus.

Fața Magdei părea să exprime dezamăgire.

— Și ce-am să fac eu cu plicul ?

— Îl aduci la București. Walther te va întîmpina la aeroport. Hai să mergem...

Colonelul nu mai ascultă. Dădu cîteva telefoane. Peste jumătate de oră, era instalat în avion, în spatele celor două fete. Mai auzi doar cum, înainte de decolare, Clara întrebase abrupt :

— De unde ai brățara asta ? N-am mai văzut-o.

Colonelul tresări, gîndindu-se că, luată repede, Magda se putea trăda. Dar vocea fetei ezită doar o secundă. Cît era necesar.

— De la el, spuse Magda și preciză : Mi-a dat-o ieri, cînd ne plimbam în parc. Cum ți se pare ?

— ... E foarte frumoasă, se auzi vocea Clarei, care împrumutase un ton ciudat. Pot s-o văd ?

— Te rog !

Colonelul observă cum Magda îi punea pe braț Clarei brățara. O auzi apoi rîzînd la rîndul ei :

— Vrei s-o păstrezi ? Dar fără să-i faci scene, da ? Poți fi liniștită, Walther al tău mă interesează doar pentru revistele pe care mi le-a promis. Zîmbi și adăugă : Cel puțin deocamdată.

Se uita la Clara și colonelul observă că expresia Magdei nu diferea cu nimic de cea pe care o avusese cu o zi în urmă, în micuța cofetărie. Încadrată de plete negre, fața Magdei rămînea perfect albă. Mințea cu dezinvoltură, surîzînd deschis, fără urmă de ezitare, cu ochii ei senini, ireal de albaștri... !

. . . . . .

Din mașina în care stătea ascuns, Dumitrescu văzu cum Magda se apropia de un bărbat înalt, cu ochelari, care aștepta în fața poștei din Sibiu. Schimbară doar cîteva cuvinte, bărbatul ezita, Magda mai spuse ceva, se pare convingător. Bărbatul înalt scoase apoi din buzuna-

rul hainei un plic pe care i-l dădu. Și Magda se îndepărtă cu pasul ei sportiv, după ce-și pusese plicul în mapă. Bărbatul rămase pe loc, așteptînd. Nu mult. Așa cum bănuia, colonelul o văzu pe Clara apărînd dintr-un magazin, de unde urmărise probabil toată scena, și alergînd spre omul înalt. I se aruncă în brațe. În aparat auzi cum, cu o voce întretăiată de sughițuri, Clara îi spunea tatălui ei *ce frică i-a fost*. Îl întrebă apoi cu o voce mai potolită :

— Ai anunțat miliția, papa ?

— Securitatea, fii fără nici o grijă, o asigură în șoaptă inginerul.

— Oh ! Înseamnă că totul e în regulă, cîntă vocea Clarei. Vai, era să uit. Trebuie să anunț căminul, noaptea trecută am lipsit, fetele sînt probabil îngrijorate. Te rog, papa, vreau să dau un telefon chiar acum.

Colonelul abandonă aparatul de ascultare și coborî din mașină. Îi văzu pe cei doi intrînd în clădirea poștei. O urmări pe Clara cum forma prefixul Bucureștiului, apoi încă un număr pe care Dumitrescu îl memoră. Cînd degetul Clarei atingea ultima cifră a numărului, mîna colonelului închise aparatul.

— Ai greșit, domnișoară, spuse el cu răceală. Nu era numărul de telefon al căminului. Nu te obosi cu teatrul în continuare, Walther e deja arestat.

Umerii fetei căzură. Se petrecu apoi cu ea ceva ciudat. Se întoarse spre taică-su cu o expresie de tigroaică înfuriată și începu să țipe. Țipa isteric, ceva despre lipsa de bani, despre faptul că *nu-și putea trăi tinerețea*, că *i s-a distrus viața*. La fel de calm, Dumitrescu îi dădu două palme. Clara tăcu subit, la fel cum începuse. Privirile i se goliseră deodată de orice expresie. Un bărbat și o femeie se desprinseră din mulțime și o conduseră la mașina care-i aștepta.

— Spectacolul s-a terminat, spuse plat Dumitrescu, întorcîndu-se spre cei din jur care se strînseseră și așteptau încă nedumeriți. Îl luă apoi de braț pe inginer, care părea cu totul năucit și ieșiră amîndoi din clădire.

— Îmi place să cred, zise Dumitrescu pe tonul lui moale, că nu știa despre proiect nimic...

— Și eu ! Și eu, se bîlbîi omul înalt, tremurînd tot de încordare. M-a întrebat dacă nu am anunțat miliția, știți ?... Miliția nu securitatea.

— Dacă e așa și dacă ar fi fata mea, aș rezolva totul cu o bătaie zdravănă, spuse Dumitrescu.

— Mi-e teamă să nu se sinucidă, se plînse celălalt.

— Dacă o bateți bine, dar bine, accentuă Dumitrescu, nu se sinucide. Mă rog, faceți cum vreți, eu sînt un adept al pedagogiei învechite, se scuză colonelul. Descoperi apoi că Magda era lîngă el. Cînd și de unde apăruse ? Îl asculta cu zîmbetul ei obișnuit. După aia, continuă colonelul, tot dacă aș fi tatăl ei, aș lua-o, măcar pentru un an, de la facultate și aș pune-o să lucreze ca muncitoare la uzina de-aici. Vă asigur că i-ar fi de folos. Și-acum, iertați-mă, mai am ceva de rezolvat. Duceți-vă la inspectorat.

Își strînseră mîna și colonelul se întoarse spre Magda.

— Brățara a rămas la ea, avertiză fata.

— Nu-i nimic.

— Cred că n-am făcut rău.

— Ai făcut foarte bine, zise simplu Dumitrescu și reintrară în clădirea poștei. Colonelul formă numărul de telefon de la biroul lui Stoenescu. Era acolo, bineînțeles.

— Ordonați !

— Stabilește al cui e numărul ăsta ! spuse Dumitrescu și-i indică numărul pe care-l formase Clara cînd încercase să telefoneze. Presupun că prietenul nostru e acolo. Ia doi

oameni şi făceţi-i o vizită cît mai repede. Sună-mă după aia la inspectorat. Asta e tot. Succes !

. . . . . .

— A fost prins într-adevăr atît de simplu ? întrebă Magda.

— Da, confirmă colonelul. În apartamentul unei doamne. Al cărei bărbat e de trei luni în spital. Bolnav fără speranţă.

Magda rămase o clipă nedumerită, făcu o strîmbătură, cînd se strîmba se urîţea dintr-o dată, întinse apoi mîna după paharul de bere. Erau pe terasa unui restaurant, aşteptau ora decolării avionului de Bucureşti.

— O clipă ! o opri Dumitrescu. Vreau să-ţi spun ceva.

Ochii Magdei rîseră, întrebă repede, amuzată :

— Vreţi să-mi mulţumiţi în sfîrşit pentru colaborare ?

— Nu. Adică şi asta, se corectă colonelul. Vreau să ştii că urmează să se înfiinţeze... o grupă operativă, care se va ocupa de... contracararea spionajului ştiinţific de interes militar. Am nevoie de oameni bine pregătiţi şi talentaţi pentru munca de contrainformaţii. Dacă eşti de acord, vei fi primul ofiţer pe care-l includ în grupa aceasta.

— Eu ? ! Ochii Magdei surîdeau neîncrezători. Dar nu mă pricep cîtuşi de puţin la tancuri, avioane ori...

— Mai există şi cercetarea de laborator. Extrem de importantă. Şi dealtfel, esenţial este să te pricepi să obţii informaţii. Asta ai să înveţi.

— Şcoală ? ! A, nu ! Mulţumesc. Sînt sătulă de...

— Nici o şcoală. Ai să înveţi în practică tot ce trebuie. E o meserie...

— Oh, ştiu ! Foarte interesantă, i-o luă înainte rîzînd Magda. Foarte interesantă, foarte periculoasă, plină de inventivitate...

— Nu ! o opri Dumitrescu. E o meserie obositoare... Uneori extenuantă. În care contează în primul rînd să fii corect și disciplinat. În care reușitele sînt mai rare decît ai citit prin cărți. Și pentru reușitele astea trebuie să alergi mult.

— Îmi prezentați niște perspective seducătoare ! observă Magda.

— Adaugă faptul că nu vei mai putea lucra direct în profesia pentru care te-ai pregătit, că intri într-un hățiș de gînduri care nu te vor părăsi nici noaptea în somn. Că viața de familie îți va fi afectată în mod sigur. Ca femeie îți va fi și mai dificil.

— De ce-mi spuneți toate astea ?

— Pentru că e vorba de o instituție din care se iese mai greu decît se intră. Și nu se intră ușor. Colonelul ridică din umeri și pentru prima dată de cînd o cunoștea pe Magda, îi zîmbi vag, în timp ce adăuga : Pentru că faci parte din categoria de oameni care nu evită drumurile anevoioase... Care au pasiunea de a ști... Talentul, cu totul rar, de-a se pricepe să găsească !... Și care nu iartă nimic... din ce nu merită iertat !...

Magda îl privea. Tăcută, nemișcată, cu mîinile amîndouă încleștate sub bărbie. Vîntul îi răvășea pletele negre, fără ca ea să acorde faptului vreo atenție.

— Să nu-mi dai răspunsul imediat, zise Dumitrescu. Ia-ți liniștită examenul de stat, după aia mai discutăm. Ridică paharul cu bere și zise simplu : Pentru viitoarea dumitale profesie, Magda !

. . . . . .

În aceeași seară, după un schimb de cuvinte cu Walther, colonelul dădu un telefon acasă.

— N-ai mîncat pînă la ora asta, așa-i ? începu Mara agresivă.

— Ba da. Şi cred că am făcut o treabă bună azi, replică Dumitrescu. Vrei să mergem cu barca pe Herăstrău ?

— Chiar ?

— Eu îmi respect întotdeauna promisiunile, anunţă cu gravitate amuzată colonelul. Ştii asta, nu ?

4. Pentru servicii deosebite

Lars străbătu cu pas apăsat coridorul, se opri în faţa biroului său. Avea senzaţia ciudată că cineva îl pîndeşte. Clădirea, foarte veche, plină de scări şi cotloane, găzduise cîndva comandamentul german, servise apoi, mulţi ani, drept hotel. Numai recent, cînd nevoile de confort modern o făcuseră improprie unei asemenea utilizări, o cumpărase Ward, care, cu spiritul său de economie, mutase aici toate birourile serviciului.

Nu, nu era totuşi o impresie, din umbra coridorului slab luminat se desprinse încet o siluetă care se apropia şi Lars se întrebă cine putea fi. Era o duminică dimineaţa, foarte devreme, oră la care, în afară de el, puţini apăreau în clădirea cu iz de mucegai.

— Stabiliseşi să te întîlneşti azi cu electronistul ?

Lars se întoarse prudent. În spatele său stătea Giulio. Şi instinctiv Lars se crispă. Era clar că celălalt îl aşteptase, iar faima lui Giulio era sumbră. Aspirase cîndva la titlul de campion al lumii la karate, îndeplinea acum în cadrul serviciului *sarcinile murdare*, se lăuda că posedă 17 metode de a ucide cu mîinile goale, fulgerător. Giulio era un nume de împrumut, individul nu fusese niciodată în Italia, era fiul unei olandeze şi al unui japonez expatriat, care făcuse parte din reţeaua Gestapoului. Zîmbea

jovial, un zîmbet care se lățea urît pe fața gălbuie, năpădită de grăsime și, o dată-n plus, Lars avu impresia că omul din fața sa seamănă perfect cu un mare mare care și-a pierdut cochilia.

— Ce electronist ?

— Harro !

Fără să clipească măcar, Lars observă apatic ochișorii înguști, șireți și incolori ai celuilalt, remarcă familiaritatea tonului pe care pînă atunci Giulio nu și-o permisese față de el niciodată. De unde dracu aflase de Harro ? Și ce știa ? Se părea în orice caz că mult mai mult decît spusese.

— Să intrăm, propuse Lars.

— Nu. Ei mai bine aici, se împotrivi Giulio rînjind. Azi după-masă trebuie să vă revedeți, nu ?

— S-ar putea, acceptă Lars cu indiferență.

— Nu te duce !

Alături de siguranță, în vocea lui Giulio răzbătea o nuanță de superioritate batjocoritoare, a omului mărunt care are la mînă pe cineva. Se deconspirase Harro ? Trădănise Tim sau celălalt individ care jucase rol de polițist ?

— De ce să nu mă duc ?

Giulio preferă să clipească din ochi misterios, aruncă apoi o privire rapidă în lungul coridorului pustiu, scoase și strecură cu dexteritate în buzunarul hainei lui Lars o mică bobină magnetică.

— Am dat inelul cu briliante pe ea ! șopti Giulio semnificativ.

În ultimul timp purtase un inel destul de bizar, mai mult femeiesc, cu un briliant și două safire de fapt. Mîna grăsulie era acum ostentativ liberă de orice podoabă.

— Cine te-a păcălit ? mîrîi Lars.

— Ai să vezi că nu m-a păcălit, ricană Giulio. E un om de-al meu, proprietar al unui micuț motel pe autostrada cinci. Alaltăieri seara zice că au sosit la el acolo, două mașini. Un individ înalt cu păr castaniu și ochelari mari de soare și o femeiușcă roșcată, apetisantă. Au luat o cameră, iar omul meu le-a înregistrat discuțiile. Treabă de rutină, precizâ Giulio, nu bănuia atunci nimic. După aceea însă m-a chemat. M-am gîndit că ești cel mai interesat să afli ce-au pălăvrăgit.

Giulio zîmbea în continuare, făcu apoi un fel de reverență care se voia orientală, grotescă, la volumul lui, se întoarse și se îndepărtă cu pași moi, dispăru pe scara care se făcea în capătul coridorului.

Lars intră în birou, încuie ușa și își aprinse cu gesturi precipitate o țigară. Era posibil să fi eșuat întreaga combinație în așa hal ? ! Alaltăieri seara însemna imediat după ce terminase el recrutarea lui Harro. Iar femeia roșcată nu putea fi decît... I se părea absurd, complet absurd totul. Introduse mica bobină în magnetofon, se instală într-un fotoliu și așteptă cu ochii la aparat. Se auzi întîi o ușă deschisă și închisă, probabil ușa camerei de motel, apoi vocea tînără, impetuoasă, a lui Harro răsună suficient de limpede pentru ca Lars să nu mai aibă nici o îndoială asupra persoanei lui.

— Te-am crezut o fantomă, știi ? Cînd ai apărut lîngă mine, la stația de benzină, am simțit că...

— Lasă asta ! întrerupse o voce feminină pe care Lars nu o recunoscu imediat. Toată povestea a fost o înscenare grosolană, de care ai fi putut să-ți dai seama.

— Înscenare grosolană ? ! Dar au crezut și polițiștii care au venit ! Ce naiba înghițiseși, de aveai fața aia ? Și sîngele !

— Nu fi stupid ! spunea precipitat vocea femeii. Erau tot atît de polițiști pe cît erai tu. Totul a fost regizat, nu pricepi ? Vila închiriată, întîlnirile noastre premeditate și apoi înregistrate minut cu minut. Totul a făcut parte dintr-un plan, în care n-ai fost decît un personaj. Unul din cele multe care s-au perindat la vilă.

— Unul din cele... ? ! Vrei să spui că... mai venea cineva la tine ? răzbătu vexată vocea lui Harro.

— Sper că nu vrei să-mi faci o scenă de gelozie ! ? spuse și mai grăbită vocea femeii, pe care Lars o recunoscu în sfîrșit.

— Gilda, dar...

— Hai, hai ! făcu disprețuitoare femeia și adăugă cu răceală : Mi s-a spus că primul lucru pe care l-ai făcut cînd m-ai văzut întinsă într-un lac de sînge a fost să te repezi la telefon și să rupi firul. Nu, nu te scuza, n-ai de ce, ai procedat destul de bine, dar nu-mi juca scena amantului înșelat, n-avem timp de fleacuri. Am să-ți spun foarte multe în legătură cu ce s-a petrecut și mai ales cu cele ce urmează să se petreacă.

— Gilda, vrei să... ?

— Nu mă cheamă Gilda, iubitule, nu mă agasa ! Taci, mai bine, economisim timp ! Totul e fals, fals, fals, asta trebuie să reții în primul rînd, înțelegi ?

Îi preluase pînă și ticul verbal, ticăloasa ! El, Lars, avea obiceiul să întrebe des, privindu-și interlocutorul în ochi : Înțelegi ? Rita îl preluase, așa cum preluase de la Lars cam tot ce știa. Și-acum trăda ! Dădea peste cap o operațiune grea și costisitoare, îi declarase franc lui Harro tot ce omul acela n-ar fi trebuit să afle niciodată. De ce ? Cu ce scop făcea asta ? Și... o făcea prima dată ? !...

Banda mergea, dar nu se mai auzea nimic. Se terminase înregistrarea ? Oricum, chiar dacă atîta era tot, me-

rita cu prisosință să-i dea lui Giulio prețul inelului cu briliant și safire. Își imagină numai ce-ar fi zis Ward, dacă ar fi aflat despre ratarea asta ! Cînd abia îi vorbise de recrutarea lui Harro ca despre o reușită ce avea să acopere singură cheltuielile făcute cu închirierea vilei și celelalte. Nu cumva Giulio îi dăduse și lui Ward o copie a benzii ? !...

Nu, totuși nu, aprecie Lars, privind la țigara care ardea singură, uitată pe colțul mesei. Giulio avea nevoie de bani, iar Ward, cu spiritul lui meschin cunoscut, nu i-ar fi dat nimic pe înregistrare, ar fi considerat-o o simplă obligație profesională. Iar Giulio nu era atît de prost, își păstrase poate cel mult o copie pentru el, ca să dețină un mobil de șantaj, în cazul cînd el, Lars, l-ar prinde mîine-poimîine cu ceva.

Din mica bobină care se învîrtea în continuare veni o muzică delicată, ceva clasic, timp de cîteva secunde doar, postul fu imediat schimbat, se opri pe o transmisie de meci, se părea fotbal, rapidă, nervoasă, puternică. Apoi Lars auzi bîziitul monoton și cunoscut, semn că Giulio introdusese înregistrarea în aparatul selector care șterse zgomotul de fond al radioului, păstrînd doar vocile celor doi din camera de motel. Auzi apoi întrebarea lui Harro :

— Crezi că ne ascultă cineva ?

— Sper că nu, dar e mai bine așa, spunea Rita cu acea siguranță calmă pe care Lars i-o apreciase deseori. Apoi femeia întrebă cu un aer preocupat : Cînd a rămas să vă revedeți ?

— Duminică după-masă. Este ofițer de contrainformații și răspunde de centrul...

— Aha ! Ăsta-i Lars ! Se ocupă de spionaj, nu de contraspionaj, dragul meu, și-o face se pare de vreo 20 de

ani. Trebuie să-i spui detectivului firmei voastre tot. Şi cît mai repede. Îi vei spune şi despre legătura noastră, despre...

— Nu ! Imposibil ! sări ca ars Harro. Ar însemna să zbor imediat. Ar trebui să-i mărturisesc că am părăsit spaţiul de protecţie, că i-am dat acelui... Lars o serie de date, pe care...

— Fleacuri ! spuse pe un ton aproape amuzat Rita. Faptul că ai părăsit zona de protecţie este cunoscut.

— De ei ? ! De detectivii firmei ? !

— Bineînţeles. Totul se află, mai devreme sau mai tîrziu, iubitule, iar voi o ştergeţi din spaţiul ăla de securitate cu prea puţină iscusinţă şi prea des, ca nişte liceeni care sar gardul şcolii.

— Nu cred că ştiu despre mine...

— Crede ! Îţi repet, totul se află, ei au o reţea mult mai bine organizată chiar decît noi şi legături în rîndul oamenilor din serviciile care vă racolează. Nu eşti primul care păţeşte figura asta, şansa pe care ţi-o ofer este să nu o scrînteşti mult mai rău. Iar în ce priveşte faptul că i-ai spus lui Lars unele lucruri, asta e fără importanţă, nu se putea hazarda să te întrebe din primul contact chestiuni esenţiale.

Totul era absolut exact, punct cu punct. Vocea Ritei era liniştită, precisă, o voce parcă impersonală, a unei femei care discută o afecere oarecare, rece, lucid. De ce o făcea totuşi ? Tonul cu care vorbea nu putea fi al unei amante care trădează, pentru a-şi salva iubitul. Atunci ?

— Şi de ce să-l anunţ pe detectivul firmei ?

— E singura ta posibilitate de a scăpa.

— Dacă nu aş mai veni la întîlnirea cu acel Lars ? La nici una ?

— Absurd ! Acceptarea ta a fost înregistrată pe bandă, îți dai seama. Lars ar strecura banda, printr-un agent dublu, serviciului real de contrainformații, de unde ar ajunge la firmă, ori te-ar recruta ei și te-ar obliga să faci un joc dublu. Cel mai probabil însă e că te-ar zbura din institut imediat, dacă nu cumva ai fi trecut direct pe banca acuzării și condamnat. S-ar mai putea desigur și să faci *un atac de cord*. O mică înțepătură de ac de exemplu, sînt procedee prin care se poate realiza asta foarte bine. Singura ta șansă e să faci cum îți spun, prostule, pricepe odată, altminteri vei fi nevoit să dai informații întîi unuia, apoi altuia, care va afla că lucrezi pentru Lars și te-ar șantaja. Și așa mai departe. Sînt oameni de la centrul vostru care lucrează concomitent pentru trei sau patru servicii.

— Trei, patru ? ! Și se știe asta ? ! făcu Harro aiurit.

— Uneori da. Atunci încep jocurile duble, dezinformările reciproce. Dar mai devreme sau mai tîrziu, cineva află că este trișat și-atunci atacul de cord sau un accident de mașină rezolvă restul. Nimeni nu poate face un joc dublu prea mult.

— De ce-mi spui toate astea ?

— Nu te interesează de ce. N-are nici un rost să știi, n-ai înțelege mare lucru și nu ți-ar servi la nimic. Ba dimpotrivă, spuse net vocea femeii.

Urmă iarăși o tăcere și iarăși Lars crezu că înregistrarea s-a terminat. Auzi apoi din nou vocea Ritei cu aceeași impecabilă liniște, parcă de dincolo de viață și de moarte, întrebînd alb :

— Nu crezi c-ar fi timpul s-o ștergi ?... Nu te mai uita așa la mine, nu mă impresionezi. Iar meciul poți să-l asculți și în mașină.

— Cum te cheamă ? întrebă atunci vocea bărbatului cu un accent deosebit și în tăcerea Ritei, Lars simți o ezitare.

— Nici asta n-are rost să știi. Nu ne vom revedea niciodată iar necrologul meu nu va apărea în nici un ziar, fii convins !

— Cum te cheamă ? repetă Harro abia auzit și după o pauză lungă, vocea femeii răspunse la fel de încet, ca o ridicare din umeri :

— Rita.

În noua tăcere scurtă care urmă, Lars simți îmbrățișarea celor doi, apoi vocea Ritei spuse încet, pe același ton :

— Pierzi timpul, prostule ! Dar adăugă, după altă pauză mică : Încuie ușa !

. . . . . .

În curte se auzi zgomotul unui motor de automobil. Sosise Ward.

Cît putea să valoreze inelul lui Giulio ? Lars îl evaluă rapid, triplă suma, constată că era totuși prea mult, Ward nu ar fi semnat niciodată pentru o cifră atît de mare fără să știe exact despre ce era vorba. Și absolut toate retribuțiile financiare la luase sub controlul său strict, era ceva la care pretindea că se pricepe. Ward, acest dobitoc penibil, care în viața lui nu recrutase pe nimeni, care cumpărase serviciul de spionaj ca și cum ar fi cumpărat o fabrică de ghete. Care nu se gîndea decît la profit, cu mentalitatea unui patron de bordel. Nu, n-ar fi semnat o asemenea cifră, fără să știe precis pentru ce trebuia plătit Giulio. Așa că Lars reduse suma la jumătate, o scrise pe formularul unde numele unui agent — mort de două săptămîni, dar pe care Ward îl credea încă în

viață — se lăfăia pe primul rînd și adăugă jos, la rubrica ultimă : *Pentru servicii deosebite !* Ward avea să aprobe asta, mortul fusese un agent bun, iar Giulio trebuia să înghită prețul mai modest, în definitiv Lars era convins că omul care făcuse înregistrarea la motel nu primise nici un sfert din valoarea inelului.

Sună telefonul. Era Ward care îl invita la el, cu tonul acela mieros, care dovedea că-i rezervă surprize neplăcute.

Lars puse formularul într-o servietă alături de alte documente pe care trebuia să i le prezinte și părăsi biroul stăpînit de o neliniște neînțeleasă.

De ce îl trădase Rita ? !... O găsise în urmă cu aproape doi ani într-o mansardă nenorocită, încurcată cu un agent de-al lor, însurat și asistent mediocru la institutul unde Rita, pe atunci studentă, avea toate șansele să fie dată afară pentru neplata taxelor. Din banala studentă lihnită de foame, el, Lars, făcuse o stea ! O *stea neagră*, bineînțeles, adică o stea a spionajului, despre care nimeni nu știa nimic precis. Dar o stea ! Îi confecționase o biografie corespunzătoare, o ajutase să-și creeze relații aparent periferice, șterse, dar la înalt nivel, în lumea cercetătorilor. Crezuse cu convingere că Rita începuse să guste din rafinamentul combinațiilor secrete, al artei de a ști ce gîndește omul cu care discuți, de a-i cunoaște trecutul și prezentul, în cele mai mici amănunte. Ba uneori și viitorul !

Tresări ! Pe coridorr se strecura o siluetă pe care Lars o crezu a Ritei. Nu era ! Ar fi fost dealtfel imposibil, Rita n-avea acces aici ! Și ce să caute ? Doar n-ar fi venit să se spovedească lui Ward ! Totuși, starea de iritare a lui Lars crescu. Ce se întîmpla cu el ?

Intră în colivia veche a ascensorului. Din oglindă îl privea un bărbat corpolent, cu multe fire albe în părul şi aşa rărit, cu pungi sub ochii negri, cîndva seducători. Asta era ! Bătrîneţea ! Îşi dădu seama că, de cînd lucra cu agente femei, Rita era prima care îl trăda... Constată apoi că liftul se oprise.

Secretara lui Ward îl întîmpină zîmbind profesional, se ridică repede pentru a-l anunţa.

— Lasă, nu-i nevoie, m-a chemat, se încruntă Lars, privind-o tulburat. Constatase că, în mod neverosimil, şi secretara lui Ward semăna al naibii de bine cu Rita...

. . . . . .

— Altceva ? spunea invariabil Ward.

Lars încerca să nu se enerveze. Ward stătea nemişcat ca o mumie în spatele biroului său, cu buzele de babă strînse linie, repeta de-un sfert de ceas acel *altceva,* ţintuind cu privirea tot timpul un punct invizibil de pe peretele din faţa sa. Nu prea mai avea ce să-i spună, aşa că Lars tăcu, ezitînd să scoată din servită formularul cu banii pentru Giulio. Dintr-un presentiment care-l încerca deseori renunţă, nu părea să fie momentul, Ward nu-i spusese încă de ce-l chemase.

— Mulţumesc ! hîrîi vocea uscată a lui Ward. Perspectivele prezentate de dumneata sînt întotdeauna grozave, dar eu vreau marfă vandabilă imediat. Se ridică în picioare, tot fără să-l privească, începu să se plimbe prin cameră, lung, cocîrjat şi urît ca o caricatură, strîngînd şi desfăcînd încet degetele care aveau ceva din mişcările spasmodice ale unui crab ce se apropie de pradă. Îţi atrag atenţia, Lars, că în ultimul timp am înregistrat un deficit însemnat.

Era un neadevăr. Se putuse înregistra cel mult un regres faţă de luna trecută, cauzat de eşecul în tratativele

de vînzare a unor secrete de fabricație în materie de cosmetică, pe care Lars și Rita le obținuseră printr-o acțiune fulger. Dar eșecul tranzacției nu li se datora lor, ci lui Ward. Iar acum Ward mințea exagerînd totul. Lars știa însă că nu avea nici un sens să-l contrazică, Ward nu și-ar fi recunoscut niciodată nepriceperea pentru nimic în lume.

— Îți atrag atenția, reluă Ward, că imbecilul de Jean a fost curățat azi noapte în plină stradă. Că Roza dumitale nu dă nici un semn de viață de-o lună, din insulele blestemate unde ai ținut s-o trimeți. Iar Walther am aflat adineauri că s-a lăsat prins viu și nevătămat.

Astea da, erau într-adevăr niște vești proaste și probabil exacte. Roza nu era o problemă, era prea tînără și frumoasă ca să nu scape ea cumva, chiar dacă ar fi fost descoperită. Avea să reapară peste o lună sau peste trei cu informații de primă mînă. Jean însă...

Era sud-american de fapt, *Jean* era un simplu nume conspirativ și fusese unul dintre cei mai buni agenți pe care-i recrutase Lars. Mereu în mișcare, mereu la curent cu tot, ziarist fecund și spion eficace, Jean era omul care simțea instinctiv valoarea informațiilor secrete și le obținea parcă amuzîndu-se. Lucrase concomitent pentru patru servicii, furnizînd informații precise cu dezinvoltură și reușind să nu se lase prins de nimeni niciodată, pînă la 32 de ani ! Unde greșise oare ? Țintise probabil prea sus ! Își crease probabil dușmani prea mulți și prea puternici. Asta era ceva ce nu se iertă. Pentru serviciul lor, sfera de informații acoperită de Jean avea să fie suplinită cu greu, era clar.

În ce-l privește pe Walther, Lars îl disprețuise dintotdeauna. Un agent lipsit de maleabilitate și fantezie, pe deasupra cu deviații psihice care depășeau așa-zisa *limită admisă*. Obținuse cîteva succese ieftine, dar care-l impre-

sionaseră pe Ward prin cîştigul de moment. Ward era lipsit de simţul perspectivei şi al măsurii, dispusese să-i fie încredinţată lui Walther, în ciuda obiecţiilor lui Lars, o misiune care îi depăşise în mod clar posibilităţile. Iar acum, Ward se înfuria în mod stupid, pentru că Walther *se lăsase prins viu şi nevătămat.* Lars se întrebă dacă Ward ar fi fost în stare, într-o situaţie anumită, să înghită otravă ! Desigur nu... Dar el, Lars ? !... În tinereţe era ferm convins, cînd pleca într-o misiune, că ar face-o. Dar acum ? Ce stupid ! Acum, cînd avea trupul ostenit, urîţit... avea îndoieli că ar face-o...

— Îţi dai seama ce înseamnă pierderea lui Walther ?

Nu era prea greu să-ţi dai seama, românii aveau să afle o serie de date care n-ar fi trebuit ştiute de ei niciodată. Şi ce era mai prost era că Walther cunoştea în România doi oameni aşa-numiţi *de rezervă,* la care urma să apeleze, în caz de nevoie. Avea să-i divulge precis, mai devreme sau mai tîrziu, aşa cum avea să vorbească despre serviciul lor, obiective, sarcina sa etc. Era în mod evident o zi a ghinioanelor negre, în care numai vestea eşecului înregistrat în recrutarea lui Harro ar mai fi lipsit să i-o comunice lui Ward. Fără îndoială se întîmpla ceva cu el, Lars. Înregistra în ultimul timp prea multe căderi, trădări, era obosit, se simţea din ce în ce mai în nesiguranţă. Prea multe date despre el se adunau colo şi dincolo, în cartotecile serviciilor concurente sau ale celor de contraspionaj în urma acestor trădări şi căderi. Iar Ward... da, şi Ward devenea „sensibil", de fapt se simţea *furat.*

Cercul ! Iarăşi imaginea acelui cerc ce se strîngea, se închidea în jurul său ! Îşi aminti de un lup singuratic, exemplar însă superb, înconjurat din toate părţile de vînători care rînjeau. În ce film văzuse asta ?... Dar, cînd

totul părea pierdut, lupul sărise, brusc, se hotărise și atacase fulgerător, se aruncase în pieptul unui vînător, îl dăduse peste cap și...

— Semnați-mi hîrtia asta ! spuse Lars, scoțînd din servietă formularul pentru plata agentului mort. Trebuie plătit pentru o operație urgentă ! Azi după-masă ! Și nu vă neliniștiți, pierderea celor trei agenți nu înseamnă nici cinci la sută din cîștigul pe care-l vom avea cu răcolarea cibernetic ianului.

Vocea îi răsunase limpede, hotărîtă și surîzătoare. Ward aprecie în minte ceva, privi chiorîș hîrtia, îl cercetă pe Lars care aștepta sigur de el. Și semnă.

5. Discuție despre planuri perfecte

Uite de ce-am venit la tine, începu Dumitrescu aproape grav.

— Ai iar cine știe ce caz păcătos, tăie plictisit colonelul Florescu în timp ce-și relua lucrul la lumina roșie a lămpii din atelierul foto.

— N-ai ghicit, îl opri Dumitrescu. Am o fată. Pe care vreau s-o învețl... cam tot ce știi tu. Și ceva pe deasupra, dacă se poate.

— Ce fată ? A ta ?

— Nu. O cheamă Magda Deleanu, Stoenescu a crezut-o complice a unuia Walther. De fapt, ne-a ajutat să-l prindem pe domnul Walther ; cu talent ! I-am propus să vină la noi, m-am temut că refuză sau pică la vreunul din examene. A ezitat vreo lună să se despartă de eprubetele ei, mi-a pus vreo sută de întrebări, dar examenele

le-a trecut cu brio. Pe scurt, de o săptămînă, e ofiţer. Am familiarizat-o puţin cu istoricul serviciilor secrete şi noţiuni fundamentale ale codului penal.

— Şi vrei s-o învăţ tot ce ştiu eu, zîmbi Florescu obosit. Îhî ! În cît timp ?

— Cred că în vreo două săptămîni, o lună...

— Hai că eşti bine, pufni Florescu. Eu am învăţat ce ştiu în 30 de ani.

— Tocmai de-asta am venit la tine, explică Dumitrescu. Să nu începi însă cu albumele tale de groază.

Florescu rîse. Avea de fapt nu albume, ci o cameră întreagă tapetată aproape în întregime cu fotografii de la *locul faptei*, adunate de prin reviste străine sau făcute de el la locul unor catastrofe. Explozii şi incendii, avioane prăbuşite, vagoane cisternă care încălecau locomotive Diesel, altele răsturnate cu osiile în sus sau penetrate de locomotive, oameni mutilaţi, fragmente de corpuri omeneşti sfîrtecate, totul forma un înfricoşător muzeu foto în miniatură. Nu era un *sadism mascat*, cum le apreciase cineva, fotografiile vorbeau elocvent despre cauze ori efecte, erau fiecare *didactice*. Dar înfiorătoare.

— Şi-atunci cam cu ce-ai vrea să încep ? se interesă Florescu.

— Păi cu descoperirea trucajelor fotografice, falsificărilor de documente, tehnica microfilmului, otrăvuri, tranchilizante şi...

— E partea cea mai grea de asimilat. De ce tocmai cu asta ? Şi mi-ar trebui trei luni doar pentru ce-ai spus.

— Pentru ea nu va fi greu, motivă Dumitrescu. Fata este chimistă. Biochimistă mai exact spus. Va fi cît de cît în elementul ei. După aceea treci la tehnica detectării, ridicarea urmelor, dactiloscopie, explozivi şi ce mai crezi tu că trebuie să ştie un bun ofiţer de contraspionaj.

Florescu oftă. Era o veche durere a lui, un punct nevralgic pe care Dumitrescu îl atinsese intenționat. Florescu era convins că un ofițer de contraspionaj militar trebuie să se priceapă foarte bine în toate aceste *domenii anexă*, ca un specialist. Era un ideal. Cei mai mulți tineri ofițeri învățau în școală doar o serie de generalități despre domeniile acestea, fără a deveni specialiști — erau atîtea alte probleme de natură juridică și profesională ținînd de tehnica informației care trebuiau să le învețe — fiind astfel nevoiți să apeleze foarte des la ajutorul *bătrînului* ori de cîte ori *se împotmoleau* în ceva. Florescu ofta, înjura, dar se punea pe treabă. Fusese în viața lui aviator, fotoreporter, ceasornicar, reparator radio, avusese încă o mulțime de meserii și ocupații de care se plictisise urgent și le abandonase pînă la 28 de ani. În securitate rămăsese, găsise loc deplin *să se desfășoare*, să nu se plictisească niciodată. Era omul universal, pentru care nu exista un sector aplicativ care să-i fie străin și în care să nu facă totul cu mîinile lui. Avea șapte invenții brevetate, care depășeau sfera de interes a ministerului și încă multe altele nebrevetate.

— Specialitatea mea e anchetarea cazurilor suspecte de sabotaj sau diversiune, bombăni el. În asta o instruiesc, dacă vrei. Pentru rest există servicii specializate, du-te acolo cu eleva ta.

— N-am timp s-o port prin șapte locuri, cu șapte profesori, zise Dumitrescu. Și nu face pe nebunul, tu mi-ai spus odată că un profesor bun și un elev bun pot străbate trei ani de studiu *după program* în cîteva luni.

— Cu condiția ca profesorul și elevul să fie ideali. Și trei ani de studiu după program nu înseamnă să știe ce știu eu.

— E o fată inteligentă, care prinde din zbor, nu se lăsă Dumitrescu. Aș vrea s-o învețl... așa cum ar fi fata ta ; și ar pleca într-o misiune în care fiecare eroare în aplicarea unui procedeu însușit ar costa-o viața. Trebuie s-o faci să înțeleagă asta demoralizator, ăștia tineri nu suportă așa ceva.

Iarăși atinsese un punct sensibil. Florescu avea doi băieți și o fată. Nici unul nu voise să devină ofițer.

— Aș mai vrea în final s-o ici cu tine cînd cercetezi un caz dificil. Stabilirea cauzelor unei explozii, de pildă, în care martorii și urmele infracțiunii ori accidentului sînt practic inexistenți.

— Nu există așa ceva, se supără Florescu. Martorii rămîn întotdeauna. Dacă nu oameni, urme. Martori muți.

Florescu făcuse nu demult o demonstrație în acest sens, uluitoare prin ingeniozitatea ei. În explozia aceea provocată de Walther la atelierul experimental, posibilitatea depistării cauzelor părea nulă la prima vedere. Florescu fixase însă cu meticulozitate sutele de *martori muți*, înjghebase un bizar complex de sfori și șipci, prin care reconstituise centrul exploziei. Și ajunsese la convingerea că au fost două explozii, una provocată nu de nepriceperea oamenilor, ci de o mînă criminală. Părea o ipoteză necredibilă. Era greu de imaginat într-adevăr că în dezastrul acela, în lipsa oricăror martori, cineva putea afirma cu atîta precizie că a existat un detonator al celeilalte explozii mari, care sfîrtecase, *răsese* tot. Cunoscîndu-l însă pe Florescu, Dumitrescu îmbrățișase imediat ideea și cînd o ingineră care scăpase întîmplător cu viață declarase că primise cadou de la Walther o poșetă, Dumitrescu făcu imediat legătura. Prins apoi, Walther confirmase ipoteza lui Florescu, ba dăduse și alte adrese, unde lăsase obiecte trucate asemănătoare, conținînd microfoane

ascunse ori alte *jucării* de acest gen, cum le numea el, printre care substanţe explozibile, declanşabile de la distanţă. Demonstraţia făcută astfel de Florescu fusese probată, martorii muţi vorbiseră, înaintea celor vii.

— Ascultă, e drăguţă eleva asta a ta ? se interesă Florescu, scoţînd dintr-o baie de soluţie nişte fotografii ale unui om decapitat.

Ororile cu care lucra în mod curent îl făcuseră imun ca pe doctorii chirurgi, dar paralel cu asta îi stimulaseră interesul pentru frumos. Era autorul unor gingaşe statuete din lemn ori al unor fotografii de o delicateţe fără seamăn, copii, animale, plante subacvatice, o lume luxuriantă, plină de viaţă şi de cuceritoare naivităţi primare. Cînd avea timp pentru toate astea... era alt mister. Pe Florescu nu-l auzeai însă niciodată spunînd că nu are timp. Decît cînd ceva i se părea prea simplu, lucrurile prea simple îl plictiseau. Şi se eschiva atunci, ascunzîndu-se ca un arici în spatele zecilor de probleme spinoase pe care le avea în mod real în lucru tot timpul.

— N-am adus-o în securitate, să facă pe vampa, făcu Dumitrescu prudent.

— Bine, dacă-i urîtă, înseamnă că-i muncitoare şi isteaţă, acceptă Florescu. Trimite-o aici, în două luni o s-o învăţ toate lucrurile esenţiale. Două ore pe zi, mai mult nu rezistă. Va sta lîngă mine cînd lucrez.

— Eşti sigur că două luni e suficient ?

— Dacă prinde repede cum zici, dacă e biochimistă şi dacă nu va fugi după primele lecţii... Mîine la opt să fie aici, hotărî Florescu în timp ce ridica transperantele de la fereastra încăperii. Developarea luase sfîrşit. Şi discuţia de asemenea.

— Îţi mulţumesc, zise Dumitrescu. Deci două luni, azi sîntem în 12 august.

Şi ieşi din cabinetul de lucru al lui Florescu liniştit. Unul din puţinele lucruri pe care Florescu nu le învăţase în viaţă era psihologia pedagogică, metodica predării şi celelalte despre care nevastă-sa îi vorbise lui Dumitrescu de multe ori. Florescu nu avea, în afara şcolii de aviaţie, nici un fel de *studii*. Dar, ca şi Stoenescu, băga în buzunar trei avocaţi în materie de probe justiţiabile. Iar în ce priveşte pedagogia, colonelul îl văzuse pe Florescu la lucru, cu diverşi *puşti*, ofiţeri tineri, care veneau la el să-i ajute în vreo problemă. Florescu avea un tact special. Intuia din primul moment psihologia elevului. Explicaţiile lui erau de regulă simple, seci, lăsînd impresia pentru început că totul e o joacă amuzantă. Vezi, spunea el candid, dacă aceste două plăcuţe vin în contact, se produce explozia. Ai înţeles ? Bine. Uite-te acum pe peretele din spate ! Fotografia a doua din colţul stîng ! Ăla e efectul. Ei, şi acum repet operaţia, tu eşti atent şi după aceea dezamorsezi singur dispozitivul următor. Eşti gata ? Vocea elevului nu era întotdeauna prea sigură cînd zicea *da* şi atunci Florescu îl trimetea să fumeze o ţigară şi după aia repeta explicaţiile. La urmă, după ce elevul executase şi el operaţia, Florescu conchidea : Ei, asta-i tot. Mai fă-o şi pe-asta !... Bun. Pe astea trei lichidează-le singur, mă duc să dau un telefon. Elevii lui Florescu ori dezertau după prima lecţie, considerînd că ce ştiu e prea deajuns, ori ieşeau oameni cărora nu le mai tremurau mîinile niciodată pentru nimic.

O jumătate de oră mai tîrziu, colonelul parcurgea alături de Magda coridorul lung al ministerului. O descoperise la bufet, stînd la taclale cu două dactilografe. Adică pierzînd timp. Iar pe Dumitrescu timpul îl obseda.

— Spuneai că ai făcut judo, îşi aminti el.

— Da, zise Magda. Merg și acum pe la sală din cînd în cînd. E un sport interesant.

— Am să te duc la un instructor mai bun. Chiar mîine seară.

— Avem și acolo un instructor foarte bun.

— Nu mă îndoiesc. Dar trebuie să înveți altceva decît... un sport interesant. Ceva mai eficace și mai rapid. Iar după masă vom merge să te prezint lui Nea Mișu.

— Cui ?

— Nea Mișu. Să nu te uiți la el că-i cam blond, zîmbi colonelul — Nea Mișu era de fapt smolit rău — este un șofer excelent.

— Puțin știu să șofez. Adică nu am carnet, dar...

— Trebuie să știi foarte bine, zise colonelul. Și mai trebuie să știi să panezi și să depanezi urgent orice mașină. Sînt o mulțime de șmecherii care trebuie cunoscute cu ochii închiși. Așa, să nu uit, mîine la opt punct, te prezinți la camera 310, la colonelul Florescu. Am vorbit cu el, îi vei fi elevă...

— Elevă ? !V-am spus că de școală m-am săturat !

— Vei învăța într-un timp foarte scurt niște lucruri care au să-ți placă. Pe care alții le învață în ani de zile. Dacă n-ai să fugi după primele ore, așa cum presupune Florescu.

— Să fug ? !

— O să vedem. S-ar putea să te sperii.

— Și-acum unde mergem ?

— Să-mi iau pistolul. Facem o vizită la poligon. Ai să mă însoțești. Merită văzut.

Nasul cam în vînt al Magdei se ridică și mai mult. Asta era ceva *interesant,* desigur, pentru ea, gîndi Dumitrescu.

— Doar de văzut ? Nu s-ar putea să...

— Nu, spuse cu hotărîre colonelul. Azi ai să fii doar vizitatoare, preciză el cu intenţia de a nu o pune prematur în stare de tensiune. Poate cu altă ocazie. Ia totuşi un pistol de la Stoenescu, să te obişnuieşti să umbli cu el, încheie Dumitrescu şi intră în cabinetul său.

Aici îl descoperi însă pe Stoenescu, care aştepta să-i semneze nişte documente ce urmau să plece la procuratură.

— Vii cu noi la poligon ? întrebă colonelul în timp ce-i lua din mînă dosarul.

— Cu Magda ? La prima tragere ? ! A, nu, am familie, se scuză Stoenescu şi adăugă, pentru că Dumitrescu tăcea cu o expresie nemulţumită, parcurgînd hîrtiile de zor : Am mai văzut eu femei în poligon la prima tragere. Întorc capul, strîng ochii, apasă pe trăgaci, ţipă şi scapă arma. Asta cînd nu se întorc cu revolverul încărcat să gesticuleze spre cei din spatele lor.

— Înseamnă că nu au avut instructori buni, observă în treacăt colonelul. Ai să vezi că după trei şedinţe de poligon, Magda va trage foarte bine.

— A, nu mă îndoiesc ! rînji Stoenescu. Dar aş prefera totuşi dacă-mi permiteţi, să vin acolo după acele prime trei şedinţe.

— Bine, cum vrei.

Spre disperarea maiorului însă, lucrurile luară în minutul următor o întorsătură neaşteptată. Dumitrescu fu chemat telefonic cu un dosar la analiză, la conducerea ministerului şi cum poligonul fusese reţinut de colonel pentru acea oră, primi ordin să-i dea Magdei, el, Stoenescu, primele noţiuni de tragede cu pistolul.

O oră mai tîrziu, cînd Dumitrescu scăpă de analiză şi dădu fuga la poligon, îi găsi pe cei doi în pragul unei crize de nervi.

— Bine că ați venit, începu Stoenescu, oricum aveam de gînd să întrerup. Nu merge ! V-am raportat că nu are să meargă !

Se liniști deodată și argumentă pe alt ton, amar : Orice ați spune, nu-i pentru ea... Privi spre țintele înșirate într-o ordine perfectă, siluete umane cuminți care așteptau glonțul și completă : De mii de ani femeile dau viață, n-o iau... E un specific, ceva în natura lor, nu știu cum nu pricepeți, încheie maiorul parcă obosit, dar reveni, ca o concluzie, definitivă : Sînt atîtea munci de birou, în care această Magda...

— Nu, tăie colonelul.

— Dar urăște instinctiv asta ! peroră Stoenescu. Uitați-vă ! A stricat 20 de cartușe și panoul e neatins. E incapabilă să se concentreze !

La nici zece metri de ei, albă la față ca hîrtia, Magda își mușca buzele, privind undeva în gol.

— Dar nici nu era prevăzut pentru azi să nimerească, spuse domol Dumitrescu. Trebuia doar să se familiarizeze cu arma. Dacă a tras 20 de cartușe e perfect, ajunge !

— A, da ? făcu maiorul. Înseamnă atunci că misiunea mea e încheiată ?

— Sigur.

— Am înțeles. Să trăiți ! zise Stoenescu, revenind imediat la tonul militar, corect, sec, făcu un stînga-mprejur perfect, deși era în civil ca și colonelul, părăsi poligonul cu pas grăbit.

Magda nu se clintise de pe linia de tragere. Rămăsese exact în aceeași poziție, nemișcată, parcă i-ar fi înghețat subit articulațiile, nu scoase un cuvînt nici cînd Dumitrescu se opri lîngă ea.

— Cum a fost ? se interesă colonelul.

— Aș vrea să mai încerc, spuse eleva cu dinții strînși, cu o expresie crispată.

— Pistolul cu țeava în sus ! comandă moale Dumitrescu.

— Nu mai are nici un cartuș.

— N-are importanță, singura regulă fundamentală pe care trebuie s-o reții pentru azi e că pe linia de tragere pistolul se ține numai cu țeava în sus. Și nu așa, o corectă colonelul, căci Magda îndoise cotul, dar sprijinea aproape arma de față.

— Asta nu mă va ajuta totuși să nimeresc ținta, nu ?

— Te va feri în schimb să nu omori sau să rănești pe cineva, ceea ce nu mi se pare puțin. Verifică încă o dată dacă e gol.

Magda se execută, corect, trăgînd manșonul armei.

— Bun, aprecie colonelul, observînd degetele fetei care tremurau ușor. Și-acum ajunge ! Am să trag eu, dacă tot sînt aici, după ce fumez o țigară. Hai să stăm jos.

Se așezară pe banca de lemn, colonelul aprinse tacticos o țigară, urmărind cu coada ochiului reacția fetei. Fără doar și poate în spatele liniștii ei impuse, se ascundea iritarea teribilă, nedumerirea specifică omului care trage prima dată cu pistolul și constată că nu nimerește din douăzeci de lovituri o țintă pe care ar lovi-o, din trei încercări cu pietre, măcar o dată. Degetele Magdei încă tremurau, constată singură, le strînse pumn, aprecie deodată cu un aer bătăios :

— În definitiv, mi-ați spus că spionajul nu se mai face azi cu revolverul, nu ?

— Sigur că nu, dar este și inadmisibil ca un ofițer să nu știe să tragă cu revolverul. Nu te neliniști, — e o armă dificilă, nu-i pușcă ! În vreo treizeci de ședințe ai să înveți.

— Treizeci de şedinţe ? ! se îngrozi Magda. Apoi reveni înfuriată pe ea însăşi : Eu cred că nici în şaizeci de şedinţe nu am să învăţ, îmi tremură mîna îngrozitor. Nu mi-aş fi închipuit ! Nu de oboseală, mi-a tremurat de la primul foc. Nici de frică, n-are de ce să-mi fie frică. Totuşi...

— Dar e firesc să-ţi tremure, zise liniştit colonelul.

— Firesc ? !

— Bineînţeles. Ţii în mînă o bucată de metal cu care poţi lua viaţa unui om ; cu o simplă mişcare a unui deget. Ştii că, în definitiv, pentru eventualitatea asta te antrenezi. Că, în locul acelei ţinte de carton, poate fi cîndva o fiinţă vie.

— ...E oribil ! exclamă Magda. Nu m-am gîndit exact la ce spuneţi, dar este aşa şi e oribil !

— Subconştientul dumitale a reacţionat, chiar dacă nu ai gîndit exact aşa. Faci parte din categoria oamenilor cu fantezie, care detestă violenţa instinctiv. De-asta te-am invitat să devii ofiţer şi nu gangster. De-asta mîna tremură, dar este necesar să învăţi să tragi şi aşa. E perfect posibil.

— Nu vreau ! N-am să mai trag niciodată, spuse repede Magda. Planurile mele vor fi astfel concepute încît să nu fie nevoie de împuşcături. Niciodată. Sînt sigură că voi reuşi ! Nu rîdeţi, voi reuşi !

— Siguranţa asta îmi aduce aminte de un şef al meu de pe cînd eram foarte tînăr, surîse colonelul. El era un excelent trăgător, dar, ca şi dumneata, detesta împuşcăturile.

— Dumneavoastră aţi ucis vreodată pe cineva ? vru să ştie deodată Magda.

— Întîmplător, nu, dar n-aş mai fi azi aici, dacă nu ştiam să trag foarte bine.

Nu înțeleg.

— Nici nu-i de mirare. Începusem să-ți spun de șeful ăla al meu. Eram amîndoi într-un sat de munte pe-atunci. Urmăream un individ, Vintilă îl chema, care tocmai lichidase cinci persoane. O familie de țărani, absolut nevinovați, despre care credea că-l *trădaseră*. I-a împușcat la cîmp, în timp ce mîncau de amiază. I-a înșirat unul lîngă altul și-a lăsat un bilet că *așa vor păți toți cei ce-l trădează*. Peste-o săptămînă aflăm că Vintilă stă ascuns la o femeie ; era nevasta altui fugar, împușcat tot de Vintilă, mai demult și tot *pentru trădare*. Era obsedat de ideea că toată lumea îl trădează, nenorocitul. I-am propus șefului meu să înconjurăm casa, mai aveam doi milițieni la post, și să-l lichidăm pe Vintilă, dacă nu se predă. Șeful n-a fost de acord. Concepuse el un plan *perfect*, era convins că pot exista asemenea planuri, la fel ca dumneata.

— Și n-a reușit ? !

— Nu. Deși părea excelent planul, ai să vezi. A scos-o el pe femeie din casă cu ajutorul unei babe doftoroaie, a lămurit-o că omul pe care-l avea în gazdă i-a ucis bărbatul. I-a adus dovezi că așa fusese, a convins-o. Era o munteancă aprigă, frumoasă, de vreo treizeci de ani. Cînd a priceput ce hram purta Vintilă, a spus doar scurt : Îl tai ! Și ne-a privit pe amîndoi în așa fel încît am înțeles că era în stare s-o facă și încă fără să-i tremure mîna, cît era Vintilă de voinic și de fioros. Șeful meu n-a fost însă de acord nici cu asta, bineînțeles. Dacă nu-l tai eu, vă-mpușcă, ne-a zis femeia. Casa mi-e pe-un vîrf de deal. Vintilă stă în pod cît îi ziua de lungă, la pîndă. Noaptea doarme cu automatul sub cap. Cum mă mișc, se trezește, ca un iepure e, să știți !... Șeful a convins-o în cele din urmă că Vintilă trebuie prins viu și i-a dat un praf, luat nu de la doftoroaie, ci de la farmacie, să i-l pună seara

în mîncare. Îl experimentase el praful odată, leac sigur. S-a învoit munteanca, în noaptea aia, pe la unu, o vedem venind cu automatul într-o traistă, l-a scos și l-a aruncat la picioarele noastre. Doarme, zice, ca un prunc. Am pornit amîndoi, eu cu șeful, să urcăm dealul sub clar de lună, spre casa femeii. Vream să-l luăm pe jupînul din așternut. Totul părea în ordine, nu ?... Stai, spune șeful. Ia-o tu pe ușa din dos. Păi doarme, am șoptit eu. Ia-o tu pe-acolo, e mai sigur. Am luat-o eu prin spate, șeful se duce prin față, deschide ușa binișor cum îl învățase femeia și se trezește nas în nas cu namila de Vintilă. Prafurile date se-nvechiseră, ori că Vintilă era o constituție mult prea robustă sau că simțise ceva și nu mîncase suficient din ce-i dăduse femeia, nu știu ; fapt e că se trezise în miez de noapte, constatase că n-are automatul sub cap și că femeia-i lipsă ; se pusese la pîndă. Pe luna aia nu-i venise să plece, poate ne și văzuse venind. Cum a deschis șeful meu ușa, Vintilă, obișnuit cu întunericul din casă, i-a zburat revolverul din mînă c-o lovitură de picior și a dat să-l pocnească în cap cu toporul. Șeful a apucat doar să pareze, i-a tăiat mîna însă, Vintilă l-a trîntit la pămînt, a luat arma. Cînd am intrat eu prin spate, aud glonțul șuierîndu-mi pe la ureche. Al doilea, nu l-a mai tras, am tras eu ; două cartușe ; în plin. S-a prăbușit. N-a murit totuși, avea o vitalitate de taur. Șeful meu însă a fost pensionat imediat după aceea. La 27 de ani... Osul mîinii fusese tăiat complet...

Țigara se stinsese, colonelul o strivi inutil cu vîrful pantofului și conchise :

— Vrei chiar să mai încerci ?

Îi întindea Magdei pistolul lui. Magda îl privi cîteva clipe nemișcată. Luă apoi pistolul și se îndreptă spre linia de tragere. Armă, își mușcă buzele, mîna subțire se în-

tinse fermă, dar după prima lovitură, panoul rămase intact.

— Unde dracu s-a dus ? izbucni ea.

— E foarte bine, aprecie colonelul. Ai ţintit corect, dar ai smucit uşor cînd ai apăsat pe trăgaci. Glonţul e în pămînt. Încă o dată. Ţinteşte şi trage deocamdată în aşa fel încît să te surprindă cînd pleacă împuşcătura.

Magda rămase cîteva clipe iarăşi nemişcată, părînd să asimileze cele spuse. Trase din nou. Peste un sfert de oră, cînd părăseau poligonul, panoul în care trăsese era ferfeniţă.

— E totuşi oribil ! decise ea privind lung la conturul uman desenat pe ţintă. Oribil !

— De acord, spuse colonelul. Îţi urez să n-ai niciodată nevoie să-ndrepţi pistolul asupra cuiva !... Dar mîine la prînz vom face o altă şedinţă. Tragere de viteză, cu mîna sprijinită pe şold !

6. Greşeli care pot costa mult

De undeva dintr-un apartament vecin, se auzea o muzică diafană, ca de vis. Pătrundea prin fereastra întredeschisă, reuşind să acopere zgomotul acela înfundat, gîfîitor, al oraşului.

Dar oraşul, cu străzile lui, exista. Era undeva acolo jos, cu forfota, cu reclamele multicolore, cu benzile de circulaţie şerpuitoare, cu ritmul lui grăbit, delirant. Era acolo şi era aici, alături, dincolo de pereţii apartamentului, în jur, pretutindeni. Lars ştia asta.

Deschise ochii și răsuci încet capul. Chipul copilăresc, liniștit și frumos al Ritei, pleoapele ei care zvîcneau în somn. Coapsa lungă și bronzată, care scăpase de sub albul olandei... Era bine aici, în camera Ritei. Era odihnitor și plăcut totul !...

Cît de minunat ar fi putut curge timpul ! gîndi Lars. Acest blestemat timp, nesfîrșit, care nu mai ajungea nimănui.

Dacă n-ar fi existat senzația aceea, care de la un timp începuse să-l urmărească sîcîitor. I se părea mereu că un ochi atent îl supraveghează neobosit, indiferent ce-ar face și unde s-ar ascunde, ca pe o insectă pusă sub sticlă. Pînă nu demult avusese impresia că aici se poate ascunde de ochiul acela...

Privi din nou chipul Ritei, odihnit și odihnitor, cu profil limpede, care se desena pe tapetul vișiniu din penumbra odăii. Buzele ei întredeschise care zîmbesc parcă ușor, respirația regulată. Zîmbea. De ce ? Visa ! Ce visa oare ?

Dacă am putea ști ce visează oamenii, îi trecu prin minte lui Lars și se scuturâ îngrozit. Iată un domeniu în care — încă — *ei* nu au pătruns, deși se străduiau s-o facă și naibaștia dacă nu cumva în laboratoarele lor blestemate nu reușiseră și asta. *Ei* erau doctorii, psihologii, specialiștii de tot felul, pe care Lars îi ura mai mult chiar decît pe Ward, mai mult decît se ura pe sine. Dacă mîine unul dintre ei ar realiza în mod cert și performanța asta... Ce s-ar întîmpla ? Ward ar auzi imediat, el află întotdeauna veștile astea și i-ar pretinde să facă orice, evident cu bani cît mai puțini, pentru a pune mîna pe doctorul acela, ori măcar pe procedeul lui. Iar el, Lars, ca întotdeauna, *ar face orice*...

Căută pipăind mîna Ritei. O găsi, o ridică puțin, studiind cu atenție contrastul. Grozav contrast ! Mîna lui era lată, cu vene umflate și vineții, acoperită de părul acela des care începuse demult să încărunțească. Mîna Ritei ? Mîna Ritei era mîna tinereții !

Desfăcu degetele și antebrațul femeii căzu. Unde mai văzuse asta ? A, da, doctorii ! Tot ei ! Doctorii procedează așa, cînd vor să constate timpul de cînd a decedat cineva.

Se auzi soneria. Chemarea era moale, nealarmantă. În apartamentul Ritei totul era moale, estompat, cald și ademenitor. Rita nu reacționă. Dormea oare atît de profund ? Îi șopti numele, femeia se strîmbă puțin, își trecu ușor palma peste obraz, mormăi ceva indefinit.

— Sună. A sunat cineva.

— Să-l ia dracu ! bombăni Rita și se întoarse hotărîtă cu spatele, părînd că vrea să se afunde iarăși în somn. Soneria se auzi din nou. Vezi cine e ! pretinse Rita, trăgîndu-și perna peste cap.

Lars se ridică cu greutate, coborî din pat, observîndu-și critic burta. Pîntecul lui, cîndva plat, era prins acum într-un strat dezgustător de grăsime, pe care nici un fel de gimnastică sau vibromasaje nu-l mai puteau înlătura.

Odată în picioare deveni alt om. Apucă repede și armă pistolul care așteptase clipa aceea cuminte, pe perna rotundă, așezată direct pe covor, la capătul patului. Îmbrăcă în drum spre hol halatul, se lipi de perete și întrebă cu o voce uscată :

— Cine e ?

— Poșta. Domnișoara are o scrisoare.

— Bag-o pe sub ușă ! porunci Lars, fără să se dezlipească de perete. Urmări cum un plic subțire, vernil, își făcea loc cu greu pe sub lemnul ușii, spuse un *mulțumesc*, așteptă să audă pașii celuilalt depărtîndu-se și nu-

mai după aceea ridică plicul, îl privi repede, îl mirosi, îl aruncă pe masă. Părea să fie plicul așteptat.

— Ai o scrisoare.

— Hm ? mormăi glasul bosumflat al femeii.

— Ai o scrisoare, repetă atonal Lars, în timp ce căuta o țigară. Și e timpul să te scoli, adăugă el urmărind cu privirea răsucirea corpului cu mușchi tineri, care încremeni apoi destins, pe spate. Și iarăși spectacolul acesta, trupul Ritei acoperit cu cearșaful alb, îi sugera o imagine de morgă. Aprinse țigara.

— De ce ? oftă Rita. N-am nici un chef.

— A rămas că facem o plimbare pe faleză, explică Lars. După aceea am o întîlnire pe care nu vreau s-o pierd.

— A, da ! își aminti Rita și ochii ei mari, căprui, se opriră în sfîrșit asupra lui Lars. Să nu mai facem nici o plimbare ! Rămînem aici ! ceru ea, acoperindu-și capul cu cearșaful.

— Nu ! zise Lars. Și se strîmbă, tutunul nu avea nici un gust. Sau avea un gust ciudat ? Vreau puțin aer. Luăm masa la un restaurant, te-aduc după aceea înapoi și merg la întîlnire, decise Lars. Trase apoi draperia mare a ferestrei, se răsuci brusc și intră în camera de baie.

Dădu drumul dușului să curgă la maximum. Apa foarte rece îl biciuia neplăcut. Pierduse obișnuința. Și mijlocul avea să-l doară iar... Ieși deodată de sub șuvoiul de apă și se plecă repede în dreptul ușii. Așa cum bănuise, plicul verde nu mai era pe masă.

. . . . . .

Dincolo de stîncile acelea, șoseaua cotea brusc și avea să apară, pînă departe, marea. Îi simțea deja în nări mirosul sărat, adus de briza serii. Dacă nu ar răsuci volanul ? Dacă nu ar răsuci volanul la curba aceea a șoselei

și ar lăsa ca totul, totul să se termine așa, acum, pentru totdeauna ! ?...

Stînca se apropia tot mai mult. O clipă, două... În ultimul moment, mîinile lui mari acționară automat, evitînd ciocnirea care părușe inevitabilă. Simți privirea Ritei ațintită asupra lui.

— Lars ! Urmă o ezitare lungă, apoi glasul limpede și cuminte al Ritei întrebă cu o intonație apropiată, ca de soră : Ești obosit ?

Parcă nici nu era o întrebare, mai repede constatase, simțise ceva, în clipa cînd stînca se prăbușea amenințătoare spre ei.

— Mda. Puțin.

— Să ne întoarcem, mai bine.

— Nu.

Din sens opus, mașini deschise, elegante, goneau nebunește, încărcate cu turiști îmbrăcați în culori vii, țipătoare. Tineri care încercau să găsească, să găsească ceva, nu știau probabil nici ei prea bine ce, aici, pe coasta însorită a Mediteranei.

Nici acum nu era prea tîrziu ! Dacă ar răsuci deodată volanul spre stînga...

— Te rog, Lars, să ne întoarcem.

— De ce ? E foarte frumos aici, mîrîi Lars, apăsînd pedala acceleratorului.

Dincolo de golf, vilele cochete și marile restaurante își aprinseseră deja luminile chemătoare, inundînd apele cu sclipiri de carnaval.

Era caldă vocea Ritei în seara aceasta. Prietenoasă. Își aminti cum îi răspunsese de la cine era scrisoarea primită. Atunci vocea ei era la fel de caldă, naturală, calină. Și mințea !...

— Lars, ce e cu tine ?

Femeile simt, îi trecu prin minte lui Lars. Prind cu antenele lor invizibile gîndurile noastre întotdeauna, printr-o necunoscută facultate telepatică !... Dar întotdeauna simt prea tîrziu !...

Lars întoarse brusc volanul, luînd-o de-a dreptul pe plajă, peste nisipul fin. Rita scoase un ţipăt mic. Se linişti apoi şi surîse strengăreşte, aplecîndu-se înainte mult şi căutînd să-i întîlnească privirea.

— Vrei să facem o baie cu maşina ? rîse ea. Dar rîsul suna fals. Unde mă duci ?

Lars nu răspunse, ocoli un grup de stînci care închideau perspectiva spre şosea şi frînă. Se aflau într-un fel de adăpost natural, între apele spumegînde şi piatra cenuşie a stîncilor din spate. Dimineaţa, aici veneau turişti veseli, să se prăjească la soare. Acum ţărmul era pustiu. Lars se răsuci încet şi prinse în privirea lui dominatoare privirea femeii.

— De la cine era scrisoarea, Rita ?

Răspunsul fu o expresie de uimire, prea reuşită, urmată de un rîs zglobiu.

— Eşti gelos ?

— Da, făcu Lars apăsat.

— E o prostie ! Poţi s-o vezi, zise Rita repede şi deschise poşeta.

Lars o lovi peste mînă. Era mai sigur. Niciodată nu puteai şti ce scot din poşetele lor fiinţele astea încîntătoare. În lumina slabă a serii, Rita schiţă un zîmbet bolnav. Şi deveni apoi subit gravă, atentă. Se observau acum unul pe altul, în clarobscurul care îi învăluia.

— Lars !... Nu înţeleg, şopti ea. Ce vrei ?

— ...Sînt gelos, murmură bărbatul, scoţînd cu gesturi pedante un pachet de ţigări dintr-o ascunzătoare a maşinii. Îmi pare rău, Rita. Ţi-am oferit o şansă... ai refuzat-o...

Scrisoarea fusese interceptată încă de ieri, anunță Lars în timp ce desfăcea pachetul de țigări. Iar mesajul ei decodificat. Înțeleg acum de ce mi-ai torpilat racolarea lui Harro.

Umerii femeii zvîcniră scurt, ca atinsă de o suflare rece. Își îndepărtă apoi încet, cu gesturi liniștite părul castaniu de pe frunte și rămase nemișcată, privind în gol înainte, cu o expresie tristă, obosită. Nu spunea nimic.

— Ai fost șantajată, probabil, continuă Lars. Dar știi foarte bine că asta nu te scuză cu nimic, încheie el și-i oferi pachetul desfăcut.

Rita privi pachetul, înțelese, o clipă se crispă, luă încet o țigară, alegînd-o cu grijă.

— Asta e jocul, spuse cu regret Lars. Ar fi trebuit să accepți recrutarea lui Tels, dar să mă anunți. Măcar astăzi, cînd te-am întrebat ce e cu scrisoarea, trebuia să-mi mărturisești.

Aprinse bricheta și-o apropie de fața femeii, ocrotind grijuliu flacăra cu palmele. Rita suflă ușor, flacăra rezistă, suflă din nou, o stinse. Strivi între degete țigara otrăvită și-o aruncă afară, răsfirînd degetele copilărește, pentru ca vîntul să le curețe de tutun.

— Cît ești de prost, dragul meu !

— Nu te obosi inutil, pară Lars. Orice poveste mi-ai spune, vei muri în seara asta, Rita.

În ciuda vocii foarte hotărîte, sigure, simțea o greață cumplită care îl cuprindea tot mai mult. Îmbătrînea, fără îndoială.

— Voi muri, voi muri ! cîntă deodată abia șoptit glasul Ritei, și zîmbetul acela trist-amuzat se distingea clar în tonul indiferent. Și ? Ce dacă voi muri, Lars ?... Să coborîm din mașină, ceru ea apoi. Și deschise portiera cu mișcări calme, se strecură afară. Lars apucă revolverul și

coborî după ea pe plaja goală. Femeia o pornise cu paşi rari spre mare.

— Opreşte-te ! porunci Lars.

Rita se opri. Îngenunche apoi pe nisip, rămase aşa, o siluetă întunecată, cu pletele lungi în bătaia vîntului, cu braţele întinse pe lîngă corp, neclintită, parcă aşteptînd. Lars se apropie.

— De ce ? întrebă el. Ai fi putut face un joc dezinformativ frumos, dacă-mi spuneai. Tels nu e atît de inteligent, ca să-şi fi dat seama. Se apropie şi mai mult de ea, întrebă din nou, de data asta pe un ton în care răzbea o undă de nelinişte :

— Mă urai ?... Sînt... prea bătrîn ?

Rita rîse, un rîs simplu, liniştitor, ca în alte dăţi :

— Asta-i tot ce te preocupă, Lars ?... Doamne, cît eşti de prost, dragul meu, şopti ea cu tristeţe. Se ridică încet şi se întoarse cu faţa spre el, erau la doi paşi unul de altul, căuta să-i prindă privirea prin întunericul care se lăsase. Am acceptat recrutarea făcută de Tels la fel cum am acceptat cînd mi-ai cerut tu să lucrez pentru voi. Aş fi acceptat orice, ştiam că oricum totul se va sfîrşi aici. Curînd. Nu mai am putere să lupt, Lars, nu mai pot să mă împotrivesc, m-ai salvat de la sinucidere atunci, dar... Nici tu nu mai ai nici o poftă de viaţă, Lars ! Eşti sfîrşit. Mîine vei fi recrutat tu, aşa cum i-ai prins într-un moment greu şi i-ai recrutat pe alţii, îi vei spune sau nu îi vei spune lui Ward, dar asta nu va schimba nimic...

Lars simţi sîngele urcîndu-i-se în cap. Cum putea idioata asta mică să pună semnul egalităţii între el şi banda de imbecili a lui Tels ? ! Şi cum putea privi cu atîta seninătate moartea care pe el îl îngrozea ? Ar fi vrut s-o vadă pe Rita căzîndu-i la picioare, rugîndu-l s-o ierte, tinereţea ei merita trăită, merita să facă orice pentru ca viaţa

să pulseze mai departe în venele subțiri și elastice, pentru ca ochii aceia care îl priveau cu seninătate de ciută să poată admira mai departe cerul albastru, pentru ca trupul acela superb să fie încă frămîntat de mîini puternice bărbătești... indiferent ale cui ar fi fost ! Și o urî pe Rita în clipa aceea, o urî cu patimă, pentru inconștiența ei.

— Harro, pe care ai vrut să-i salvezi din *ghearele spionajului*, te-a trișat, minți rece Lars. E spion profesionist de trei ani, a jucat cu tine un teatru de zile mari. Ai fost păcălită, zînă bună ce ești, nimeni nu merită crezut, *niciodată !*

Femeia înregistră lovitura fără măcar să clipească.

— Nimeni în afară de tine, nu-i așa, Lars ?

Surîdea disprețuitor și atunci Lars ridică pistolul ; în definitiv comedia asta grotescă trebuia sfîrșită.

— E păcat de pistolul tău, spuse Rita cu același surîs De ce să-l arunci ? Dă-mi mai bine una din țigările acelea. Te rog !

Și Lars făcu greșeala, pe care nu avea să și-o explice apoi, de-a o crede. Mîna în care ținea arma coborî, o secundă doar și simți deodată, în plină față, biciuirea scurtă a unui pumn de nisip care-l orbi. Înțelese instantaneu de ce îngenunchiase puțin înainte Rita pe plajă, în fața mării.

Sări instinctiv înapoi, pentru a evita lovitura de picior pe care o prevăzuse și care-i șterse doar pîntecul, trase nebunește, pe nevăzute, șase focuri unul după altul, auzi geamătul scurt, urmat de căderea înăbușită a corpului Ritei. Încercă să vadă ceva, dar ochii îl dureau insuportabil, se îndreptă după auz spre mare, se împiedică și căzu, continuă să înainteze înnebunit de durere mai departe, în patru labe, strîngînd încă în mînă patul pistolului gol. Nisipul ud. Mai departe ! Un val. Își vîrî arma în

buzunarul lateral al hainei, luă în pumni apă și-și aruncă pe față. Un val mare îl zvîrli îndărăt, năucindu-l cu forța sa ; ca un animal imens care-l lovise cu laba.

Cînd începu să vadă din nou, se trase înapoi, rămase așa, în picioare, ascultînd prosteşte vuietul neîntrerupt, chemător al nesfîrșitului.

Apoi auzi îndepărtată sirena mașinii poliției care se apropia. Se repezi la mașină, cu hainele șiroind.

Trebuia să dispară de lîngă... cadavrul ăsta ! Repede, repede, repede !...

7. Prima misiune

— Nu pe-aici, domnișoară. Intrarea cealaltă, la *informații*... Ați venit pentru o audiență, nu ?

Tonul sergentului major era amabil, omul îi zîmbea chiar, dar Magda înțelese că de fapt era invitată politicos afară. Subofițerii de la punctele de intrare în minister n-o cunoșteau încă, o confundau cu o *domnișoară venită să se plîngă de ceva.*

Cu gesturi care marcau în mod voit o anumită plictiseală, Magda scoase din poșetă mica legitimație, pe care abia o primise, și o prezentă sergentului cu un aer degajat, ca și cum ar fi făcut gestul acela de cel puțin 20 de ani.

Zîmbetul îngăduitor de pe fața subofițerului dispăru subit, făcînd loc unei expresii de mirare bănuitoare.

— Și legitimația militară, vă rog ! ceru el.

Magda se așteptase însă la această nouă pretenție, trase din poșetă cu aceleași gesturi de om agasat cea de-a

doua legitimație, prinsă în pînză. Sergentul cercetă fotografia, gradul, ștampila, făcu repede un pas înapoi și salută scurt.

Drumul era liber. Și, cu pasul ei suplu, aeriană, Magda trecu. Simți privirile nedumerite ale subofițerului fixate asupra rochiei ei înflorate, ușoară, de vară. *De unde-a mai răsărit și asta aici ? !* părea să-ntrebe sergentul, spre încîntarea secretă a Magdei.

La drept vorbind însă, în ziua aceea Magda era nemulțumită, chiar foarte nemulțumită de prima misiune care-i fusese încredințată. Trebuia să culeagă informații asupra unei femei ce apăruse *suspectă de transmitere de date*. Dar ce date putea transmite femeia aceea și mai ales de ce-ar fi făcut-o ? ! Magda nu înțelegea și acest lucru o enerva în mod cert. Urcă sprintenă scările, bătu la ușa colonelului Dumitrescu, nu primi nici un răspuns, intră. Biroul era gol. Magda își privi mașinal ceasul, se așeză cuminte într-un fotoliu luîndu-și capul în palme. Nu, nu pricepea. De ce femeia aceea cu nume bătrînicios — Eleonora ! — cu preocupări mărunte, cu aspirații modeste, s-ar fi gîndit măcar să se antreneze într-o acțiune de transmitere de secrete ? ! De ce ?

Magda primise o săptămînă, ca termen pentru elucidarea cazului, dar ea rezolvase totul în trei zile și lucrurile i se păreau clare, absolut clare. Nu se putea debarasa totuși de o senzație neplăcută. Nu prea respectase instrucțiunile colonelului și i s-ar fi putut reproșa, desigur, aceasta. Dar nu se poate executa totul chiar așa, la milimetru ! gîndi Magda indignată. În definitiv, o fi ea armată, o fi ea disciplină, ah, da, i se vorbise atît despre această disciplină, dar asta era o muncă de informații, o muncă cu oamenii, în care planul din birou nu se potrivea întocmai cu viața. Asta i-o spusese chiar Dumitrescu.

Şi avea perfectă dreptate, constată Magda mai liniştită.

De ce-i dăduseră însă o misiune atît de simplă şi un termen atît de lung ! ? Nu pricepea... Cu descoperirea lui Walther şi a Clarei se descurcase doar foarte bine. Cel puţin aşa i se spusese. Şi aşa era! Iar acum, cînd devenise ofiţer, în loc să primească o misiune, ei da, o misiune mult mai complicată, în care să fie nevoie de abilitate, de curaj, i se dăduse să facă un fel de investigaţie măruntă asupra Eleonorei. Aşa ceva nu era pentru ea ! Se simţea în stare să preia o acţiune complexă, să se infiltreze într-un grup, să se substituie cuiva, memorînd la perfecţie o biografie, să dejoace planuri, să participe chiar la o prindere în flagrant !... De ce Eleonora Podaru ? ! De ce asemenea misiune mărginaşă ?

În fine, cazul Eleonora era limpede acum, aşa că... Se ridică din fotoliu şi începu să se plimbe prin birou, se opri lîngă fereastră, urmărind cu interes forfota domoală a oamenilor care treceau pe stradă. Era locul ei preferat.

Auzi în sfîrşit uşa deschizîndu-se şi vocea colonelului Dumitrescu întrebînd veselă :

— Ei, aici eşti ? !

— Să trăiţi ! făcu Magda întorcîndu-se ; era încă o *chestie* cu care nu se putea, nu, nu se putea obişnui. Formula asta de salut ! Nu i se potrivea ei şi pace ! Era *imposibilă !* În gura ei suna, suna parcă fals ! Dar, mă rog, fie şi *să trăiţi !*

Dumitrescu scoase din buzunar nişte hîrtii pe care acum le încuia în fişet.

— Stai jos, Magda, făcu el apoi întorcîndu-se şi instalîndu-se în scaunul din spatele biroului. Ce s-a-ntîmplat ?

— Nimic deosebit, începu Magda.

Colonelul înclină capul uşor, neîncrezător.

— Ba da, zise ea. Văd după... Magdei i se păru că Dumitrescu a vrut să spună : *după nasul tău*, dar colonelul spuse : după faţa dumitale, că eşti necăjită de ceva. Nu găseşti surse de informare, aşa-i ? făcu el şi părea grozav de amuzat.

— Dimpotrivă, pară Magda scurt şi adăugă cu modestia care, aşa cum spunea Dumitrescu, n-o prea caracteriza : Am rezolvat cazul Eleonora Podaru, definitiv.

— Definitiv ? ! Asta e grozav, aprecie colonelul, fără a se arăta însă deloc încîntat. Cum ?

Magda se aştepta însă la întrebare — *cum, de ce* erau uneltele de lucru numărul unu ale colonelului — aşa că se reaşeză liniştită în fotoliu, puse mîinile cu degete lungi pe măsuţă, le privi două clipe, apoi izbuci :

— Am discutat cu Eleonora. Dumneavoastră mi-aţi spus o dată că din şapte rapoarte se obţine de regulă mai puţin decît dintr-o discuţie cu omul care ne interesează.

— Aha ! făcu Dumitrescu şi se încruntă uşor. Ai discutat deci cu Eleonora. Deschis ?

— Da.

— Vreau să zic, în calitate de ofiţer ?

— Sigur că în calitate de ofiţer, zise Magda cam nedumerită.

— ...Şi ?

— Femeia aceasta este nevinovată ! aruncă Magda cu un ton rece, aproape tăios. Pot să pun mîna-n foc că...

— N-o pune, zise moale colonelul.

— Pot să pun mîna-n foc, reluă Magda încăpăţînată, că e vorba de un denunţ calomnios. Făcut poate de o altă femeie. Aş vrea să văd, să cunosc sursa sesizării pe baza căreia o suspectăm !

Privirea colonelului rătăcea dincolo de fereastră, ca şi cum n-ar fi auzit pretenţia ei.

— Eleonora asta, pledă Magda în continuare, e un om de treabă, o persoană corectă, conştiincioasă, preocupată de micile ei bucurii şi necazuri... Am discutat aşa, ca între femei, foarte mult. S-a arătat dealtfel receptivă la interesul nostru de-a apăra datele secrete cu care se lucrează la uzina lor.

— Asta e frumos din partea ei, remarcă Dumitrescu fără a-şi desprinde privirea de pe fereastră.

— Nu, nu sînteţi convins de asta, observă Magda. Dar eu am vorbit azi cu ea ! Înţelegeţi ?! Şi mi s-a părut nu numai sinceră, dar şi hotărîtă să ne ajute. Mi-a furnizat deja o serie de date utile, interesante, despre unele greşeli care se fac acolo, la ei, în legătură cu... Mă ascultaţi ?

— E căsătorită ? întrebă deodată Dumitrescu.

Magda rămase o clipă descumpănită.

— ... Nu... Ce importanţă are ?

— Orice aspect legat de viaţa unui om care ne interesează are importanţă, preciză colonelul dezlipindu-şi abia acum privirea de la fereastră. Rude ?

— Trebuia să mă ocup de ea, nu de rude, se încruntă Magda, părînd din ce în ce mai enervată. Oricum, n-are decît un frate care e ofiţer ! adăugă ea repede. Şi este o femeie cu care se poate vorbi deschis...

— Sinceră, pentru care pui mîna în foc ! bombăni Dumitrescu. Îşi ţuguiase acum buzele a aşteptare, după obicei.

— Nu-mi place neîncrederea, scepticismul ăsta al dumneavoastră ! explică Magda şi se ridică în picioare.

Sprîncenele colonelului zburară deodată în sus. O privea nedumerit, cu o expresie de copil mirat, bosum-

flat, un copil căruia i se luase brusc o jucărie. Dar un copil al cărui păr era aproape complet cărunt...

— Iertați-mă că v-o spun așa, continuă tăios Magda, dar mi-ați zis să nu-mi ascund niciodată impresiile, părerile personale !

— Te rog să faci în continuare la fel, o liniști Dumitrescu. Mă nemulțumește doar faptul că te aprinzi prea ușor.

— Dar e vorba de un om ! Nu de un dosar ! se irită și mai mult Magda.

— În meseria asta e vorba numai de oameni, spuse colonelul tărăgănat. Păstrează-ți însă nervii, vei avea nevoie de ei... încă mulți ani... Stai jos.

Era ceva cu colonelul în seara aceasta. Nu era de acord cu ea și Magda simțea acest lucru. Se așeză la loc în fotoliu și continuă ceva mai potolită, stăpînindu-se, dar cu același patos :

— Mi se pare că este greșit ! Da, greșit ! Să manifestăm neîncredere în oameni, doar pentru niște simple bănuieli ! Care pot fi calomnii ! Dacă era să vă luați după ipotezele maiorului Stoenescu, eu ar fi trebuit să fiu un *element suspect*, nu ? Eram *o legătură* a lui Walther ! Aveam în poșetă un minimagnetofon, nu eram nici căsătorită, ceea ce înseamnă că *nu aveam stabilitate*, nu-i așa ? Că nu eram...

— Cîți ani ai, Magda ?

— ... Eu ? ! 23.

— Și Eleonora ?

— ... 35. Ce importanță are ?

— Ți-am spus că totul are importanță, zise parcă obosit colonelul. Într-o experiență de-a dumitale de chimie, fiecare element pe care-l pui într-o retortă are rolul lui. Fiecare dintre noi este la fel produsul a mii de influențe,

a mii de factori, din care măcar cei mai importanți trebuie cunoscuți și apreciați.

Pe Magda teoriile de acest gen o plictiseau. Dumitrescu intui însă, renunță la tonul didactic.

— Magda, reveni el, încrederea în oameni e foarte bună, dar mîna-n foc, așa, după o investigație de două zile, cu zic să n-o pui. Tăcu cîteva clipe, observînd atent ochii mari, albaștri, ironici, fața albă, imobilă, neîncrezătoare, pe care se așternuse o expresie depărtată. Toată povestea asta îmi amintește de o întîmplare mai veche, de acum vreo șapte ani, continuă colonelul. Observă zîmbetul ușor obraznic, ce flutura pe buzele Magdei, scoase tacticos o țigară și continuă egal, liniștit, cu vocea lui aparent fără nuanță : Îmi căzuseră ochii întîmplător într-o zi peste un raport. Pe cine văd acolo ? Pe nevasta unui bun prieten, ofițer de tancuri. Era la tratament la Sovata doamna asta și reieșea că ar întreține relații cu niște străini. Relații foarte... apropiate cu niște domni tare deocheați...

Magda făcu un gest mic, voia să spună parcă ceva, zîmbetul de pe fața ei devenise sardonic, dar Dumitrescu își aprinse țigara și continuă :

— E una din situațiile tîmpite ale meseriei noastre. Nimic nu e mai penibil decît să-i spui unui bărbat despre ceea ce știu alții, dar el n-are habar. Și, în munca asta afli, fără să vrei, multe.

Ostentativ răbdătoare, Magda desena cu unghia pe cristalul măsuței. Colonelul trase lung din țigară, reluă cu un aer și mai obosit :

— M-am dus la prietenul ăsta al meu, l-am găsit acasă, cufundat pînă peste cap în niște tratate de specialitate... Nu-mi venea să-i spun. Am zis așa, în glumă, să tatonez, că nu-i bine să-ți lași nevasta singură în stațiune, mult timp. A rîs. Mi-a explicat că el o cunoaște pe nevas-

tă-sa de zece ani, că au trecut amîndoi prin multe împreună şi că... pune mîna-n foc pentru ea.

— Unde vreţi să ajungeţi ? întrebă Magda.

— Mi-a arătat şi nişte scrisori. De două săptămîni, primea o scrisoare pe zi, de la nevastă. Scrisori calde, fierbinţi... Dacă mi le-a arătat, m-am uitat prin ele şi am început să mă îndoiesc de raportul pe care-l citisem. Poate era o greşeală, o confuzie ! Cînd să plec, telefonul. Prietenul meu mă cheamă repede, să ascult. Am ascultat. Doamna era de data asta foarte nervoasă, foarte supărată : *Spune-mi cînd vii ! ?* striga ea în telefon. *Atît vreau să ştiu, nu mai accept nici o scuză, cînd vii ? !* Prietenul meu se scuza însă şi acum, intervenise ceva şi concediul promis trebuia amînat iarăşi, cu o săptămînă. Doamna a plîns la telefon, i-a spus că se plictiseşte singură acolo şi celelalte din arsenalul respectiv. La plecare, prietenul meu mă-ntreabă dacă n-am vreun drum la Sovata. N-aveam. I-am spus că am. M-a rugat să-i duc ceva, un cadou din partea lui. A făcut repede un pachet din cîteva lucruri pe care le cumpărase, *s-o îmbuneze*. Mi-a explicat : serviciul. Am înţeles. Că şi nevastă-mea era la mare pe timpul ăla, iar eu la Bucureşti.

Magda se abţinu să nu pufnească în rîs. Dar colonelul zîmbea, părînd că ar fi înţeles perfect rîsul ei. Zîmbetul era totuşi ciudat.

— Peste două zile, am luat o maşină, m-am oprit la Sovata. Aveam ceva de verificat acolo mai demult şi...

— Şi bineînţeles aţi găsit-o pe doamnă în pat, cu nu ştiu ce *individ suspect !* ricană Magda.

— Nu. Nu în pat. Dar mi-a deschis uşa camerei ei un lungan roşcovan, în izmene. Am întrebat de soţia prietenului meu ; nu mai era nevoie, apăruse deja. S-a făcut verde cînd m-a văzut, că mă cunoştea. I-am înmînat ca-

doul soțului și i-am tras o palmă, pe care cred că nu o va uita vreodată. Eram mult mai nestăpînit pe vremea aia, observă colonelul. Așteptam ca străinul să reacționeze într-un fel. Ah, cum așteptam ! făcu Dumitrescu și o sclipire scurtă trecu prin ochii lui verzi. S-a purtat însă tare *civilizat*. Și-a luat hainele într-o mînă, sandalele în alta și a șters-o englezește pe balcon, în camera lui. Eu i-am urat doamnei petrecere frumoasă în continuare și am trîntit ușa.

Ochii albaștri ai Magdei priveau în gol, un punct invizibil pe peretele din spatele colonelului.

— ...Au divorțat după aceea, nu ? întrebă ea.

— Nu... A doua zi, doamna și-a făcut bagajele și a venit la București. Își închipuia c-am spus-o. S-a spovedit lui bărbat-su, a urlat probabil cu talent... Aveau doi copii. A iertat-o. Dar s-a apucat el de băutură... L-au dat afară din armată cîteva luni mai tîrziu. Acum e administrator pe undeva, nu știu unde. Cînd ne întîlnim, întoarce capul sau trece pe partea cealaltă...

Magda rămăsese nemișcată, cu brațele pe marginea fotoliului. Dumitrescu tăcea, de asemenea, cu aerul său bosumflat.

— De ce mi-ați povestit toate astea ? întrebă Magda cu o voce scăzută.

Dumitrescu privi la ceas.

— S-a făcut tîrziu, constată el. Mîine dimineață mergem la poligon. Du-te și te odihnește, o să mai vorbim despre Eleonora... Să iei legătura cu căpitanul Brateș. Lucrează în ultima cameră a coridorului, pe dreapta. Are să te ajute în verificarea pe care o faci.

Întrevederea luase sfîrșit. Magda se ridică, spuse *să trăiți* ! și ieși.

Căpitanul Brateş ! Cine o mai fi şi căpitanul Brateş ? ! se întrebă nedumerită, nu ajunsese să cunoască decît foarte puţini dintre ofiţerii serviciului. De ce şi în ce s-o ajute căpitanul Brateş ? Ultima cameră pe dreapta era luminată. Iar colonelul nu precizase, în definitiv, cînd să-l caute pe acest căpitan Brateş.

Înaintă spre camera cu fereastră luminată. Pantofii cu toc bocăneau ritmic pe coridorul la ora aceea pustiu. Se opri o clipă în faţa uşii. Ezită.

— Intră ! auzi o voce veselă.

Magda intră. Camera era largă, birourile, vreo cinci, erau libere. Doar la ultimul, lîngă fereastră, un bărbat mărunţel, blond, meşterea ceva la un magnetofon.

— A ! Dumneata eşti Magda Deleanu ! exclamă blondul cu un neaşteptat entuziasm. Abandonă mecanismul complicat la care lucra şi veni în întîmpinarea ei, părînd încîntat de cunoştinţă. Îi întinse mîna, o mînă albă, subţire, nervoasă, cu vene vizibile. Avea mînecile cămăşii suflecate pînă mai sus de coate, cravata desfăcută, părul zburlit. Se prezenta foarte neregulamentar.

— Căpitan Brateş, se recomandă el.

Magdei nu-i plăcea defel. Îşi imaginase un căpitan, ei da, un căpitan înalt, voinic, nu-şi dădea seama de ce, brunet, încruntat, cu o expresie preocupată, cu ceva dur în ochi. Tipul ăsta mărunţel şi jovial, care o privea atent cu ochii lui cenuşii, cu zîmbetul acela şters, o dezamăgea. De aceea, îi strînse mîna automat, fără simpatie, fără nici un cuvînt.

— Pun prinsoare că ai să te ocupi de o parte din elementele suspecte femei, începu blondul direct, fără a-i lăsa timp să spună măcar un cuvînt. Nu te invidiez. Femeile mint şi cînd cred că spun adevărul, rîse el.

Cînd rîdea, fața i se lumina dintr-o dată, era altceva decît zîmbetul acela jovial, parcă profesionalizat. Dar cuvintele lui o enervau pe Magda în continuare. *Elementele suspecte femei !* Ce limbaj ! Blondul își amintise parcă de ceva, făcu un gest indicînd un scaun și o invită amabil :

— Ia loc, te rog. Termin imediat. Și se retrase la biroul lui, unde se apucă să răsucească niște fire de sîrmă.

Magda îl urmă, se așeză pe scaunul din fața biroului și începu să privească la mîinile căpitanului Brateș.

— Ești foarte tăcută, constată blondul. Și foarte frumoasă, adăugă el ridicînd ochii și privind-o, de data aceasta serios. Ar trebui, după părerea mea, continuă căpitanul în timp ce fixa ceva cu un minuscul ciocan de lipit, ar trebui să te ocupi de suspecți, nu de suspecte. Personal cred că...

— M-a trimis la dumneavoastră colonelul Dumitrescu, atacă Magda deodată, pentru a mă ajuta în verificarea unei persoane.

— Dacă pot, cu plăcere, acceptă blondul. Termin imediat și vorbim. Nu părea însă dispus să tacă. Urmă, dezvoltîndu-și, se vede, o temă de predilecție : M-am ocupat mult timp de aceste doamne și domnișoare suspecte, știi ? Pot spune că aproape întotdeauna femeile m-au uimit. Sînt unele care se descurcă mai bine decît bărbații. Și au un fler nemaipomenit, o conștiinciozitate deosebită. M-au ajutat de multe ori, ne-au ajutat în diferite misiuni.

Degetele Magdei începură să bată repede, repede, în poșeta pe care o ținea pe genunchi. Se abținea cu greu să nu-i dea o replică mult prea nepoliticoasă acestui căpitan Brateș.

— Alteori însă, continuă blondul în timp ce fixa capacul aparatului, unele femei m-au năucit prin naivitatea de

care pot da dovadă. Am cunoscut femei cult, energice, cu o minte foarte ascuțită, care au capotat stupid, lamentabil, în fața unor promisiuni vagi de căsătorie, de pildă, sau chiar în fața unor plimbări cu o mașină luxoasă, a unor cadouri... cărora nu le pot rezista. Și dacă încep să mintă, te mint cu candoare ! Cu o fantezie nemaipomenită, cu ingeniozitate !

Magda simțea cum devine un pachet de nervi. O enerva cel mai mult faptul că Brateș vorbea ca și cum n-ar fi fost și ea tot femeie. În capul lui, probabil așta era un fel de compliment. Cine-i ceruse să-i facă asemenea teorii despre femei ? ! Dracu o pusese să vină acum la acest Brateș ! Trebuie să fie un tip pe care-l înșeală nevasta, gîndi Magda și parcă se liniști. Se hotărî să pună capăt sporovăielii blondului și zise încet, dar pe un ton apăsat :

— Vreau un ajutor concret, nu filozofări antifeministe, în cazul unei oarecare Eleonora Podaru, stenodactilografă la...

— Eleonora ! A, da ! Bănuiam, o întrerupse Brateș ridicîndu-se. Depuse magnetofonul pe masă în fața lui privindu-l cu un ochi critic.

— Știți ceva despre Eleonora Podaru ? întrebă Magda.

— Mda. Ne-am întîlnit la restaurant chiar în seara asta. Mi-a vorbit de vizita pe care i-ai făcut-o. M-a prevenit ! Să mă feresc de securitate !

— Cum ? ! Cum ați spus ? ! făcu Magda, respirația i se tăiase. Convenise cu Elonora să nu discute cu nimeni, dar absolut cu nimeni, despre vizita ei.

— Ea crede că sînt un specialist belgian, explică Brateș, voind parcă s-o liniștească.

— Specialist belgian ? zise Magda uimită, simțind că se sufocă.

— Da. Ne cunoaştem de aproape două luni, vorbim numai franţuzeşte. Mi te-a descris foarte exact, mi-a repetat tot ce i-ai spus, cuvînt cu cuvînt.

— Nu-i adevărat ! strigă Magda. Aţi obţinut informaţiile acestea altfel ! Nu e posibil să mă fi minţit. Era sinceră în...

— Poate că atunci cînd vorbea cu dumneata era, zise sibilinic Brateş. Ţi-am spus că femeile mint şi cînd cred că spun adevărul, rîse el încet. Nu-i sinceră. E cu doisprezece ani mai în vîrstă decît dumneata şi i-a intrat în cap să se mărite, neapărat cu un străin ! Vrea acum să mă îmbrobodească pe mine. Asta e tot misterul.

— I-aţi promis s-o luaţi în căsătorie ? !

— Nu. Dar nici n-am oprit-o să creadă asta.

— E groaznic ! E groaznic ce-aţi făcut ! spuse Magda cu un dezgust neascuns. E monstruos.

— Meseria noastră are şi părţi neplăcute, acceptă Brateş posomorît. Nu e însă nici groaznic, nici monstruos, oricît ar părea de ciudat.

Brateş se ridică, deschise fişetul, azvîrli pe masă un dosar. Un dosar în care se puteau vedea mai multe fotografii.

— Cazuri din ultimii ani ! Femei care au plecat în excursii în străinătate şi au refuzat să revină, sperînd că se vor căsători acolo. Toate, persoane care au cunoscut aici, în ţară, oameni, procese de producţie, date secrete chiar. Nici una nu s-a măritat. Trei s-au întors, după ce fuseseră *stoarse de informaţii.* Două s-au sinucis. Restul...

— Asta nu vă dădea dreptul să procedaţi la fel ca ei ! obiectă cu răceală Magda. Se ridicase în picioare, ochii îi străluceau. O puteam preveni ! Puteam să...

— Dumneata ai încercat azi, nu ? ripostă Brateș. Era foarte sinceră, da ? A promis să te ajute, așa mi-a spus ! M-a mințit pe mine cumva ?

— Și dacă se va sinucide, cînd va afla că... nu sînteți...

— Nu se va sinucide, făcu plictisit Brateș. Nu e *îndrăgostită* de mine, cum crezi dumneata ! Trăiește de fapt cu un tehnician.

Magda rămase o clipă nemișcată, începu să dea apoi, cu gesturi automate pagini din dosar. Alte chipuri, alte femei, tinere, drăguțe sau urîte, cu zîmbete deschise sau timide...

— Am în atenție și alte cazuri, spuse rar Brateș. Li s-au făcut promisiuni ferme de căsătorie. Toate lucrează sau au acces la date secrete, cele mai multe de interes militar. Ți se pare întîmplător ?

— Înseamnă că suspiciunile asupra Eleonorei... Dumneavoastră v-a transmis datele pentru care o urmărim ?

— A, nu. Unui italian. Acum un an. A trăit cu el. Despre ăsta nu ți-a povestit nimic, sînt convins.

— Dar nimeni nu știa ! Am vorbit cu cîteva persoane din...

— Femeile sînt și mult mai discrete decît bărbații, surîse Brateș. Da, mult mai discrete, repetă el cu gîndul parcă la ceva deosebit. Firma italiană era să ne păcălească urît. Tipul discuta la tratative de parcă ar fi avut dosarele întreprinderii românești în față. Era să ne trezim cu un prejudiciu de milioane dintr-un foc. Iar acum, Eleonora vrea să se angajeze la o instituție de interes militar ! Are și un frate ofițer...

Magda nu mai auzea. În fața ochilor îi răsărise imaginea liniștită, cuminte, surîsul acela deschis al Eleonorei, pe care-l regăsea parcă în surîsul tuturor femeilor din albumul căpitanului Brateș...

— Ce e cu dumneata ?

Magda închise dosarul, mîngîie ușor coperta și-l împinse spre Brateș.

— Meseria asta nu e pentru mine, spuse ea foarte încet și începu să-și muște buzele plinuțe, ca de adolescentă.

Brateș izbucni în rîs. Rîdea tinerește, cu poftă, ca de o glumă excelentă. Luă apoi dosarul de pe birou și-l zvîrli fără menajamente în fișet. Încuie și explică plin de o molipsitoare bună dispoziție pe care Magda n-o pricepea :

— Aș fi tentat să spun că dezarmarea în fața greutăților e tot o trăsătură feminină. Aplică pedant sigiliul peste plastilina fișetului, se întoarse spre Magda și adăugă pe un ton scăzut, făcînd o mutricică spășită : Dar n-o spun. Nu de alta, dar eu am zis acum zece ani, cînd am început munca asta, exact aceleași cuvinte. Și mi se pare că... nu numai eu. Chiar și... Se opri, ridică din umeri și preciză pe un ton absolut serios : Nu am deocamdată nici o *certitudine* că Eleonora i-a furnizat italianului datele acelea. S-ar putea să fie o simplă coincidență. Sînt și de-astea destule.

— N-are importanță, zise Magda stins. Eram convinsă că a discutat cu mine absolut sincer ! Aș fi fost gata să...

— Fată dragă, au fost cuceritori de cetăți ori de imperii care s-au lăsat păcăliți de zîmbetul pur al unei Eleonore !

— Am ratat tot, se încăpățînă Magda. N-am făcut decît să vă stric operația, s-o previn pe Eleonora că ne interesăm de ea. Nici n-aș putea s-o mai văd. M-aș simți caraghioasă, ridicolă în fața ei !

Brateș ocoli biroul cu pași rari, se opri lîngă musafira lui, zîmbi vag :

— Magda, în munca noastră, marele talent nu e să nu greșești niciodată. Asta de la colonelul Dumitrescu am învățat-o. Ci să transformi greșeala comisă într-un atu !

— Într-un... atu ? !

— Te simți în stare să discuți poimîine cu Eleonora din nou ? Ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat !... S-o privești în ochi, așa cum te-a privit ea azi. Să vorbești liniștit. Să-i întărești convingerea că ne poate duce de nas ? !

— De ce ?

— Ați stabilit să vă mai vedeți peste două zile, nu ? Dacă n-o cauți, va intra la bănuieli... Și nu trebuie. Vreau să știu dacă ea i-a transmis italianului datele acelea. Ea sau altcineva !... Și voi afla !

Pe fața lui Brateș zîmbetul dispăruse. Ochii erau acum reci și duri. Duritatea aceea grea, pe care Magda o descoperise din prima zi pe fața lui Dumitrescu. Expresia ciudată, care trecea parcă mai departe, în care nu se putea citi nimic, nimic altceva decît o hotărîre lucidă, implacabilă...

— Bine, spuse Magda deodată, mijindu-și puțin ochii ei ireal de albaștri. Bine ; atunci *vom* afla !

8. Cînd se mișcă financiarul

Cu o grimasă de silă, Lars scoase din coș ziarul pe care abia îl aruncase și-l redesfăcu. Privi din nou imaginea foarte clară care se lăfăia pe prima pagină. Era corpul Ritei prăbușit pe plajă, într-o poziție chinuită, chircită. Ochii femeii erau închiși, dar Lars avea impresia că, printre pleoape, privește spre el. Textul care însoțea fotografia vorbea despre o *nouă crimă pasională.*

Se auzi o bătaie în ușă, Lars împături iarăși ziarul, dar îl ascunse pe masă, sub un dosar.

— Intră !

Intră Giulio. La fel de zîmbăreţ ca întotdeauna. Închise uşa cu grijă, parcă ar fi fost de sticlă, se apropie şi iscodi cu ochişorii lui spălăciţi biroul lui Lars. Descoperi dosarul de sub care ieşea totuşi un colţ de jurnal, zîmbetul i se lăţi şi mai mult, menţionă cu un aer care avea ceva mustrător, ca o imputare părintească :

— Eu aş fi făcut-o mai bine... Păcat.

Se simţea probabil frustrat. Lichidările erau *domeniul* lui.

— Despre ce e vorba ? se interesă Lars agresiv.

Giulio acceptă imediat jocul necunoaşterii, remarcă adică în treacăt, cu indiferenţă :

— Mă refeream la crima pasională. N-aţi citit în ziar ? Cinci gloanţe trase de la un metru şi jumătate, din care doar trei şi-au atins ţinta. Era desigur un nepriceput.

Au fost şase gloanţe, îi veni în minte lui Lars, dar se abţinu s-o spună, Giulio îl provoca în mod pueril, cu viclenia aceea primitivă, dar nu lipsită de periculozitate.

— Ce doreşti ?

— Nimic, nimic, se strîmbă acum Giulio. Am venit doar să vă mulţumesc, mi-am recuperat inelul la care ţineam foarte mult. Deşi, dumneavoastră nu v-a fost probabil de mare folos ce v-am dat în schimb.

Lars observă că, deşi insinuant, Giulio căuta să fie amabil, spre deosebire de ziua precedentă : nici nu-l mai tutuia. Ce putea să însemne asta ?

— Foarte bine că ai venit, spuse Lars. Să nu dispari, s-ar putea să lucrăm după amiaza asta împreună.

— A, da, da, nu voi pleca nicăieri, asigură Giulio privind la telefonul de pe birou. Nu vreţi să luăm puţin aer ?

Întrebarea era nătîngă, cel puţin la prima vedere, ca tot ce spunea Giulio. Lars îl văzu îndreptîndu-se spre mi-

cul balcon, specific clădirilor vechi de tip hotel, se întrebă ce-i venise cu *ieşitul la aer* ? Se temea că ar fi un microfon în cameră ? Un microfon care să ducă poate în biroul lui Ward sau altundeva şi pe care *întîmplător,* controalele de rutină care se efectuau zilnic nu-l descoperească ? Îşi aminti că şi cînd îi dăduse înregistrarea de la motel, Giulio refuzase să intre în camera aceasta. Prima reacţie a lui Lars fu să-l invite să ia singur aer sau şi mai bine să iasă pe coridor. În faţa ochilor îi stăruia doar imaginea Ritei, capul ei cu păr răvăşit, încremenit într-un gest spasmodic pe plaja mării. De ce se destăinuise totuşi Rita lui Harro ? Iar lui nu !... Nu reuşise să afle asta, procedase prosteşte cu ea pînă în ultimul moment, sperase de fapt că atunci, în ultimele clipe, Rita va mărturisi... Nu o făcuse. De ce ?

— E mult mai plăcut, îl readuse Giulio la realitate, invitînd cu mîna spre uşa care dădea în balcon.

Era enervant şi perseverent ca o muscă într-o după-amiază mohorîtă de vară. Lars se ridică brusc, străbătu cei cîţiva paşi pînă la balcon, ieşi, căută o ţigară, aprinse şi numai după aceea întrebă nervos, privind forfota oraşului care se deschidea sub ei :

— Ce este ? Ce vrei ?

Giulio cercetă întîi cu discreţie dacă balcoanele vecine erau goale, privi în sus, se aplecă aparent cu indiferenţă şi în afară, se apropie mult de Lars şi şopti, avînd grijă să-şi mascheze cu mîna buzele :

— Nu vă grăbiţi cu acţiunea de după masă. Se coace ceva în dugheana noastră.

Asta era deci. Şobolanul simţise o primejdie şi căuta să se ia bine cu toată lumea, din instinct, schimbările nu se puteau şti niciodată ce aduc. De-asta revenise la tonul umil de executant corect.

— Ce se coace ?

— Se mișcă financiarul. Toată dimineața s-au agitat, acum sînt în biroul lui Ward. Cînd se agită ăștia, întotdeauna se petrece cîte ceva.

Lars își stăpîni o tresărire. Își aminti de afirmația lui Ward cu cheltuielile nerentabile pe care le avuseseră în ultimul timp, dublată de-o informație personală potrivit căreia, recent, Ward făcuse o nouă escapadă nenorocită la Monte Carlo. Ce legătură putea fi însă între astea și agitația financiarului ? Era de sperat că nu-și pierduse totuși Ward serviciul la ruletă !...

— Nu mă interesează, declară Lars. Măgarul de cibernetician vrea să-mi tragă clapa, iar dacă a făcut-o, vreau să-i plătesc polița. Am nevoie de tine, vreau să-l văd, să știu exact dacă a vorbit cu cineva sau nu. Iar dacă a vorbit...

Lars se opri. Nu aruncase pistolul cu care trăsese în Rita, îl păstra încă într-un loc sigur. Dacă s-ar fi dovedit că Harro vorbise, aștepta o informație în acest sens, avea de gînd să-i strecoare arma în mașină, în momentul în care se despărțeau.

— Vreți totuși să mergeți la întîlnirea de rezervă ? întrebă Giulio aproape speriat.

— Vom merge împreună ! precizează Lars. Nu la locul de întîlnire, îl vom aștepta pe autostradă. Iar dacă nu va veni, am să-l scot eu cumva din afurisitul lor de spațiu de protecție, decise Lars cu încrîncenare. Nu-l iert pe prăpăditul ăsta cu mutră de actor de cinema în nici un caz. I-am promis lui Ward că voi avea informații de-acolo și le voi avea !

Giulio tăcea răsucindu-și o mustață imaginară. Îl observa pe Lars din profil, pe sub sprîncene, șopti apoi și mai încet :

— Eu nu vin.

— Cum ? !

— Nu vin şi... Ar fi mai bine să discutaţi cu domnul Ward azi, înainte de-a întreprinde ceva.

— Pentru care motiv ?

— V-am spus că se mişcă financiarul, se eschivă Giulio, se făcu să nu observe furia cu care Lars strivea ţigara încă nefumată, adăugă şoptit : Vedeţi, din informaţiile mele, acest Harro lucra deja, cînd l-aţi recrutat, pentru Tels.

— Lucra deja ? ! Pentru Tels ? ! ! Cibernetícianul ? ! !

— Mda ! S-ar părea că-l agăţaseră înaintea noastră.

Pe Lars vestea îl năuci realmente. Îi spusese asta chiar el Ritei, înainte de-a o ucide, dar i-o spusese convins că era o minciună. Harro agent ? Al lui Tels ? ! Îşi bătuse joc de ei, jucînd comedia inocenţei ? Şi pe Rita o păcălise, Rita deci... murise într-adevăr fără sens, ridicol, încercînd să prevină asupra riscurilor de-a deveni agent, un agent gata făcut ! ? Care-şi permisese chiar să facă cu ei un joc dublu, care-i raportase probabil lui Tels întreaga încercare de racolare ? !

— De unde ştii toate astea ? izbucni Lars.

— Nu ştiu nimic sigur, bombăni Giulio rozîndu-şi o unghie. S-ar putea să mă-nşel.

Cînd Giulio spunea că s-ar putea să se-nşele, nu se înşela niciodată. Însemna deci că, fără să ştie, Rita... fusese *colegă*, lucrase pentru acelaşi serviciu cu omul pe care încercase să-l apere !...

— Foarte bine, se hotărî deodată Lars. Nimic din ce-am spus nu se schimbă. Dacă e omul lui Tels, înseamnă că n-a vorbit la centrul aerospaţial nimic. Înseamnă chiar că va veni la întîlnirea fixată, cu gînd să mă prostească, Tels i-a dat precis o sarcină dezinformativă pentru noi.

Perfect ! Vom pune mîna pe acest fluturaş, restul e treaba mea. Am să-i fac să-şi muşte mîinile şi el şi oamenii imbecilului ăla de Tels ! Şi-acum, lasă-mă.

Giulio nu se clinti, îl cercetă bănuitor, parcă n-ar fi crezut nimic din ce auzise.

— Eu nu merg la operaţiunea asta, hotărî el şi faţa lui mare şi grasă părea acum de-a dreptul speriată. Spuneţi-i domnului Ward, dacă vreţi. Dealtfel, din cîte am auzit, acel Harro nici nu se mai află în ţara aceasta, încheie Giulio, se întoarse pe călcîie, ieşi din balcon, străbătu legănîndu-se încăperea şi dispăru pe uşa capitonată.

Asta ce mai era ? De cînd îşi permitea Giulio să refuze atît de net o misiune ? De cînd şi *de unde* avea Giulio informaţiile ? Ce ştia în plus ? Ce *se fierbea* acolo în biroul lui Ward ? Era o *afacere încurcată* fără doar şi poate...

Lars reveni la masa de lucru, aprinse altă ţigară, desfăcu din nou ziarul, cu mişcări automate, privi faţa chinuită a... celei pe care o crezuse cea mai bună agentă a sa. Aşadar, se înşelaseră amîndoi. Numai că Rita...

. . . . . .

— I-ai făcut injecţia ? întrebă preocupat Lewis.

— Da, domnule doctor, îşi va reveni imediat.

— Bine. Vezi, te rog, de bolnavul de la 201.

Sora îşi strînse cu mişcări lente, parcă prea lente, casoleta şi seringa, ieşi ca o umbră. Lewis rămase cu mîinile pe bara metalică a patului de spital, în care corpul femeii se distingea nemişcat sub pătura moale. Capul pacientei era aproape tot acoperit cu bandaje. Lewis îşi privi ceasul, se apropie şi se aşeză pe un scaun, urmărind zbaterea uşoară care anima genele lungi ale femeii. Şi-o aminti pe masa de operaţie. Îl frapaseră corpul şi faţa foarte frumoase ale pacientei, în contrast cu rănile urîte, mai ales cea care îi brăzdase obrazul stîng. Pleoapele se

întredeschiseră, apoi, deodată, ochii mari și căprui se fixară cu o expresie uimitor de lucidă și speriată asupra lui. Lewis își strecură mîna sub pătură, căută mîna femeii, pulsul care se zbătea acum repede, tot mai repede.

— Fiți liniștită, spuse încet Lewis, cu vocea lui profesională, care reușea să rămînă convingătoare chiar cînd vorbea unor muribunzi. Nu este nimic grav.

De data aceasta nu reușise. O spaimă puternică trecu prin ochii, care îl priveau scrutător, cu neîncredere.

— Nu a fost atins nici un organ vital. Și nu va rămîne nici o urmă pe față, minți Lewis, amintindu-și că cele mai multe dintre pacientele lui întrebau în primul rînd de asta.

Buzele palide ale femeii se mișcară încet :

— Am aiurat ? distinse Lewis întrebarea șoptită.

— Nu, o asigură Lewis, dar după apropierea abia perceptibilă a sprîncenelor femeii înțelesese că iarăși nu fusese crezut.

— Trebuie să dau un telefon. Neapărat.

Lewis clipi repede, enervat de această pretenție.

— Imposibil, zise el cu răceală. Dacă aveți pe cineva să anunțați, voi telefona eu.

Capul femeii se clătină cu greutate, se schimonosi de durere, dar privirea rămase surprinzător de clară și de alarmată, cînd șopti cu hotărîre neclintită :

— Eu trebuie să telefonez.

— Peste cîteva clipe, veți recădea în somn. Un somn lung, de care aveți imperioasă nevoie, spuse Lewis, ridicîndu-se preventiv în picioare, cu ochii la ceas.

— Nu, șoptiră rugător speriate buzele arse. Nu !

— Dacă aveți pe cineva, spune-ți-mi repede numele și numărul de telefon ori adresa.

Broboane de sudoare apăruseră pe fața palidă, gura desenată frumos șopti stins, în timp ce ochii se închideau :

— Karten. Apoi, și mai încet, parcă chinuindu-se pentru fiecare cuvînt, adăugă un număr de telefon.

— Cum vă numiți ? întrebă Lewis repede.

— E... soțul meu.

Pleoapele se închiseră, paloarea feței crescu atît de mult încît Lewis se aplecă și căută din nou, febril, încheietura mîinii subțiri. Se ridică apoi cu o expresie mohorîtă și părăsi camera. În ușă se ciocni aproape de un individ scund, roșcat, cu o expresie de viezure.

— Doctor Lewis ?

— Da. Cine sînteți ?

— Trebuie să vorbesc neapărat cu fetița asta. Neapărat !

Repetarea acelui *neapărat* îi amintea de tonul femeii rănite. Fusese spus cu aceeași hotărîre, cu aceeași convingere.

— Imposibil, repetă și Lewis profesoral.

Prin ochii de viezure trecu o amenințare. Își scoase apoi o legitimație pe care i-o arătă discret. Lewis o cercetă fugitiv, cu un aer absent, privi la rădăcina firelor de păr ale roșcovanului. Părul părea vopsit nu demult.

— Poate mîine, decise doctorul cu indiferență și-i întoarse spatele musafirului. *S-ar putea* ca mîine să vă spună cîteva cuvinte, aruncă el peste umăr.

Celălalt îl ajunse din cîțiva pași, i se propti în față.

— Nu mîine, acum, imediat !

Lewis studie atent irișii ochilor acestui om care începea să-l enerveze, ca și cum acolo descoperise o boală ascunsă de care individul cu mutră de viezure nu avea habar. Se dădu apoi îndărăt cîțiva pași, deschise ușa și invită cu dispreț :

— Încercaţi !

Omul serviciului secret îi aruncă o privire bănuitoare, nu îndrăznea să intre, ca şi cum acolo, în camera de spital se temea că-l aşteaptă o cursă. Intră totuşi, se apropie de pat, fixă faţa femeii, rămase aşa, spre uimirea răbdătoare a lui Lewis, aproape două minute. Pe ceafa năpădită de un păr cîrlionţat se zărea o cicatrice, pe care doctorul o identifică uşor, ca urma unui glonţ. Şi Lewis gîndi că dacă cel care trăsese atunci ar fi nimerit doar cu doi centimetri mai la dreapta, omul acesta ar fi dormit acum liniştit sub pămînt, lipsit de legitimaţia lui, care era convins că poate învinge orice.

— Va trăi ?

— Probabil. A pierdut foarte mult sînge.

— Faceţi o transfuzie, ceva ! se enervă subit omul serviciului secret, strîngîndu-şi spasmodic degetele. Trebuie s-o interoghez ! Azi !

Din glasul lui răzbătea o anumită îngrijorare şi Lewis intui că omul cu înfăţişare de viezure trebuia să raporteze urgent cuiva. Scăpase pesemne o urmă, femeia era acum ultima şansă de-a se *reabilita* măcar parţial, de-a prinde un alt fir, un nume, o adresă, orice de care să se agaţe.

— Am făcut tot ce era cu putinţă, atacă doctorul pe un ton iritat. Dacă nu sînteţi mulţumit, mutaţi-o în altă clinică, pînă îşi revine şi o să poată vorbi, strecură el. Dar vă previn că nu-mi asum răspunderea, în cazul în care o transportaţi, orice mişcare a corpului poate provoca moartea instantaneu.

Roşcovanul îl privea adulmecînd parcă ceva.

— Nu a vorbit ? Nici un cuvînt ?

— Dar daţi-vă seama, se înfurie cu toată convingerea Lewis. A primit trei gloanţe, din care fiecare i-ar fi putut fi fatal. Au crezut-o moartă ! Vru să adauge *idioţii*, dar

se opri la timp. Au dus-o întîi la morgă pe post de cadavru, e o minune că mai răsuflă, nu pricepi ?

Celălalt zvîrli o nouă privire spre patul femeii, se întoarse, ieşi din cameră, îl aşteptă pe Lewis, închise cu grijă uşa în urma lor, suflă abia atunci pe un ton împăciuitor :

— Trebuie să înţelegi, doctore, e un caz presant.

— Asta nu mă priveşte, se apără Lewis. Eu am adus-o de pe lumea cealaltă, sper s-o păstrez, ajutorul dumneavoastră pînă acum a fost nul.

— Ajutorul nostru ? bîigui roşcovanul nedumerit.

— Da ! Am cerut poliţiei să o identifice pe femeie, să-mi afle nişte rude, pe cineva, se zbîrli şi mai convingător Lewis, confundînd în mod voit serviciul secret cu poliţia. Şi nimic ! N-aţi fost în stare să-mi spuneţi măcar cum o cheamă.

— Nu are nici o rudă aici. E... o emigrantă, zise abia şoptit celălalt şi se opri ca şi cum ar fi spus şi aşa prea mult.

— Mă rog, atunci aş prefera să mi-o luaţi din spital cît mai curînd, se încruntă Lewis. Nu-mi plac poveştile cu emigranţi.

— Nu o vom lua de-aici, domnule Lewis, spuse acum deschis omul serviciului secret. Dar voi trimite un băiat de-al meu care s-o păzească zi şi noapte, stabili el luîndu-l pe doctor de braţ şi făcînd cîţiva paşi.

— S-o păzească ! pufni Lewis. Dar vă asigur că cel puţin o săptămînă va fi incapabilă să se dea măcar jos din pat.

— E mai bine aşa ! Iar dumneata *uită* tot, dar absolut tot ce ţi-am spus în legătură cu această individă.

Lewis ridică din umeri, aprobă apoi din cap cu un aer plictisit. Roşcovanul îi mai aruncă o privire strepezită,

îi dădu drumul de braţ parcă cu un anume regret, se îndepărtă cu pas strecurat pe coridorul lung, ferindu-se din calea surorilor ca şi cum ar fi fost ciumate.

9. Metode neştiinţifice

— Ce este ? întrebă colonelul Dumitrescu.

Cu o clipă în urmă, Magda intrase încruntată pe uşă, în ochi cu o expresie neobişnuită. Părea pur şi simplu gata să leşine. Se aşeză cuminte într-un fotoliu şi spuse încet, căutînd să se liniştească :

— Sînt doi băieţi afară pe coridor. Au cătuşe... Sînt prinşi la cîte o mînă în cătuşe unul de celălalt... M-au impresionat îngrozitor.

Dumitrescu oftă şi îşi umflă obrajii a năduf, cercetînd-o uimit.

— Îhî, făcu el şi se scărpină în cap. Te-au impresionat, va să zică, adăugă rar colonelul şi se bucură în gînd că maiorul Stoenescu nu era de faţă. Pe Stoenescu l-ar fi umflat rîsul, desigur.

— Sînt nişte copii, înţelegeţi ? spunea Magda. Au nişte feţe de copii ca în reclamele pentru lapte praf. Ce caută ăştia aici ? !

Drept răspuns, colonelul îşi încreţi nasul, semn că nu ştia deloc cum să-i explice în două cuvinte *ce căutau ăştia aici*. Şi mai ales de ce nu trebuia de-acum înainte să se lase prea uşor impresionată, în această nouă meserie pe care şi-o alesese.

— Nu sînt tocmai nişte copii, zise el cu vocea egală şi moale. Unul are 21 celălalt 22 de ani. Şi au violat alal-

tăieri scară o fetiță de 13 ani. Copiii ăștia cu fețe nevinovate !

— Ei doi ? ! se răsuci Magda consternată.

— Sînt la a doua faptă de acest gen : prima soldată cu moartea victimei. Dumnealor au lovit atunci paznicii și-au evadat. Iar acum... e vorba de fiica unui cercetător științific la un mare laborator... Primise un telefon de amenințare zilele trecute. I se cereau fotocopii după rezultatul unor cercetări.

— Ei au făcut asta ? ! se frînse glasul Magdei.

— Ei au fost *folosiți* doar. S-ar putea ca despre fotocopii să nu știe nimic. Doctorul a luat amenințarea ca pe o glumă proastă, nu ne-a anunțat, n-a întreprins nimic. Ieri, a primit alt telefon. Era întrebat dacă nu e dispus să devină mai înțelegător.

— Sînt ei, precis ? ! Au recunoscut ? ! insistă Magda.

— Ei sînt, precis, dar n-au recunoscut. Am cerut să-i aducă aici, să-i cercetez și eu. Vrei să asiști ?

O clipă, ochii Magdei se făcură parcă mai mari.

— Da, spuse ea spontan.

— Bine. Te rog să nu intervii însă în nici un fel. Spune-i plutonierului să-i bage înăuntru.

Magda se ridică, dispăru pe ușă cu pasul ei iute, reveni cu cei doi și un plutonier cu față obosită.

— Stați jos, acolo, lîngă perete, zise colonelul arătînd două scaune.

Cei doi se așezară. În ciuda situației, păreau foarte în largul lor. Plutonierul care îi adusese se apropie de colonel, se așeză cît mai cu spatele la cei doi și se plecă mult în față.

— Permiteți să raportez, șopti el. Unul din cei doi este fiul...

— Știu ! făcu scurt Dumitrescu. Scoate-le brățările și așteaptă pe coridor.

— Am înțeles.

După ce plutonierul ieși, colonelul nu părea deloc dispus să înceapă cercetarea. Răsfoia mai departe dosarul din fața sa. Magda își luase un scaun și se așezase în stînga lui, pe-o latură a biroului, așteptînd. Sună telefonul.

— Da, mormăi nemulțumit colonelul.

— Tovarășe colonel, raportez ! se auzi clar în receptor vocea lui Stoenescu, în liniștea desăvîrșită care domnea în cameră. Ceva urgent !

— Sună-mă la tine în birou, îl întrerupse Dumitrescu.

— Am înțeles.

Dumitrescu puse receptorul în furcă, închise dosarul și se ridică în picioare. Aruncă o privire spre cei doi care-l priveau cu nonșalanță, spre Magda, porni apoi către ușa care dădea în camera vecină, de unde telefonul se auzi deja sunînd.

Rămași singuri cu Magda, cei doi dădură semne de înviorare. Își întinseră picioarele lejer, privind-o amîndoi cu impertinență. Apoi unul dintre ei scoase din căptușeala vindiacului elegant pe care-l purta, o țigară mototolită, o puse în colțul gurii și întrebă tărăgănînd vocea, privind lung, fix, spre Magda.

— N-ai un foc, păpușică ?

Magdei i se păru că n-a auzit bine. Dar nu, nu se înșelase, ei îi fusese adresată întrebarea. Ochii albaștri scînteiară scurt.

— Drăguță tipesa, ce zici ? se adresă același individ celuilalt care zîmbea echivoc.

— Și te fulgeră cu privirea ca o mașină de-a lor, observă prietenul surîzător.

— Hai, frumoaso, caută-n poșetuță și dă-ne un foc, pînă nu vine bătrînul.

Magda simţea singele urcîndu-i-se în cap.

— Nu se fumează aici, preveni ea printre dinţi şi ochii îi sclipiră dur, în timp ce braţele aşezate pînă atunci cuminţi, pe masă, zvîcniră uşor.

Tînărul îşi luă ţigara dintre buze şi o puse cu grijă la loc în ascunzătoarea vindiacului, privind-o tot timpul pe Magda cu aceeaşi impertinenţă, cu capul puţin plecat pe-o parte, cu ochii mijiţi. O cîntărea parcă.

— Lică, dacă am întîlni-o noi pe cadînă undeva...

— Într-o seară cu lună... Sau fără lună, adăugă amicul.

Celălalt completă cu o înjurătură, spunînd pe şleau ce i-ar face ei, dacă ar prinde-o singură în parc.

Scaunul de sub Magda zbură în aceeaşi clipă. Fata ţîşnise în picioare, degetele ei lungi se frămîntau repede, ameninţător.

— Calm, fetiţo, calm ! Ştiu că ţi-ar place să ne vezi ciomăgiţi de tipul de-afară, dar n-aveţi voie !... Aia e ! N-aveţi voie să bateţi, frumoşilor !

Ar fi vrut să mai spună ceva, dar Magda o pornise spre ei cu paşi mari, cu pletele negre fluturînd. Automat, cei doi se ridicară în picioare, parcă hipnotizaţi.

Ceea ce urmă fu apoi copleşitor şi năvalnic. O palmă ! Fulgerătoare. Cu dreapta, celui din dreapta ei. Altă palmă ! Năpraznică ! Cu stînga, celuilalt ! Dumitrescu, care intrase pe uşă chiar în clipa aceea, înmărmuri. Magda îi spusese că a făcut mult sport, că făcuse judo încă înainte de a intra în securitate, dar nu-şi imaginase vreodată că din braţul subţire al unei femei pot porni asemenea lovituri, date cu o forţă, nervoasă desigur, repezi, teribile, ca două laterale de box. O fracţiune de secundă colonelul avusese impresia că vede o pisică mare dînd repede cu labele într-o minge. Nu fusese însă o joacă. Cele două capete se clătinaseră pe umeri ca două nuci de cocos, real-

mente zdruncinate de palmele primite. Tinerii aduși pentru cercetare priveau năuci, parcă subit idiotizați.

— Magda, spuse colonelul cu vocea sa egală și indiferentă, Stoenescu vrea să-ți spună ceva la telefon.

Magda se întoarse cu ochii încă arzînd, aruncă spre colonel o privire, spre cei doi alta, parcă nu-i venea încă să plece, porni totuși spre ușă cu pași iuți. Dumitrescu luă dosarul de pe masă și se întoarse spre cei doi.

— De ce v-ați ridicat în picioare ? întrebă el. Jos !

Tinerii se așezară imediat, uimitor de cuminți.

— Să nu vă mișcați de-acolo pînă nu venim, avertiză colonelul. Și ieși cu pas liniștit, închizînd ușa.

Magda îl aștepta în fotoliu frămîntîndu-și degetele lungi și subțiri. Se uita țintă la cristalul mesei din fața ei. Dumitrescu își aprinse o țigară, stăpînindu-se să nu pufnească în rîs. Apoi păru deodată îngrijorat. Cu o săptămînă în urmă îi spusese Magdei cum dăduse el o palmă cuiva, asta însă în urmă cu ani, într-o împrejurare deosebită. Nu greșise cumva spunîndu-i ? Scena din camera alăturată, înainte de a intra el și-o imagina destul de clar, știa la ce se poate aștepta de la cele două *personaje* netunse. Ce s-o întrebe ?

— Știi, începu el și își țuguie buzele după obicei, îmi aduc aminte că m-ai întrebat chiar a doua zi după ce ai venit în serviciul ăsta cît e de adevărat ce se spune despre *metodele neortodoxe* care s-au folosit cîndva în anchetele de securitate. Îți amintești ?

Magda tăcea.

— M-ai întrebat, reluă rar colonelul, dacă am bătut și eu. Ți-am spus că da, și ai părut foarte contrariată. Mi-am dat seama că îți făcusem altă impresie, că te-am dezamăgit profund. E adevărat ?

— Am fost jignită ca femeie și am reacționat cum aș fi reacționat oriunde și oricînd ! Asta e tot !

Colonelul își umflă iarăși obrajii și dădu din cap afirmativ, părînd că înțelege perfect.

— Dar nu-i deloc *asta tot !* zise el. Acum erai ofițer de securitate și ăia doi erau aduși pentru cercetări. Liniștește-te, spuse el hotărît. Nu-ți mai frămînta degetele și lasă maxilarele în pace. Trebuie să înveți ca pe fața ta să nu se vadă nimic din ce simți. Absolut nimic !

— Nu voi accepta niciodată să fiu jignită de cineva, declară deodată Magda, pe un ton suspect de liniștit. Oricine ar fi el. Iar acum am acționat așa cum...

Dumitrescu strivi țigara în scrumieră.

— Am să-ți spun o poveste, începu el.

De data asta însă Magda nu părea deloc dispusă să asculte o poveste.

— Nu vreau să-mi spuneți nici o poveste, ripostă ea. Pedepsiți-mă dacă am greșit, dar...

— Nu fi obraznică, făcu moale Dumitrescu, cu liniștea aceea ciudată și dezarmantă a vocii lui. Și Magda se încruntă, dar tăcu. Spuse apoi încet, ca o scuză :

— Ăia doi așteaptă ! Au să creadă că...

— Să aștepte ! Dumitrescu caută altă țigară, o aprinse, continuă : Dumneata *nu ți-ai putut stăpîni nervii*, pentru că două lichele te-au insultat. Bun, bine, înțeleg, au fost niște măgari, te-au jignit ca femeie și i-ai pus la punct. Dar cum de nu accepți, tocmai dumneata, că niște oameni care fuseseră schingiuiți în beciurile siguranței, care n-aveau de unde să știe atunci cum se conduce o anchetă... nu-și puteau stăpîni nici ei nervii ?

— Dar nu e nici o legătură ! se indignă Magda. V-am spus că nu accept lovirea unui om ca metodă de a obține de la el o declarație ! Nu ca moment de...

— Termină odată cu *metoda* asta ! se enervă colonelul. Prima bătaie pe care am tras-o cuiva, dar bătaie, nu așa, am să-ți povestesc cum a fost. Dacă erai în locul meu și nu procedai la fel... nu procedai bine ! Cel puțin asta e părerea pe care am avut-o atunci, pe care o am acum și pe care n-am să mi-o schimb !

— Înseamnă că...

— Ascultă, Magda ! Primisem sarcina să intru în securitate cum ar fi azi și peste două săptămîni eram în munți. N-am să-ți descriu pîndele de noapte, nici șuieratul gloanțelor, n-am să-ți vorbesc nici de ciobanii terorizați ori maltratați pe care îi întîlneam în drum ; nici de întoarcerile din munți, cînd nevestele se adunau și ne așteptau plîngînd, neștiind pe care dintre noi o să-l aducem pe brațe. Sînt lucruri pe care n-ai cum să ți le imaginezi, dacă nu le-ai trăit. Îți spun doar că am așteptat noaptea, șase ore, într-un dulap cu și colegul meu sub, o laviță, pînă a venit cel pe care îl așteptam. La un popă a venit. Înțelegi, dacă-i șoptea ceva popa, ne curăța cu o rafală de automat pe amîndoi... Nu i-a spus ! L-am prins, după ce-l urmărisem trei săptămîni, după ce omorîse și jefuise. L-am prins. Viu, fără o zgîrietură. L-am dus la postul de miliție și mi-a rîs în nas. Mi-a zis că nu-mi va spune nimic, orice i-aș face. Că știe unde vor ataca a doua zi camarazii lui, dar că nu-mi va spune *nici dacă-l omor*. Nu l-am omorît. L-am bătut. Nu învățasem cum se face o anchetă decît la siguranță, cînd mă bătuseră. Domni cu școli speciale, de anchetatori. Individul din fața mea era tot un domn cu școală înaltă. Făcuse în Germania studii de contraspionaj. În noaptea aia am învățat de la el cam toate metodele de contraspionaj care există de cînd lumea... Asta a fost școala mea în primii ani de meserie. Pentru că a spus domnul acela tot... Și de locul unde voiau să jefu-

iască și să pună foc camarazii lui... Și de locurile unde aveau arme ascunse, parașute din străinătate, tot, tot!

În scrumieră, a doua țigară se stinsese. Dumitrescu aprinse alta.

— N-am fost niciodată partizan al bătăii, Magda. Ca *metodă*, bătaia e abjectă și umilitoare și mai cum vrei! Azi! Atunci însă... Pot să-ți spun doar atît: Că nu regret nici o palmă pe care am dat-o cuiva.

— S-au făcut totuși greșeli grosolane, obiectă Magda. Știți asta! Sînt oameni care au fost închiși și bătuți pe nedrept! N-au uitat. Așa ceva nu se poate uita! Am vorbit ieri cu unul dintre oamenii aceia! Orice îi spuneam se lovea de un zid! A început să tremure din tot corpul din clipa în care i-am spus de unde sînt. Un tremur nervos, înnebunitor! Cum a fost posibil?! Cum s-a...?!

— Nu țipa, spuse încet Dumitrescu. Și fii fericită că nu știi cum a fost posibil... N-au acționat atunci cei ce fuseseră în munți. Ci alții... Care loveau și condamnau din lașitate ... Colonelul surîse și adăugă: Care m-au anchetat și pe mine.

— Pe dumneavoastră?!!

— Da, spuse Dumitrescu simplu. Manifestam *tendințe de pactizare cu dușmanul!* Am fost purtat cu ochelari negri la ochi și închis în... Eh! Asta e altă poveste, am să ți-o spun altădată sau, mai bine, n-am să ți-o spun niciodată. Colonelul strîmbă din nas și completă: E jegoasă. Prea jegoasă. Să revenim la *copiii* de dincolo, da?

Magda rămase cu ochii la părul alb al colonelului.

— Nu mai intru, zise ea încet.

— Ba da, apăsă Dumitrescu pe *da*. Cu fruntea sus. Surîzătoare! Așa ai să intri. Ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat. Ai să-mi spui că *îți pare bine că l-au prins și pe ăla* și ai să te așezi la masă, lîngă mine, cu ochii se-

nini ca o zi de primăvară ! De acord că pentru asta ar fi fost mai nimerit să-ți spun o poveste veselă, numai că povești vesele nu prea știu.

— Nu cred că am să pot, șoviă Magda.

— E necesar, zise sec Dumitrescu. Ai să poți ! Dacă vei proceda așa, ancheta se va termina într-un sfert de oră. Și vom afla cine i-a îndemnat să facă ce-au făcut.

Magda părea că se gîndește la ceva. Înclină ușor capul, îl privi pe colonel cu atenție și zîmbi, ochii albaștri căpătaseră o expresie șmecheră :

— Înseamnă că nu considerați că am făcut o greșeală prea mare pleznindu-i ? ! Din moment ce vreți să speculați greșeala mea pentru a...

— Tu speculezi, rîse Dumitrescu. Ai făcut o greșeală, asupra acestei afirmații nu revin. Dar dacă tot ai făcut-o... ar fi o prostie să nu profităm de ea, pentru a grăbi puțin lucrurile. Rămăsese cu mîna pe clanță și adăugă cu dezgust înainte de a deschide ușa : Din păcate, există și oameni care înțeleg mai ușor de bătaie. Care-ți rîd în nas, pentru că te cred slab, atunci cînd le vorbești omenește, în loc să-i lovești. Probabil pentru că părinții nu i-au atins niciodată în viață... atunci cînd era necesar !... Și, dracu s-o ia de treabă, în cazul ăstora doi, mi se pare că era necesar...

10. O afacere foarte rentabilă

— Intră, intră, Lars !

În mijlocul camerei lui Ward era o vază imensă, din care ieșea un fum înecăcios. Lars rămase o clipă trăznit, își aminti de discuția purtată în urmă cu o săptămînă cu

Giulio, de eschivările lui Ward de a-l primi să discute în ultimul timp. Intră, închise ușa și întrebă nedumerit :

— Ce s-a întîmplat ?

— *Nimic rău*, explică Ward, *punînd o nouă hîrtie pe* care o cercetase sumar în vaza ce servea drept crematoriu.

— Cum nimic ? Ne dizolvăm sau ne mutăm iar ?

— Nu ! Fuzionăm doar, rîse Ward. Cu Tels. Toată lumea fuzionează, e la modă. Alaltăieri au fuzionat toate firmele de conserve din oraș.

Lars se întrebă dacă nu era o glumă. Sau dacă Ward voia să-l umilească profesional, comparînd firmele de conserve cu activitatea lui. Înțelese apoi că era simpla și năucitoarea realitate, singura la care nu s-ar fi așteptat, pricepu abia acum refuzul net al lui Giulio de-a participa la o operațiune care viza serviciul lui Tels. Așadar Giulio știa ! Fuzionare cu Tels ? ! Lars se crispă ca și cum ar fi primit vestea că serviciul lor urma să treacă la producția de șerpi cu clopoței dresați pentru investigații discrete. În fața ochilor îi juca imaginea de buldog obtuz a lui Tels, apoi, dintr-o dată, îi reveni în minte imaginea Ritei.

— Nu spui nimic, Lars ?

Așadar, pe Rita o ucisese chiar degeaba ! Ea intuise fuzionarea asta sau...

La dracu ! Tels avea să-i plătească polița, îi lichidase deci o agentă bună și... nu era numai atît. De cîte ori nu torpilase el, Lars acțiunile oamenilor lui Tels ! Buldogul ăla n-avea să uite nimic. Avea să digere întregul lor serviciu, fără nici o acuzație fățișă, fără nici o motivare, trimițîndu-i în acțiuni de la început compromise, ori oferindu-i ca momeală, ca oameni de sacrificiu ! Iar Ward ? Ward era complet tîmpit ? Nu înțelegea nimic ?

Lars urmări mișcările repezi, parcă întinerite, cu care patronul său punea pe foc document după document,

hîrtii importante, care centralizau date, pentru care agenţii săi trăiseră ceasuri de groază. Sau muriseră. Erau desigur hîrtii neplăcute pentru oamenii lui Tels care aveau să-şi vîre de-acum nasul peste tot.

— E o afacere foarte rentabilă, explică Ward. Nu va mai fi nevoie să investim bani în tehnică, ei au tot ce trebuie, Tels m-a condus chiar prin centrala lor, ştii ? Au chiar şi un computer de ultim tip ! Îţi dai seama, Lars, nu-mi vei mai bate capul nici cu maşinile noastre care demarează prea lent, cu n-am să te mai sîcîi cu economiile de remunerare a reţelei acum gata, am devenit un simplu acţionar. Rămîn la conducerea serviciului doar onorific. Dumneata vei fi totul, ai mînă liberă, absolut liberă.

— Eu ? !

— Da, e una din clauzele contractului. Tels te apreciază foarte mult. Totul rămîne aşa cum a fost, serviciile noastre vor acţiona independent, coordonîndu-şi doar informaţiile şi acţiunile, fără să se amestece cu nimic în casa noastră.

De-asta îţi arzi hîrtiile ! fu gata să scape Lars. Simţi apoi cum mîna i se mişca involuntar spre spate, căutînd locul unde, sub centură, stătea un revolver nou nouţ, pe care încă nici nu-l probase. Ce-ar fi fost să-l probeze acum ? Ward i se părea o ţintă excelentă.

— Eu nu voi lucra niciodată cu Tels, spuse Lars cu glas scăzut, dar ferm.

— Nu te sfătuiesc să faci obstrucţii, rise înveselit Ward. Închipuie-ţi, Tels pretinde că are probe foarte sigure asupra unei crime pe care ai săvîrşit-o acum cîteva zile. Au aplanat lucrurile, spun ei, doar în semn de simpatie faţă de dumneata. Eu nu cred, desigur, că ai fi să-

vîrşit chiar aşa ceva, dar cu probele astea ştii cum e. Ei zic că le au. Şi mai ştii că printre magistraţi sînt cîţiva care nu te agrează prea mult. Nu te-aş sfătui deci să faci o asemenea prostie, ăăă, să refuzi adică. *Mi-ar dăuna şi* mie, crede-mă, dragă Lars, mi-ar dăuna foarte mult. Mda ! încheie Ward punînd pe foc ultimul document dintr-o mapă. N-ai să-mi faci greutăţi tocmai dumneata, nu-i aşa ?

. . . . . .

— Cu domnul Karten, vă rog !

— Cine e la telefon ?

— Doctor Lewis.

La capătul celălalt al firului vocea necunoscutului ezită. Se auzi apoi o bolboroseală nedistinctă, care părea să fie *Aţi greşit* sau ceva asemănător şi telefonul fu închis. Lewis privi receptorul contrariat, refăcu numărul la care sunase fără rezultat de mai multe ori pînă atunci, începu direct :

— O femeie în stare gravă este internată în clinica mea. A rostit un singur nume şi un număr de telefon. Acesta ! E... o rudă a domnului Karten.

Urmă o mică pauză, apoi aceeaşi voce care-i spusese că a greşit mormăi înciudată :

— Aşteptaţi puţin !

Se auzi trîntirea receptorului pe masă şi trecu un timpul lung, încît Lewis se întrebă dacă telefonul nu fusese din nou închis. Apoi o altă voce, puternică, spuse pe un ton care se voia amabil :

— Bună ziua, doctore Lewis.

— Domnul Karten ?

— Nu. Domnul Karten nu mai lucrează la noi. Despre ce femeie este vorba ?

— Soţia lui.

— A !... Unde este clinica dumneavoastră ?

Lewis dădu adresa şi încheie :

— Credeţi că îl puteţi găsi urgent pe domnul Karten ?

— Îmi pare rău, dar aflu chiar acum că domnul Karten a murit într-un accident, în urmă cu două săptămîni. Regret, doctore ! La revedere.

Telefonul fusese închis din nou. O mînă se întinse peste umărul lui Lewis, luă receptorul, îl puse în furcă cu o mişcare pedantă. Doctorul tresări fără să vrea, nu băgase de seamă cînd intrase în cameră celălalt. Întoarse capul şi descoperi un bărbat mai mult mărunt, cu o bărbiţă ca de ţap. Ochelarii cu rame groase îi împrumutau un aer de savant, dar nasul adus şi buzele subţiri, trăsăturile foarte neregulate vorbeau destul de urît despre caracterul necunoscutului.

— Ai făcut rău că ai telefonat, domnule Lewis.

— Cine eşti dumneata ? se indignă doctorul.

— Ce păcat că oamenii talentaţi nu au de regulă pic de cuvînt, meditä noul venit. Fusese vorba, continuă el pe un ton insinuant, ca despre orice caz *deocheat* să mă anunţi pe mine în primul rînd.

— Cine sînteţi ? întrebă din nou Lewis, dar mai nesigur.

— Rons ! Doctor Rons, spuse celălalt aprinzînd o ţigară.

Lewis îşi aminti că în urmă cu circa cinci, şase ani, numele acesta făcuse vîlvă, ziarele scriseseră mult despre nişte experienţe stranii care se efectuaseră în clinica de psihiatrie a acestui doctor Rons, căruia i se interzisese să

mai profesez. Nu era însă numai atît. Mai auzise de numele lui Rons anul trecut, într-o împrejurare tristă, penibilă, cînd fusese la un pas de a-şi pierde clinica, chiar dacă personal nu purta nici o vină.

— Ţi s-a spus doar că eu aflu întotdeauna tot, nu ? reluă zîmbitor Rons. Şi că nu-mi plac oamenii care încearcă să mă trişeze.

Lewis tăcea. Faţa prelungă, frumoasă, cu profil de medalie i se albise complet.

. . . . . .

Cînd fu sigur că a scăpat de orice posibilă *coadă* pe care Tels i-ar fi pus-o, Lars luă un taxi şi dădu şoferului o adresă dintr-un cartier mărginaş al oraşului. În noaptea care urma era de preferat să nu se ştie unde e. Nu putea aprecia exact cum aveau să reacţioneze oamenii lui Tels şi chiar Ward, în urma respingerii propunerii de *fuzionare*. Aşa că Lars hotărî să-şi petreacă noaptea la o veche agentă de-a sa, o mulatră frumoasă, pe care nu o mai angrenase de mult în nici o activitate informativă.

Aşteptă pînă ce taxiul dispăru după colţ, trecu printr-un gang în altă stradă, parcurse alte două străduţe şi sună la uşa unei mici vile. Agatha era acasă, singură, din fericire ! Îl primi cu o notă de suspiciune, dar Lars o linişti anunţînd-o din primul moment că nu era vorba de nici o *operaţiune*, voia pur şi simplu să petreacă seara împreună.

— Chiar ? şi faţa femeii se lumină dintr-o dată.

— Chiar, rîse Lars, strecurîndu-şi mîna puternică după talia subţire a mulatrei şi adăugă bine dispus, nu ştia nici el pentru ce : Nu eşti tu bună de altceva !

Numai două ore mai tîrziu, cînd Lars ieșea din baie într-un elegant halat de casă, se găsi în fața a două revolvere îndreptate asupra lui. Agatha dispăruse fără urmă. Cei doi polițiști se legitimară și, uzînd de toate formulele legale, îl invitară să-i urmeze la secție, pentru motivul că ar fi comis *două* crime.

Lars realiză în sfîrșit pentru ce Agatha se scuzase puțin după venirea lui și mersese la o vecină, care *avea un copil bolnav*. Ea îi telefonase desigur lui Tels, altminteri nimeni nu l-ar fi putut descoperi aici. Așadar, Agatha...

Își aminti că și agentul său, la care lăsase în păstrare pistolul cu care trăsese în Rita, fusese găsit cu o uimitoare rapiditate. Era clar, cineva din centrala serviciului lor, poate Giulio, dacă nu cumva chiar Ward, lucrase în secret cu Tels, încă înainte de fuzionare. Tels plătea bine și prompt.

Așadar, Tels hotărîse să treacă la represalii în cazul lui și încă urgent, îl aștepta probabil acum *pentru a rediscuta de pe altă poziție*, gîndi Lars, în timp ce se îmbrăca foarte calm. Și, fără un cuvînt, își întinse mîinile pentru a i se pune cătușele. În ultimul moment îi veni ideea să le facă una din figurile de mare efect pe care o exersase mult și care ar fi constat în neutralizarea simultană a ambilor polițiști. Îi reușise întotdeauna figura asta în sălile de antrenament, ba de două ori și în afara lor. Dar atunci era cu aproape zece ani mai tînăr... Așa că, surîzînd șters, Lars simți cum brățările de oțel îi prindeau încheieturile mîinilor.

Ieși din casă și urcă în mașina poliției cu pas obosit, de bătrîn. Constatase că Agatha era a doua femeie care îl trăda ; și asta într-un răstimp mai scurt de o lună...

II. Vikingul cu ochi iscoditori

— Și l-ai găsit pe tînărul acela ? întrebă colonelul Dumitrescu în timp ce răsfoia corespondența.

— Da, spuse Magda parcă puțin plictisită. Un tip de treabă... talentat, dar prea emotiv. Nu-i ce ne trebuie ! Nu, nu-i deloc.

Fața colonelului se întunecă. De cînd lucrau împreună, descoperise că Magda obișnuia să rezume rezultatul investigațiilor ei la cîteva propoziții seci și să emită concluzii propii, definitive, cu convingerea începătorului. Mai rău era că obișnuia și *să sară peste cal,* făcînd întotdeauna mai mult decît i se ceruse, mergînd *pe o idee proprie*, care putea însemna... ratarea acțiunii de bază. Ca și acum.

— Ai și discutat cu el, deci ?

— Da. La uzină.

— De ce ? Trebuia doar să-l identifici, se supără Dumitrescu, răsfoind prin hîrtii.

— A, n-aveți grijă, m-am prezentat acolo drept ziaristă.

— Cum ? !

— Foarte simplu, explică Magda, înțelegînd că pe Dumitrescu îl interesa procedeul. Cu un aparat fotografic de gît, fluturîndu-i portarului pe sub nas legitimația de la bibliotecă și spunînd *presa !...*

— Și te-a lăsat să intri ? !

— A dat și telefon la personal. Cînd am ajuns acolo, eram deja așteptată și de inginerul șef, speriați că vreau să scriu ceva critic. Fuseseră scuturați într-un foileton cu o săptămînă în urmă. Dacă le-am spus că vreau să-i iau doar un interviu inginerului inovator Peter Klein au răsuflat ușurați, nu mi-au cerut legitimație, delegație, nimic,

mi-au pus imediat la dispoziție o cameră și l-au chemat. Cred că tipii ar trebui mustruluiți serios pentru lipsă de vigilență.

— De ce n-ai folosit legitimația de ofițer ?

Magda nu răspunse numaidecît. Se ridică din fotoliul în care stătuse și făcu cîțiva pași, răsucind pe deget inelul cu piatră albastră, singura bijuterie pe care o purta.

— Cînd eram în anul patru, începu ea aparent fără legătură, am făcut practică la o uzină. Într-o zi, un salariat a fost chemat la directorul adjunct. Pentru *o problemă*. Înainte de a veni înapoi în secție, toți aflaseră că omul *are ceva cu securitatea*. Naiba știe cum, dar lucrurile astea *transpiră*. Am socotit că în cazul ăsta nu trebuie să transpire nimic.

— Și lui Peter tot ziarist i-ai spus că ești ?

— Bineînțeles. Vreți să vă raportez detaliat ?

— Să semnez întîi astea, mormăi Dumitrescu. Te rog doar ca pe viitor, cînd vrei să întreprinzi ceva în genul ăsta, să mă înștiințezi și pe mine !

— Dar am făcut totodată o verificare a modului în care se pătrunde în uzină, nu ? se miră cu sinceritate Magda. Cu ce am greșit ?

— Bine, bine, conchise Dumitrescu pe tonul *s-o lăsăm moartă*. Am spus doar să mă înștiințezi. Am să văd eu chiar azi cum merg lucrurile la uzina aia.

Magda ridică nemulțumită din umeri, oftă și se așeză din nou în fotoliu, cu un aer posomorît. O irita desigur că tot ce făcea se dovedea pînă la urmă *greșit, imprudent*, ori *foarte rău*. Iar ea era ferm convinsă că procedează de fiecare dată foarte bine, își imagină Dumitrescu, privind-o fugar, îi amintea de altă fată care intrase în securitate foarte entuziastă și care *dezertase* după trei săptămîni. Era la fel de frumoasă.

Povestea asta cu Peter Klein începuse în urmă cu o săptămînă și era legată indirect de un anume Albert, cel care încercase șantajul soldat cu nefericita întîmplare a cărei victimă fusese fata doctorului. Nu reușiseră să-l mai prindă în țară, descrierea *puștilor cu fețe ca în reclamele pentru lapte praf* fusese incertă, se contraziceau pînă și asupra culorii ochilor *mentorului* lor. De la acest Albert ajunseseră însă la un bătrîn administrator, Matei, pe care-l prinseseră în momentul în care încerca să predea niște informații unei femei, Adina Berescu. Numai că femeia căreia îi predase informațiile Matei în seara aceea nu fusese Adina, amanta lui Albert, ci Magda. Informațiile culese de Matei nu valorau mare lucru, dar rezulta că ar fi urmat să culeagă altele, importante.

Era o afacere tare încîlcită. Identificată discret, Adina Berescu se dovedise a fi o femeie sclipitor de frumoasă, de 30 de ani, fosta soție a doctorului Berescu. Pînă la căsătoria cu doctorul, om de o rară probitate profesională, Adina dusese o viață agitată, intrase în relații cu tot soiul de indivizi, se bănuia că făcuse și ceva contrabandă, fără a se putea proba însă niciodată nimic. Apoi, brusc, după căsătoria cu doctorul Berescu, Adina devenise o soție model și o contabilă conștiincioasă, foarte apreciată de colegi. Berescu însă murise în mod bizar, un an doar după ce se însurase. La mare, unde plecase fără iubita soție, de care bătrînul doctor nu se despărțise pînă atunci nici două zile. O apoplexie. Cercetările întreprinse asupra Adinei, care rămînea posesoarea unei splendide vile, nu ajunseseră la nici un rezultat, femeia ducînd mai departe o viață simplă, extrem de rezervată.

Și acum, acest Matei declara că Albert îl atrăsese, prin șantaj, la o activitate de culegere de informații, că ar fi

urmat ca datele obținute să i le dea Adinei, care era prietena lui Albert.

Bătrînul administrator nu era ușă de biserică. Lucrase în urmă cu ani pentru un serviciu de informații străin, fapt stabilit de Dumitrescu fără echivoc. Asta se întîmplase demult, dar Matei nu uitase ce trebuie să facă un agent cînd e prins predînd informații, așa că declarase fără ocolișuri tot ce știa, pentru a avea circumstanțe atenuante. Declarase inclusiv faptul că i se ceruse să facă rost de-un *pianist* și că îi fusese indicat *pentru studiu* în acest sens, un anume Peter Klein.

Ultima declarație era foarte importantă. Desigur nu Albert, ci Adina era în căutarea unui *pianist*, adică a unui transmisionist radio. Însemna că femeia dorea să stabilească cu *centrul* pentru care lucra se vede mai demult, o legătură permanentă, operativă, care să nu mai depindă de vizitele în România ale lui Albert. Ceea ce mai departe însemna că Adina socotise încheiată perioada de *conservare*, în care căsătoria cu doctorul fusese doar un punct din plan, și *trecea la atac*, că găsise, ori era pe punctul de a găsi, o sursă informativă bună, exploatabilă timp îndelungat ; ori că deja își formase *o rețea !...*

Toate aceste ipoteze nu clarificau însă cazul. Creau în schimb o perspectivă frumoasă, avînd în vedere că acum cunoșteau identitatea probabilă a unui foarte important pion : radistul. De ce îl vizaseră însă pe acel Peter ? Și cine era Peter, unde lucra ?

Matei făcuse cunoștință cu Peter la un lactobar, pe care îl frecventau, dar nu știa nici unde domiciliază, nici dacă lucra undeva acel Peter Klein. Magdă însă îl găsise și stabilise că inginerul Peter Klein, de 26 de ani, fire retrasă, iubitor de muzică și singurătate, era radioamator !...

Ideile Magdei începuseră să se contureze din clipa aceea foarte clar, cu repeziciune. Prin mîna lui Peter Klein urmau să treacă toate informațiile pe care Adina le aduna, ba și instrucțiunile *centrului !* Bun ! Deci cu Peter trebuia să se discute. După planul Magdei, el trebuia îndemnat să se lase recrutat de Adina și Matei, urmînd să joace apoi un rol dublu, prefăcîndu-se îndrăgostit de Adina, ori ahtiat după bani, ori orice altceva, hotărîse Magda, convinsă că un asemenea joc era ceva simplu, că informațiile către centru și instrucțiunile centrului se pot substitui și falsifica de ea cu ușurință. Teoretic, totul părea perfect ; și tocmai de-aia planul nu-i plăcea lui Dumitrescu.

— Îmi trebuie un șmecher pentru operațiunea asta ! începu ea direct, cînd colonelul împinse în sfîrșit în față hîrtiile din dosar. Mă înțelegeți ?

— Nu, făcu morocănos Dumitrescu.

— Un om care să joace corect cu Adina rolul de transmisionist trebuie să fie un om care să mintă privind-o în ochi, un tip imperturbabil, curajos, inventiv, cu fler și talent de actor.

— Și !

— Și Peter roșește ca o fetiță cînd pun mîna pe mîna lui, se bîlbîie cum îl scoți din problemele tehnice, pare a iubi doar muzica ușoară și cărțile de aventuri.

— Înseamnă că are totuși o tangență cu rolul pe care vrei să i-l dai, nu ? Cărțile ! surîse Dumitrescu, pe care convingerea cu care vorbea Magda îl amuza. De fapt luase deja alte măsuri pentru a limita și proba activitatea Adinei. Matei — care se dovedise sincer și care nu transmisese practic informații — fusese eliberat, dar pus într-o supraveghere discretă, Adina la fel.

— Nu. Pare mai repede o fugă într-o lume fictivă, perora Magda. A omului nefăcut pentru acțiune. Peter e un

romantic. Pentru planul ăsta am nevoie de un om cu sînge rece. Peter trebuie substituit. Pînă nu-l recrutează Adina ! Cu altcineva care *să pară* a fi Peter.

— Deci un şmecher cu sînge rece, foarte cinstit, curajos, cu fler şi talent de actor, care să fie eventual inginer, eventual şi radioamator, care să ştie germana...

— Şi să semene fizic cu Peter ! încheie Magda cu cea mai mare seriozitate. Sînt foarte importante aceste calităţi. Aş vrea să facem un joc lung cu Adina, eventual de luni, poate un an ! Vă daţi seama că am putea afla foarte multe, controlînd tot timpul activitatea grupului lor.

— Foarte bine, aprecie colonelul. Găseşte un asemenea om şi după aia mai vorbim, conchise el considerînd că discuţia era astfel terminată.

— Cred că l-am găsit, spuse atunci Magda, scăzînd vocea.

Dumitrescu închise dosarul, se ridică în picioare. O privi cu atenţie.

— Cine-i ăla ? se posomorî el.

— Îl cheamă Zeţaru, Vlad Zeţaru, e căpitan de securitate şi lucrează la un inspectorat judeţean. Îl mai era în Bucureşti, în ultima zi de concediu.

— Cum v-aţi cunoscut ?

— Nu ne-am cunoscut, l-am văzut jucînd volei. La ştrandul nostru. Juca splendid. Vă asigur că e omul care ne trebuie.

Dumitrescu tăcu, îşi aprinse o ţigară. Această Magda uneori îl uimea. Avea o inteligenţă nativă, spontaneitate şi rapiditate în reacţii. Se descurca în general întotdeauna, chiar dacă făcea repetate greşeli mărunte, specifice începutului şi probabil, urmare a filmelor văzute. Alteori însă, ca acum, Magda se entuziasma subit de o idee fantezistă, pur aiurită, copilărească şi atunci colonelul se

gîndea dacă maiorul Stoenescu n-avea dreptate spunînd că *femeile nu sînt făcute pentru munca de contra-informații și Magda cu atît mai puțin.* Nu cumva se înamorase de acest Vlad Zețaru și acum voia să-l aducă în București ?

— Credeți că vorbesc prostii, nu-i așa ? întrebă Magda.

— Da, zise colonelul fără menajamente.

— De ce ?

— În primul rînd e caraghios să-mi spui că un om are toate calitățile pe care le-ai înșirat, pentru că *joacă volei splendid !*

— Și în al doilea rînd ? se interesă Magda.

— În al doilea rînd, nu este exclus ca Albert sau Adina să aibă la uzina unde lucrează Peter încă un om, care i-a furnizat primele informații despre acel Peter, deci care să-l cunoască. Sau să-i fi înregistrat stilul de emisie sau altele, sau altele. Poate îl cunoaște chiar Adina. Substituirea unui om deja studiat de un serviciu străin e o treabă foarte complicată, Magda, care nu se face atît de ușor cum ai citit tu în romane sau chiar în sintezele de aici. O sinteză nu poate reda niciodată toată complexitatea cazului, se enervă el, nu-l putem machia pe acel Vlad Zețarul *ca să-i pară Adinei, Peter !*

— Bon ! zise Magda și se ridică iarăși din fotoliu, începînd să se plimbe prin cameră. S-o luăm cu *în primul rînd.* L-am văzut jucînd volei pe acest Vlad și pot să vă spun despre el următoarele : caracter flegmatic, reflexe excelente, calm desăvîrșit, hotărîre, îndemînare, inteligență, nu vă uitați la mine așa, nu m-am îndrăgostit de el, nu pot să sufăr bărbații cu ochii verzi și mai ales încrezuți. Adică... nu-i genul meu, zise Magda, amintindu-și

că și colonelul avea ochii verzi. Pentru că e un tip încrezut acest Zețaru ! Și cam afemeiat, bănuiesc !

— De asta tot din modul cum juca volei ți-ai dat seama ?

— Nu. Din modul în care le trata pe puștoaicele care roiau în jurul lui. Avea un zîmbet disprețuitor, care se pare că nu-l părăsește o clipă. Ceea ce nu-l va împiedica să joace rolul lui Peter. Vă spun, e făcut pentru așa ceva și știe mai mult ca sigur nemțește.

— Asta de unde-o mai știi ? !

— E dintr-un județ unde se vorbește germana, m-ar mira ca un tip ca ăsta să nu fi învățat. E un tip de viking cu ochi iscoditori, înțelegeți ? Așa cum m-ar mira să nu se pricepă la tehnică și la radio. Dacă nu-i chiar radioamator, poate învăța, își poate însuși *stilul* lui Peter. Și asta se învață ! În ce privește faptul că pe adevăratul Peter l-ar putea cunoaște cineva din grupul Adinei ori chiar ea, ăsta ...e un risc, desigur. Dar dacă l-a văzut cineva de la distanță doar, asemănarea fizică dintre ei va fi suficientă. Zețaru ăsta e tot un lungan blond la fel ca Peter. Dacă există totuși cineva care a lucrat în aceeași uzină ori dacă Adina îl cunoaște personal pe acel Peter Klein, ei bine, atunci... nu vor apela la Vlad și combinația cade. Merită să încercăm, eu așa zic, am avea toate firele lor în mînă.

— Iar Adina își va da seama că vrem *să-i vîrîm pe gît* un om de-al nostru. *Și se va da la fund* pentru încă un an, doi. Și cu asta am ratat totul. Nu pricepi ?

Nu, Magda nu pricepea, își continuă pledoaria încă vreo zece minute. Cum va fi Peter mutat la altă uzină și adresă, cum îl va regăsi Adina în persoana lui Vlad și așa mai departe. Vorbea repede, repede ca o morișcă, ea, care de regulă se exprima monosilabic. Dumitrescu o asculta

intrigat. În capul ei totul părea pus la punct, gîndit în cele mai mici amănunte. Şi bineînţeles, tocmai pentru că era atît de bine pus la punct, planul îi plăcea colonelului din ce în ce mai puţin. Nu-i plăcea în primul rînd pentru că nu era imposibil ca Adina să-l fi cunoscut ori chiar recrutat deja pe adevăratul Peter... Acest Vlad Zeţaru însă care *corespundea din toate punctele de vedere,* chiar dacă *nu putea ea suferi bărbaţii cu ochi verzi,* pentru că *nu erau genul ei,* începuse să-l interezese pe Dumitrescu. Ce dracu se ascundea aici ? Cine să fi fost individul ăla ?...

Aşa că, două zile mai tîrziu, cînd terminase de rezolvat ceva în inspectoratul judeţean indicat de Magda, colonelul se interesă de candidatul la rolul de *pianist.*

— Aveţi pe-aici un oarecare Vlad Zeţaru, întrebă Dumitrescu abordînd un aer nepăsător.

— Am avut. De ce ? întrebă Manu, adjunctul securităţii locale.

— Ce s-a făcut ?

— Mutat disciplinar la alt judeţ.

— Disciplinar ! Îhî... Pentru ce ?

— La noi tot disciplinar fusese mutat, zîmbi fostul şef al lui Zeţaru. Făcuse pariu cu nişte prieteni că o seduce pe nevasta unui cetăţean străin în şase ore.

— Şi-a reuşit ? vru să ştie Dumitrescu.

— Da, dar cineva i-o şoptit *soţului inocent ;* ăla a aflat că e vorba de-un ofiţer de-al nostru şi-a făcut mare tapaj pe chestia asta. Atunci l-au mutat pe Zeţaru la noi.

— Aha. Şi de aici ?

— De-aici l-am mutat pentru că s-a bătut cu nişte nemţi în faţa unui restaurant. S-au luat pentru nişte fete, desigur. Între noi fie vorba, s-a descurcat bine, ăia erau patru zdrahoni, rîse Manu, dar scandalul era scandal, l-am mutat iar, cu avertisment că la prima sancţiune va fi dat

afară. E un tip care parcă-și caută complicațiile intenționat.

— Treabă făcea ?

— Asta da. Sincer vorbind, îmi pare rău de el. Eu sînt de-aici din oraș, născut, crescut, dar cînd mă interesa o persoană despre care dosarele nu spuneau nimic, apelam la Zețaru, care lucra la noi doar de doi ani. Era un fel de creier electronic. Stătea cîteva clipe privind în gol și după aia începea rar : Păi, din cîte știu, ăsta e fostul soț al profesoarei Z. În prezent trăiește cu X, care e puțin amestecată în afacerea aia cu aur, trebuie să fie urmărită de miliție. Ar fi bine să luați legătura și cu ofițerul Y, domnul care vă interesează e prieten cu V, care e urmărit pentru relații suspecte cu A. S-ar mai putea afla cîte ceva despre el la barul teatrului, unde își petrece aproape toate serile între 21 și 23. Uite, cam ăsta era Zețaru, cunoștea aproape jumătate din oraș, ce-ți spunea el... verificai și era întocmai. De unde dracu știa toate astea, cînd avea timp să le afle, nu știu.

— Ceva lucrări proprii a rezolvat ? întrebă Dumitrescu.

— Da. Cît a stat la noi a condus două lucrări excelente. Printr-una au fost prevenite prejudicii de vreo douăzeci de milioane, în cealaltă, a rezolvat un dosar *cu barbă*. Și altele.

— Totuși l-ați mutat disciplinar.

— Da, pentru că era și impertinent. N-a vrut să recunoască în nici un chip că greșise, luîndu-se la bătaie în plin centru al orașului cu străinii. Așa cum nu recunoștea că greșise nici seducînd-o pe nevasta ăluia. Cînd a fost pus în discuția serviciului a spus doar : *Dacă mîine s-ar ivi o situație similară, aș face la fel.* Ei, nu poți să ții în

unitate un tip ca ăsta nesancționat ! Dracu știe mîine ce mai face ! ?

Dumitrescu nu răspunse, schimbă vorba. Și plecă la inspectoratul unde fusese mutat Zețaru.

— Aveți pe-aici un anume căpitan Vlad Zețaru, se interesă el tot în treacăt, după ce discutase alte lucruri.

Dar pe Genaru, șeful serviciului unde lucra indisciplinatul acum, tonul indiferent al colonelului nu-l păcălî. Îl știa de mult pe Dumitrescu.

— Avem, dar nu prea știm ce să facem cu el, e un scandalagiu, spuse Genaru încruntîndu-se și Dumitrescu înțui că, într-o discuție telefonică amicală, omul cu care vorbea fusese informat, probabil de Manu, despre faptul că *Dumitrescu iar caută un ofițer, pentru a-l lua la București.* Vizitele colonelului erau suspecte în provincie. Deseori luase din județe cîte un ofițer bun pentru *vreo acțiune,* după care rareori ofițerul era restituit județului. Mai repede rămînea în centrală.

— A fost de două ori mutat disciplinar și mă tem că am să cam scap și eu de el cît de curînd, argumentă acum Genaru. Ce-i ? A mai făcut ceva ?

— Mi-ar trebui un băiat descurcăreț, atacă direct colonelul, care să știe germana și să se priceapă la radio.

— N-aș sfătui pe nimeni să-și ia pe cap un om ca Zețaru, meditâ evaziv șeful serviciului și Dumitrescu înțelese că Magda nu se înșelase : Vlad știa deci germana și se pricepea la radio.

— A făcut ceva scandaluri și pe-aici sau e cam leneș ? se interesă Dumitrescu.

— Nu, dar nu vi-l dau, să știți, deveni scorțos Genaru deodată. Nu vreau să ne facă de rîs ! Asta e !

Era clar, profesional Vlad era un ofițer bun.

— Am aprobare să iau pentru acțiunea asta orice om, de oriunde, zise rar Dumitrescu. E o acțiune importantă.

— Dar e un indisciplinat ! se înfurie Genaru. Vă spun că....

— Am o părere proprie despre indisciplinați. Unde poate fi găsit acest căpitan ?

— Prin vreun bar ! pufni șeful lui Zețaru nemulțumit, aruncînd o privire la ceas. Să trimit să-l caute ?

— Nu. Am să-l caut eu. Are telefon acasă ?

— N-are. Nu vrea să-și pună. Dar locuiește la doi pași.

— Atunci am să fac vreo doi pași, zise colonelul.

— Care e părerea aia despre indisciplinați ? întrebă Genaru, după ce îl condusese pe Dumitrescu pînă la ușă. Musafirul zîmbi, ca și cum ar fi așteptat întrebarea. Explică apoi plat :

— Indisciplinații mi se pare că sînt doar oamenii cărora șefii nu le folosesc cum trebuie energia. Poate și fantezia. Reflectă puțin și completă cu o notă aproape didactică : Pe asemenea oameni îi deranjează lipsa de activitate... Eu mă angajez să fiu un șef bun.

Casa în care intra cîteva minute mai tîrziu era o mică vilă în stil elvețian, curată ca un pahar. Îi deschise o bătrînică simpatică, plină de danteluțe și panglicuțe, ca scoasă dintr-un film de epocă. Da, *domnul Vlad Zețaru* era acasă. Dumitrescu urcă o mică scară interioară și bătu la ușa camerei indicată de bătrînă. Ușa se deschise larg și în ea apăru un lungan în slip. Din prima clipă, Dumitrescu îl recunoscu după descrierea Magdei. Era întocmai. Un *tip de viking,* bronzat, cu păr blond, cam lung față de regulament. Ar fi putut fi considerat slăbănog dacă nu ar fi avut umeri și pectorali de gimnast. De-asupra nasului drept cu nări largi, sprîncenele se ridicaseră cu un aer

plictisit-mucalit. Zîmbetul semnalat de Magda strîmbă ironic gura cu buze cam subțiri.

— Poftiți ! zise sec lunganul și-i făcu loc colonelului să intre în cameră, fără măcar să întrebe cine e.

Dumitrescu intră și înțelese dintr-o privire că picase prost. Camera era destul de largă și foarte luminoasă, patul mare grozav de deranjat. O altă ușă mică ascunsă într-un perete se deschise brusc și un cap de fată cu nas cîrn și părul ud apăru :

— Vlad ! chemă ea, dar dădu cu ochii de colonel, scoase un *Oh* și se trase repede înapoi, trîntind ușa.

Zețaru aduna de pe jos niște obiecte de lenjerie feminină, fără să se grăbească, deschise ușa și le dădu fetei. Abia după aceea se scuză simplu :

— Iertați-mă o clipă ! Și-și luă pantalonii și-o cămașă să le îmbrace.

Colonelul rămase în mijlocul camerei cu aerul lui bosumflat. Își roti privirea căutînd parcă ceva. Nu erau prea multe de văzut. Două fotolii acoperite cu mici cergi mițoase, de un portocaliu cald, o bibliotecă făcută din lanțuri și sticlă, un șifonier într-o firidă, patul mare și teribil de răvășit, cărți și materiale fotografice aruncate peste tot.

Zețaru se îmbrăcase, veni în fața colonelului sufleoîndu-și din mers mînecile cămășii roșii, cadrilate.

— Sînt colonelul... începu Dumitrescu.

— Dumitrescu, din București, completă Zețaru zîmbind.

— ...De unde mă cunoști ? întrebă Dumitrescu.

— De la o convocare, zise Vlad evaziv și precizează chiar : Acum mi-am amintit. Ar fi vrut să mai adauge ceva, dar din camera de baie se auzi un ciocănit. Numai

puţin, se scuză Zeţaru. Vă rog să luaţi loc. Şi dispăru în camera de baie.

O altă ciocănitură la fel de discretă se auzi în uşa care dădea în hol. Colonelul deschise. O puştoaică de vreo 12 ani anunţă cu o voce timidă :

— Pe... tovarăşul Zeţaru îl caută cineva la telefon. Zice că e urgent.

Dumitrescu aruncă o privire spre uşa prin care dispăruse cel căutat, ezită şi întrebă scurt :

— Unde-i telefonul ?

— Aici, alături.

Colonelul ieşi în micul hol care se făcea în capul scărilor şi luă receptorul.

— Da.

— Alo, Vlad ! ? se auzi o voce tînără de femeie.

— Da, mormăi fără remuşcări Dumitrescu şi atunci îi fu dat să audă o păsărească ciudată :

— Col de cap aterizează acolo !

Col de cap ? !... Apoi Dumitrescu înţelese, recunoscînd în acelaşi timp vocea. Era a secretarei lui Genaru. *Col de cap,* în limbajul dactilografiei, trebuie că însemna el, adică un colonel din capitală. Şi desigur, nu era primul telefon, gîndi Dumitrescu amintindu-şi că fata care venise să ia ceştile de cafea cînd era în biroul lui Genaru îl privise cu atenţie, cînd el se interesa de căpitanul Vlad Zeţaru. Desigur, îl prevenise atunci pe Vlad, că un *col de cap* se interesează de el.

— Bine, zise colonelul. În regulă.

La capătul celălalt al firului, o secundă, două, trei, fu linişte. Apoi vocea întrebă cu răsuflarea tăiată :

— Cine... cine e la apart ?

— *Col de cap,* zise plat Dumitrescu. Am aterizat cu maşina. Şi închise telefonul. Înţelese apoi subit de unde

era perfect informat Zețaru de toate cancanurile din oraș, altminteri al dracului de utile într-o muncă de contrainformații. Avea probabil o sumedenie de simpatii feminine, de la care el culegea date cu zîmbetul pe buze, dînd impresia că se amuză de micile lor bîrfe. Metoda nu era nouă, o parte din agenții străini erau special instruiți în acest scop. Ce-i drept, cu rezultate uneori excelente. Se părea că Vlad Zețaru remarcase asta.

Colonelul reveni în cameră și se instală într-un fotoliu. Din ușa micuță a sălii de baie ieși Zețaru și fata cu nas cîrn, foarte *tip-top*, însă, de data aceasta, cu un aer al naibii de serios. Dacă o întîlneai pe stradă, ai fi zis că-i cea mai inocentă și distantă făptură. Îl salută pe colonel cu un gest mic din cap și o îndoitură scurtă a genunchilor, care se vedeau bine sub fusta miniaturizată. Apoi, foarte demnă, fata părăsi camera.

Zețaru privi în urma ei, zîmbi și se așeză în cel de-al doilea fotoliu. Aștepta, cu sprîncenele ridicate.

Dumitrescu scoase un pachet de țigări și-l oferi.

— Vă mulțumesc, nu fumez, zise Zețaru. Se întinse apoi, fără a se ridica din fotoliu și scoase de sub pat o scrumieră hoață, pe care o curăță centrifugînd resturile unei țigări mînjite de ruj în cutia colectoare. O puse pe masă și așteptă iar, cu brațele tinere, lungi și arămii așezate liniștit pe marginea fotoliului.

Da, Magda nu se înșelase, gîndi din nou Dumitrescu. Părea exact omul care le trebuia pentru o eventuală substituire. Dacă acea substituire ar fi fost să se realizeze. Pînă atunci colonelul nu se gîndise niciodată serios la la această idee. Dacă ar fi *curățat* însă ideea Magdei de toate *detaliile tehnice* puerile ? ! O substituire era greoaie și riscantă. Dar dacă de pildă i s-ar fi strecurat Adinei ideea că Peter este *nesigur*. Sau ar fi fost mutat temporar

în alt oraș. Și în locul lui... în raza vizuală a Adinei ar apărea acest... Eric, să zicem.. tot radioamator !... Întrebă moale, cu tonul lui aparent plat, fără nuanțe :

— Joci volei ?

Nici o surpriză nu trecu prin ochii verzi ai bărbatului blond cînd răspunse simplu :

— Binișor !

S-ar fi părut că aceasta era cea mai firească întrebare care ar fi trebuit să i-o pună un colonel venit de la București. Nici măcar nu clipise. Și colonelul se întrebă, cu suspiciunea profesiei, dacă vreun alt telefon de la București nu-i anunțase cumva vizita. Nu, totuși Magda nu s-ar fi pretat la așa ceva, gîndi colonelul și întrebă :

— Germana o vorbești bine ?

— Foarte bine, zise de data asta fără modestie Vlad.

— Învățată cu puștii, în țărînă ? vru să mai știe colonelul, gîndindu-se că particularitățile regionale i-ar fi putut da de furcă într-un caz de substituire, nu a lui Peter, pentru că în cazul acela ar fi fost chiar indicate. Dumitrescu privea însă mult mai departe, la alte acțiuni pe care le-ar fi putut întreprinde cu *vikingul* ăsta flegmatic.

— Nu. Cînd eram copil am stat cu chirie la o nemțoaică. Berlineză, măritată c-un inginer român. De fapt mai mult ea m-a crescut. Știu însă și săsească. Bine.

— Cunoști o persoană cu numele Magda Deleanu ?

De data asta, Vlad se încruntă ușor și privirea lui rătăci pe fereastră. Erau prea multe date stocate în memoria sa în materie de cunoștințe feminine ? Sau... ezita să spună adevărul ?

— ...Deleanu ? Din Botoșani ?

— Nu, zise colonelul, apoi reveni : În Botoșani cunoști o asemenea persoană ?

— Da. Mama unui coleg.

Dacă era o minciună, era o minciună abil construită. Aşa că Dumitrescu trecu la punctul următor ; fără să aibă convingerea că Magda îl văzuse pe Vlad o singură dată, la ştrand, jucînd volei.

— E vorba de-o acţiune, zise rar colonelul. Riscantă. Mai exact, foarte riscantă. Pentru care aş avea nevoie de dumneata, dacă vrei. Nu e un ordin. Orice greşeală în acţiunea asta poate însemna moartea. Şi asta timp de-un an, poate mai mult.

— Cînd trebuie să plec ?

— ...Cînd ai putea ?

— Din partea mea şi acum... Singura dificultate e că ar trebui să predau cîteva lucrări.

— Cît timp ţi-ar lua asta ?

— Două, trei zile.

— Dacă ar fi necesar pînă mîine la prînz ?...

— Orice se poate, zise la fel de simplu Zeţaru, ridicînd din umeri. Înseamnă însă să-mi mobilizez colegii chiar în noaptea asta.

— Mobilizează-i, zise Dumitrescu ridicîndu-se. Ai multe acţiuni în lucru ?

— Nu, dar foarte importante. Trebuie explicate o serie de amănunte pe care le ştiu doar eu.

Iarăşi Magda se dovedise un bun observator. Vlad nu era modest sau în orice caz, nu arbora o falsă modestie. Din uşă, colonelul întrebă totuşi ;

— Pariul ăla tîmpit cu seducerea cucoanei în şase ore de ce l-ai făcut ?

— Nu era tîmpit, replică sigur de el Zeţaru. Bărbat-su era un tip plin de bani şi făcea caz de asta. Se lăuda unor prieteni că seduce orice romîncă, indiferent care, în 12 ore...

— Ihî, zîmbi Dumitrescu. Şi cu nemţii ăia patru ?

— Erau beţi. Voiau să urce cu de-a sila două eleve într-o maşină şi să le ducă cu ei. Asta, probabil, nu vi s-a spus...

— ...La ora 15, mîine, să fii gata de plecare, zise colonelul. Ai dezlegare din partea şefului inspectoratului să mobilizezi în noaptea asta ce coleg vrei, am vorbit eu cu el. La revedere !

12. Dar exista şi un argument de rezervă

Rita împături ultimul ziar care se mai referea doar fugitiv la moartea sa. Era vechi de două săptămîni, dar cele care urmau nu reveneau în nici un fel asupra misterioasei *crime pasionale*. Aşadar, pentru toată lumea care citea ziarele, ea rămăsese moartă. Aşeză ziarul la loc pe măsuţa elegantă din lemn de palisandru.

Întregul mobilier din camera aceasta unde se trezise fără să înţelagă cum, fără să i se dea nici o explicaţie, vădea un mare rafinament. Perceţii erau tapetaţi în culori pastelate, odihnitoare, totul în jur sclipea de curăţenie şi de pedantă ordine.

Lîngă scrinul din colţ, minunat lucrat, probabil de un vechi meşter, se afla o vază mare, chinezească, originală, din care îşi înălţau capetele flori uriaşe, albastre, cum nu mai văzuse niciodată... Iar dincolo de terasa largă, se zărea o peluză nesfîrşită, un adevărat parc englezesc.

Rita mîngîie braţul căptuşit în piele fină al ciudatului fotoliu în care fusese instalată. Oare unde se afla ? Cum

ajunsese aici ? O scoase oare Tels din spital în urma acelui telefon dat de doctor ?

Tels ? Rafinamentul interiorului nu părea să facă parte din mediul ambiant al lui Tels, iar atitudinea lui Tels față de agenții care se lăsaseră descoperiți îi era bine cunoscută. Dar, dacă nu el, cine ?

Rita își pipăi prudentă capul bandajat, care o durea permanent. Trebuie că arăta îngrozitor ! În cameră nu era însă, probabil nu întîmplător, nici o oglindă.

Văzu apoi cum pe peretele din fața ei, tabloul uriaș care înfățișa o scenă biblică începu să culiseze, dispăru pur și simplu în plafon. În cameră începu să se facă tot mai întuneric, de parcă noaptea ar fi venit pe neașteptate. Privi uimită la ferestrele largi, constată că spațiul dintre geamuri se umplusc cu un lichid albastru care devenea tot mai dens, aproape negru. În curînd încăperea fu complet cufundată în întuneric și abia atunci, pe peretele din față, în locul unde fusese tabloul cu scena biblică, apărură primele imagini ale unui film ciudat.

Era ea, întinsă pe plaja mării. Fotografiile se succedau cu repeziciune, în timp ce o voce limpede de femeie începu comentariul.

— 27 august, ora 21,30 este găsit corpul subiectului de o echipă a poliției teritoriale. Moarte aparentă, trupul este transportat la morgă, unde se descoperă că victima poate fi încă salvată. Este dusă la cea mai apropiată clinică, a doctorului Lewis, unde i se face o intervenție chirurgicală urgentă.

Urmau cîteva radiografii și fotografii ale rănilor, timp în care vocea comentă :

— Un glonte în plămînul stîng, la cîțiva centimetri de inimă, unul în umărul drept, al treilea a șters obrazul su-

biectului, provocînd doar o rană superficială, dar de șapte centimetri.

Imaginile se schimbară din nou pe ecran.

Apăru fața unui tip roșcovan, cu priviri piezișe.

— 30 august, ora 14. De accident ia cunoștință serviciul S., care își trimite un om, pentru a lua primul interogatoriu pacientei. Doctorul Lewis îl convinge că nu poate vorbi cu subiectul, inspectorul se retrage, dar lasă în loc un om de pază. La rugămintea pacientei, doctorul Lewis telefonează unui anumit Karten, nume conspirativ al lui Tels. Aflînd că este vorba de *soția sa*, formulă codificată prin care subiectul solicita ajutor urgent, Tels analizează în biroul său situația.

Imaginea se mută pe fereastra închisă a unei clădiri cu aspect impunător, se concentră pe fereastra aceea. Filmul părea făcut de la mare distanță, totuși Rita reuși să distingă, dincolo de geamul incasabil, larg, siluetele lui Tels și a încă unui bărbat.

— De ce-a încercat Lars lichidarea ? auzi Rita vocea care era fără dubiu a lui Tels.

— S-ar părea că descoperise colaborarea femeii cu noi, explică o voce necunoscută.

— Ce șanse are să supraviețuiască ?

— Cel mult 50 la sută. Dar va rămîne pe viață cu cicatrice care o vor sluți. Fața e de nerecuperat. Vă atrag însă atenția că femeia ar putea să ne dea încă o serie de detalii despre serviciul lui Ward, privind...

— Nu am nevoie, întrerupse vocea lui Tels. Prefer să-l avem în mînă pe Lars. Dacă el știe că *a ucis-o* și noi avem *dovezi* că el a făcut-o, să rămînă așa. Este mult mai important Lars decît desfigurata aia. Luați măsuri ca totul să fie în ordine pentru discuția de mîine cu el.

Imaginea de pe ecran se schimbă. Un portar părea să doarmă cu capul pe masă. Comentatoarea reluă explicațiile lapidar :

— În aceeași zi, la orele 23,20, doi indivizi din serviciul lui Tels îl neutralizează pe portarul clinicii Lewis, îl lichidează pe omul lăsat de pază la ușa camerei... (în imagine apăru un trup prăbușit pe un coridor de spital) ucid, răpesc și fac să dispară corpul pacientei de la camera 203. (Imaginea se fixă pe siluetele a doi bărbați care îngropau un cadavru bandajat în fundația de beton a unui bloc în construcție). Ceea ce nu știau ei, continuă imperturbabilă vocea, era că femeia de la camera 203 nu mai era subiectul. În prezent, Lars consideră că subiectul a sucombat în urma gloanțelor trase de el, Tels e convins că același subiect se află îngropat în beton, serviciul S., alertat de Lewis, crede că femeia pe care voiau s-o interogheze a fost răpită și o caută cu disperare. Poliția a fost sfătuită să nu se amestece și să nu dea nici un fel de relații, doctorul Lewis la fel.

Comentariul se întrerupse brusc, atît de brusc încît Rita bănui că el ar mai fi continuat, dacă banda de magnetofon n-ar fi fost oprită de cineva. Despre femeia care jucase sumbrul ei rol și zăcea acum în fundația unui bloc, nici un cuvînt. Cine o fi fost nenorocita ? Evident o accidentată, despre care nu avea să întrebe nimeni, poate tot o emigrantă ca și ea... Ea, Rita, părea *încă* să intereseze pe cineva. Pe cine ? De ce ?

Camera se luminase treptat, tabloul își reocupă locul său, o umbră se așternu peste picioarele Ritei, în fața ei se opri un bărbat mărunțel, cu nas acvilin și barbă blondă. Se înclină aproape ceremonios, îi luă mîna și i-o sărută.

Interzisă, Rita era incapabilă să reacționeze, privea nevenindu-i să creadă la omul pe care îl cunoscuse pînă

atunci doar din fotografii. Era Rons, însuși Rons, cel împotriva căruia acționase cel puțin de patru ori pînă atunci, din care de două *cu rezultate pozitive*. Iar acum, Rons... Sărutatul mîinii era un gest neobișnuit în țara unde se aflau. Îi amintea Ritei de alte timpuri și alte locuri, îi aducea o lume aproape uitată ce ajungea acum la ea vag ca și parfumul discret, bărbătesc, pe care îl exala îmbrăcămintea lui Rons.

Ajunsese așadar în mîna lui Rons !

Bărbatul trecuse în spatele fotoliului ei sofisticat, meșteri ceva și trupul Ritei ocupa acum o poziție mult mai bună, adecvată inevitabilului dialog care avea să urmeze. Ce voia Rons ? Care era *motivul real* al acestor atenții ?

— E mai bine așa ?

Înțelese că șeful celui mai întreprinzător serviciu particular de informații și concurentul lor principal se referea la poziția fotoliului și Rita acceptă cu o mișcare ușoară a capului, incapabilă să articuleze un cuvînt. Abia în clipa următoare își dădu seama că Rons îi vorbise în românește, într-o română corectă, dar cu un puternic accent străin.

— Vă simțiți în stare să mă ascultați cîteva minute, domnișoară ?

Rita repetă gestul aprobativ, fixînd întrebător ochii cenușii, inteligenți ai lui Rons, ai acestui Rons care nu avea totuși limba română ca limbă maternă, dar care o alesese, din cele patru limbi pe care le vorbeau curent amîndoi, tocmai pe-aceasta, în clipele de totală dezorientare în care ea se afla. Lars, care vorbea românește perfect, evitase întotdeauna să i se adreseze în această limbă. Rons însă...

Se pare că, privindu-l, avea totuși o expresie speriată în propriii ochi, pentru că Rons zîmbi încurajator și începu, instalîndu-se în alt fotoliu, obișnuit.

— Iertați-mi brutalitatea imaginilor, pe care le-ați vizionat, și comentariul. Nu erau cele mai indicate pentru o convalescentă, dar timpul ne presează îngrozitor. Și imaginile și comentariul erau absolut necesare pentru asentimentul pe care vreau să vi-l cer. Într-o chestiune care vă privește direct. Puteți accepta sau nu, dar am nevoie de răspunsul dumneavoastră, cît mai curînd.

Rons se ridică, își scoase batista și-i tamponă ușor porțiunea de frunte care scăpase nebandajată.

— Încă un minut și termin. Sînt însă obligat să vă mai arăt o imagine, poate cea mai crudă.

În fața ochilor Ritei, Rons puse o fotografie de mărimea unei reviste ilustrate. Era ea ! Fața Ritei, dar mutilată, brăzdată de o cicatrice îngrozitoare, care îi desfigura obrazul stîng.

— Este imaginea pe care doctorul Lewis o prevede, după ce se va cicatriza rana, zise Rons și Rita închise ochii. Nu ! preveni Rons. Privește-o, te rog, cu atenție ! Îți propun ceva la care m-am gîndit... Poate dispare asta ! menționă bărbatul acoperind cu palma cicatricea de pe fotografie. O operație plastică ar lichida complet urmele, doctorul Lewis este un specialist recunoscut. Dar nu ar fi suficient. Tels, Lars, serviciul de contrainformații, serviciul S., poliția chiar, ar afla mai devreme sau mai tîrziu că trăiești și ar fi interesați *să discute* cu dumneata. Înțelegi, cred, bine... cum s-ar purta și cum s-ar solda discuțiile acestea.

— Da, șopti Rita începînd să intuiască ceva.

— Foarte bine. Eu îți propun o soluție ! rîse încet Rons. Am și eu unele socoteli de încheiat cu acei domni Tels și Lars, mă gîndesc să m-ajuți.

— Să mă refac numai, asigură liniștită vocea Ritei, dar ochii îi sticliră. Vreau să trăiesc o zi, o singură zi după ce mă refac ! Lars și Tels vor dispărea în această zi. Promit.

— Minunat ! rise Rons. Avea un rîs foarte deschis, încurajator. Eram sigur că aceasta va fi reacția dumitale, ești o femeie cu temperament, așa cum am bănuit. Și-acum atenție. Rita !... Nu vreau să-i lichidezi, ar fi nu numai riscant pentru dumneata...

— Nu are importanță !

— Ba da. Iar în plus, m-ai ajuta prea puțin. Te rog alteeva. Te rog... făcu Rons o pauză de efect, să lucrezi pentru serviciul lui Tels și Ward. Au fuzionat de curînd.

— Tels și Ward ? ! Au fuzionat ? !

— Vestea m-a uimit și pe mine, mi-a stricat deci puțin socotelile. Dumneata vei intra în serviciul lor și-l vei submina conform unui plan al meu. De acord ? încheie Rons și-i puse în față o altă fotografie : Iată noua dumitale înfățișare ! Biografia și modul de penetrare în serviciul lor le vom stabili ulterior.

Din fotografia mare, color, privea spre Rita o femeie ce aducea a manechin. O blondă platinată cu trăsături germanice și ochi albaștri, foarte frumoasă, care nu semăna însă cu ea, cu Rita, absolut deloc.

— Doctorul Lewis garantează că poate rezolva asta perfect ! Se va aranja cu pigmentația pielii, culoarea ochilor, tot, absolut tot.

— Amprentele ! observă Rita.

— Dacă accepți, le vom substitui pe cele din fișierele lor, inclusiv din cele ale poliției și serviciilor oficializate. Asta e treaba oamenilor mei. După aceea te vom plasa pe post de rezidentă undeva, cu misiunea de a te face remarcată și de a te aduce ei în centrală. Te asigur că în cel

mult șase luni, voi face în așa fel ca să fii în centrală, mîna dreaptă a lui Lars care va fi mîna dreaptă a lui Tels.

— Lars și Tels ? Va lucra Lars cu Tels ? !

— Cu prețul morții dumitale, zîmbi Rons, strîngîndu-i mîna prietenește. Deja plătește amicul Lars, dar va plăti mult mai mult, ai să vezi !

Deși extenuată, mintea Ritei lucra rapid. N-o impresionase tonul cordial al lui Rons. Îi propunea de fapt o afacere. Desigur, o afacere rentabilă pentru el, foarte riscantă pentru ea, într-un război cu Tels și Lars, pe care îl pronostica îndelungat. Avea nevoie de ea — femeia pe care o salvase de la moarte — pentru un plan de anvergură, desigur deja elaborat. Omul cu bărbiță blondă era cunoscut ca un tip calculat, care prevedea ca un mare jucător de șah cel puțin patru, cinci mișcări înainte. A-l refuza însă, ar fi însemnat schimbarea rapidă nu numai a vilei cu mobilier fin și vaze chinezești într-o mansardă de pensiune, dar probabil, mult mai probabil, moartea. În starea în care se găsea, era incapabilă să dispară la timp din fața oamenilor lui Tels și Lars.

— De acord ?

— Desigur, și vă mulțumesc mult, șopti pe un ton cald Rita.

— Minunat ! se entuziasmă din nou Rons. Minți cu o convingere nemaipomenită ! Ai realizat de fapt că am cu dumneata un plan la care țin, că nu ai încotro ! E adevărat ?

Luată prin surprindere, Rita nu știu dacă să nege sau să recunoască, jucînd comedia sincerității depline. Ochii bărbatului o sfredeleau atenți, zîmbitori, înțelese că îi testa de fapt acum nu atît sinceritatea, cît promptitudinea de reacție psihologică.

— Adevărat, zîmbi Rita, dar tot vă mulțumesc.

— Perfect ! acceptă Rons. Eşti tocmai omul care îmi trebuie, vei reuşi, eu îţi mulţumesc. Vei vedea că îmi place să le creez oamenilor cu care colaborez condiţii optime de lucru. Şi acoperiri solide. Pentru că ştiu să-mi aleg oamenii, sînt întotdeauna cei mai buni, rîse el. Acum odihneşte-te, peste o jumătate de oră începe operaţia plastică. La revedere, Rita !

O jumătate de ceas mai tîrziu, în timp ce era transportată într-o altă încăpere a vilei unde era amenajată o sală specială de operaţii, Rita înţelese ceea ce căutase să descopere încă din primele clipe ale discuţiei cu Rons. Secretul succeselor lui !...

Într-o activitate în care, la fiecare pas, agentului i se consolida impresia că e permanent verificat, că la prima greşeală poate fi zvîrlit ca o măsea stricată, într-o lume în care omului i se forma convingerea că înseamnă mai puţin decît un pion pe o tablă de şah, că în locul lui se pot găsi cel puţin o sută de indivizi capabili să rezolve o anumită acţiune, Rons folosea trucul *creării certitudinii !* Lăsa impresia, falsă desigur, dar tonifiantă, că omul pe care l-a ales el e *de neînlocuit.* Că acel om este singura fiinţă de pe Mapamond care ar putea îndeplini o misiune oarecare !... Şi făcea totul pentru a convinge, dovadă luxul cu care o înconjurase, dovadă că pierduse zece din preţioasele sale minute, pentru a vorbi cu ea şi *a o cuceri* pentru planul lui ! Era bineînţeles un mare mincinos acest Rons, dar un mincinos *minunat,* spre deosebire de brutalul Tels, ori de... Lars. Oh, Lars !... Singurul aspect care nu-i convenea Ritei era că întîlnirea ei faţă-n faţă cu Lars şi Tels avea să aibă loc probabil mai tîrziu decît ar fi dorit. Savură totuşi momentul în care avea să-i spună lui Lars — cîndva avea să i-o spună — că a lucrat sub comanda lui, cu altă identitate şi înfăţişare, fără ca el să

bănuiască nimic. Dar va reuși oare ? În timp ce era instalată pe masă pentru anestezie, Rita surîse. Era sigură în clipa aceea că va reuși.

— *Numărați, vă rog !* auzi *vocea profesională a lui* Lewis.

Rita începu să numere, întrebîndu-se cum de fusese operația deja pregătită. Era *sigur* Rons că ea va accepta ? Și dacă nu ar fi acceptat ? Ce *argument* avea oare în rezervă Rons, pentru acea eventualitate ? Pentru că... în mod cert... avea unul.

13. Echipa

Două săptămîni după mutarea în București a lui Zețaru, Dumitrescu îi făcu o vizită acasă colonelului Datu, care se ocupa cu repartizarea în unități a tinerilor absolvenți ai școlii militare de securitate. Îi aduse soției colonelului un superb buchet de trandafiri, iar colonelului o sticlă de coniac fin. Apoi, două ore mai tîrziu, cînd nevasta lui Datu ieșise să pregătească o cafea, Dumitrescu atacă :

— Aș avea nevoie de-un băiat bun, absolvent din anul acesta.

— Du-te dracului, mă ! izbucni colonelul Datu, care atîta aștepta. Ți-am spus să nu mai aplici cu mine metode capitaliste. De-asta ai venit cu flori și coniac ?

— În 20 de ani, am venit eu la voi vreodată cu mîna goală ? se miră Dumitrescu.

— Nu, dar nici n-ai venit vreodată fără un scop precis.

— Ce să-i faci, spuse bătrînește Dumitrescu. Dacă avem atît de puțin timp.

— Ți-am zis că te-ajut cu plăcere oricînd, în măsura posibilităților, desigur ! Dacă vii la birou și-mi spui despre ce e vorba. De ce naiba trebuie să discutăm și acasă tot probleme de serviciu ? !

— E o chestiune foarte serioasă, surîse blajin Dumitrescu. Vreau adică pe cel mai bun executant din promoția asta.

— Executant ? ! se strîmbă Datu. De cînd te dai în vînt după executanți ? Ce-nțelegi prin executant ?

— Un om cu imaginație practică, explică Dumitrescu. Unul căruia dacă-i spun, de pildă, să-mi aducă pînă mîine mulajul luat de un tip după cheile de la un seif cu documente, să zică *am înțeles* și să plece. Și-a doua zi să-mi vină cu mulajul, după ce a lăsat în loc altul, fără valoare.

— Aha ! se dumiri Datu.

— Vezi, continuă colonelul. Am primit ordin să-mi formez un serviciu care să se ocupe exclusiv de-a anumită latură a contraspionajului științific de interes militar. De combaterea furtului de idei în special. Am zis că n-am nevoie de un serviciu, am nevoie doar de patru oameni foarte buni.

— Și i-ai găsit ?

— Am găsit trei.

— Cine ?

— Maiorul Stoenescu ar fi unul.

— Îm ! se strîmbă Datu. E rutinat. Tipicar. Acru. Eu nu l-aș lua.

— Eu l-am luat. Fără rutină, nu se poate.

— Tu zici asta ? ! făcu Datu uluit.

— Cu timpul, omul devine mai înțelept, oftă Dumitrescu. Am ajuns la concluzia că, fără rutină, o echipă e ca un mecanism neuns. Sînt o mulțime de treburi care trebuie făcute, obligatorii. Și trebuie făcute de un om expe-

rimentat, asta economisește mult timp. Apoi Stoenescu e perseverent și încăpățînat. Sceptic din naștere. Un om care vede întotdeauna dificultățile, pentru că se știe ghinionist. Care întreabă mereu : *Și dacă nu va fi așa, ci așa?* Are să fie o frînă foarte bună pentru Magda, conchise colonelul.

— Cine mai e și Magda ?

— 23 de ani, biochimistă. Frumoasă, inteligentă, cu intuiție și idei !... Oamenii cu idei sînt rari. Și care știu să se bată pentru ele și mai rari.

— Ce fel de idei ?

— Fanteziste, deocamdată. Dar puțin retușate, aplicabile.

Datu se foi pe scaun, se ridică, spuse abia după ce făcu cîțiva pași în jurul musafirului :

— Ascultă, eu am auzit cîte ceva despre fata asta.

— Nu fi prost, surîse molcom Dumitrescu. Sper că nu vrei să-mi spui și tu că *mi-a sucit capul, la bătrînețe.*

— Ești sigur că nu-i așa ?

— Da.

— Nu sînt însă eu primul care gîndește în felul ăsta, după cîte înțeleg ? își tărăgănă vocea Datu.

— Nu. Și încă unii care nu sînt, ca tine, *de la personal,* gîndesc așa. Puțin îmi pasă !

— Ce rost avea s-o iei pe fata asta în *echipă* ? Spune-mi și mie ! Cu femeile în echipe operative, știi bine, am dat chix și eu în trei cazuri ! Și alții la fel.

— Pentru c-ați vrut să le cătăniți, rîse Dumitrescu. Ați vrut să le faceți să gîndească și să acționeze ca niște bărbați. Și asta e o greșeală. Enormă !

— Bine că e o greșeală enormă, se supără Datu.

— Vezi, eu am pornit de la două aspecte constatate în practică. Unu : Femeile ocupă în producție, în cercetare

mai ales, un loc tot mai mare. Și oricare din femeile astea într-un fel discută anumite lucruri, uneori intime, cu un bărbat, într-altul cu o femeie... Doi : Toate serviciile de spionaj au folosit femeile de cînd lumea. De ce n-ar face-o și contraspionajul ?

— Poveștl ! se strîmbă Datu. Fantezii gazetărești, cazuri picante, pentru public, vezi Mata-Hari.

— Eu am avut o mulțime de cazuri cînd femeile mi-au dat de furcă al dracului. Ba unele, mai mult decît bărbații. Altele m-au ajutat. De două ori, o secretară care-mi bătea un raport mi-a dat așa, în glumă, sugestii care nici nu mi-ar fi trecut prin cap. Ele au un mod al lor de a gîndi, pricepi ? De-a vedea lucruri care nouă ne scapă ! observă Dumitrescu și părea a fi o problemă la care meditase mult. De ce ești căpățînos ? Nu vezi că ești plin de prejudecăți ? Unde-i nevastă-ta, să m-ajute ! ?

— Uite că sînt acum și plin de prejudecăți ! făcu Datu dînd din mînă ca și cum s-ar fi apărat de-o muscă. Mă gîndeam de fapt doar... că ți-ai pierdut o groază de timp cu această Magdă, ba l-ai determinat și pe Florescu să-și piardă. Înțeleg că dacă-ți mai dăm un băiat din tinerii care au terminat acum școala, vrei să faci cam la fel și mă-ntreb dacă... De noi cine s-a ocupat, mă, cînd am intrat în meseria asta ? Mie, cel puțin, se-aprinse Datu, mi-aduc aminte, mi-au pus în mînă un pistol, din prima zi, și m-au trimis să mă-ntîlnesc cu-o lepră, unul uns cu toate alifiile, noaptea la marginea orașului.

— Păi era normal să fie-așa, rîse Dumitrescu. Era în '947, ăia erau din vechea poliție, tu erai *un intrus*, aveau tot interesul să te sperie. Vrei să procedăm ca ei sau ce ?

— Nu vreau, dar repet : risipești un timp prețios cu puștimea asta, investești prea mult, în contul a ce ?

— În contul speranței, surîse molcom Dumitrescu.

— Speranță întemeiată pe ce ? De unde știi că mîine Magda nu se mărită, dă peste unul, cum a dat fata ailaltă, Anca, acum doi ani, vreun isteț care *va leșina* cînd va auzi că nevastă-sa a stat 24 de ore singură c-un bărbat într-un post de pîndă, care *se va indigna* cînd îi va pleca sau veni consoarta la două noaptea acasă, care-i *va interzice*, în cele din urmă, la fel ca ăla, să rămînă la noi !

— Pe Anca n-ați făcut-o să iubească meseria asta, se întunecă Dumitrescu. Dacă ar fi iubit-o, nu plîngea, nu pleca, îl dădea dracului pe prostul ăla sau îl făcea să-nțeleagă. Magda nu va fi Anca. Te asigur.

— Florescu zice că e foarte impresionabilă, chiar sensibilă.

— Sensibilitatea e o forță, zîmbi enigmatic Dumitrescu. Dar pentru asta trebuie să știe ce-a fost. Și greșelile care s-au făcut ; și plătit ; unele cu sînge. Să-nvețe să reușească ! Ea ! Pentru că noi... peste cinci sau peste zece ani, nu vom mai fi nici unul aici ; poate nu vom fi deloc. Te-ai gîndit la asta ?

Datu își masa încet fruntea, nu răspunse.

— Am să ți-o trimit zilele-astea pe Magda, să-i povestești cum ți-a murit în brațe Anton. Pentru că n-a știut, de unde era să știe atunci, ce-nseamnă un cod cu cheie falsă !

— ...Bine, expedie Datu. Bine. Pe cine zici că mai ai în echipă ?

Dumitrescu ezită. Trînti apoi plat, încrețindu-și nasul cu un aer poznaș :

— Un scandalagiu. Vlad Zețaru îl cheamă. L-am luat de la un inspectorat județean. De cînd e ofițer, a fost mutat disciplinar de două ori.

— Disciplinar ? De două ori ? ! se scandalizează Datu. Şi-n *echipa* asta, cu Vlad, Stoenescu şi... speranţa ta, vrei să arunc eu un tînăr foarte bun din şcoală ?

— N-am zis foarte bun, se apără Dumitrescu. Vreau un băiat pe care l-am descoperit eu şi care, după tine, probabil, nu-i foarte bun.

— Cine ?

— Mircea Stoican. Abia a terminat şcoala de securitate.

— Nu-l ştiu. Trebuie să fie printre cei mediocri.

— Auzi ? Dacă-mi aduc bine aminte, tu tot printre mediocri ai fost la şcoală, rîse Dumitrescu.

— Ce ţi-a venit aşa, cu Mircea ăsta ? Ce ţi-a venit ? ! E scandalagiu şi el ? ! Sau ce ?

— Nu. E un băiat din creierul munţilor ca şi mine.

— Ei şi ?

— Şi-n vacanţa trecută s-a dus în sat, la mă-sa. Tocmai cînd pe capul şefului de post căzuse o belea. Îl tăiaseră pe-un casier doi ticăloşi. Omor bestial. Şeful de post, săracu', nu avusese aşa caz în viaţa lui. Puştiul ăsta, Mircea, ia o javră de cîine, ciobănesc, nu lup şcolit. O cotîrlă pe care o dresase el, după carte, aşa, ca distracţie, în vacanţe. Şi pleacă noaptea, şapte kilometri pe urmele criminalilor. Singur cu cîinele. Şi-i găseşte. La o cabană. Şi-i aduce în aceeaşi noapte pe-ăştia doi la post, el cu cîinele, prin pădure, cu banii furaţi.

— Nebun ! Puteau să-l omoare.

— Uite că nu l-au omorît ! A făcut însă reconstituirea faptei cu ei, în dimineaţa aia, în faţa oamenilor din sat. Şi după aia, a plecat. Spunîndu-i miliţianului să nu zică la nimeni că el i-a prins pe-ăia doi !... Ştiai de asta ?

— Nu.

— Ei, eu am aflat, dă-mi-l mie pe puștiul ăsta, îmi place.

— Dacă-și aduce și potaia, poate descoperiți un nou sistem de prindere a spionilor științifici, rîse Datu.

— Mă, ne-am înțeles ?

— Știi că nu fac singur repartițiile.

— Cu ăilalți doi din comisie am vorbit, lăsa să cadă Dumitrescu.

— Cee ?

— Am nevoie de echipa asta, pricepi ? O echipă cu oameni foarte diferiți, care să se completeze reciproc. Dacă nu reușesc... ies la pensie.

Se priviră lung, în tăcere. Soția lui Datu tocmai intra cu tava pe care abureau cafelele.

14. Un atac de cord

Prin ferestruica dispusă undeva sus, aproape de tavan, pătrundea o geană de lumină. Însemna că afară, dincolo de zidul gros, începea o nouă dimineață mohorîtă, pe care Lars o simțea în toate încheieturile.

Din patul de deasupra, sforăiturile vecinului de celulă se auzeau sincopat, însoțind un somn punctat de bolboroseli nedistincte și zvîrcoliri. În primele săptămîni după ce-l vîrîseră aici pe acest *coleg*, Lars fusese convins că era unul din oamenii lui Tels. Povestea cu uciderea tatălui, pe care meridionalul cu păr cîrlionțat și față ciupită i-o debitase cu amănunte, în prima oră după ce fusese adus, Lars o considerase un truc vulgar, o poveste *țesută cu ață albă*.

Ulterior constatase însă că paricidul *juca prea bine*, mult prea bine pentru a fi omul lui Tels. Probabil era într-adevăr ce spunea că e, mîna lui Tels se vădea doar în faptul că nenorocitul ăsta fusese plasat în aceeaşi celulă cu el. Îşi imagina rinocerul de Tels că asemenea idee, combinată cu regimul din închisoarea asta, cea mai murdară din cîte existau în ţară, vor face din el, Lars, un colaborator ? ! Era într-adevăr atît de obtuz Tels, ca după acest *tratament de convingere* să-i mai lase pe mînă măcar jumătate din reţeaua pe care Lars o condusese ? Şi dacă nu, ce urmărea, în realitate ?

Din ziua în care refuzase net propunerea lui Ward de a *colabora* cu Tels în orice formă şi cînd fusese arestat pentru *două* crime — probabil agentul lui, la care lăsase pistolul cu care trăsese în Rita, devenise al doilea cadavru — trecuseră luni de zile, nu mai ştia exact cîte. Era lăsat deci să putrezească aici.

Nu i se luase nici un interogatoriu, nu i se dăduse nici un avocat, semn că această claustrare era făcută în secret şi că nu se viza trimiterea lui în instanţă. Şi semn că Tels era mult mai puternic decît păruse, că îl avea la mînă pe directorul închisorii sau pe alt personaj şi mai sus pus. Da, una din greşelile pe care le făcuse fusese aceea că îl subestimase pe Tels, subestimase marea calitate a acestuia de a-şi plăti oamenii fără zgîrcenie, ceea ce el, Lars, graţie lui Ward, nu reuşise niciodată.

Tels ţinea deci la *cooperarea* cu el. Căci nu-l lichidase, ar fi fost simplu, oamenii lui Tels erau specialişti în astfel de *operaţii discrete*, prefera însă calea torturii lente, cu puşcăria aceasta detestabilă, sperînd că, pînă la urmă, Lars va ceda. De ce ? Îl aprecia Tels atît de mult încît voia să-l aibă în serviciul lui ?... Absurd ! Tels nu era capabil să-i aprecieze metodele, prefera şantajele grosolane, acţi-

unile în forță și răpirile de copii. Era mai degrabă altceva, era vorba de încăpățînarea aceea ciinească, bine cunoscută a lui Tels, de a nu permite nimănui să zică *nu*, cînd el, Tels, zisese *da*. Poate și asta era o calitate pe care i-o subestimase...

În orice caz, Tels aștepta acum să fie rugat, îi plătise nesupunerea și încă spera ca Lars să-i ceară *grațierea*, să regrete greșeala pe care o făcuse în clipa cînd își permisese să-l înfrunte. Și tocmai de-asta Lars se închisese în tăcere, nu scosese o vorbă din clipa arestării, dacă Tels era căpățînos, putea fi și el. Își dădea seama că pe banca acuzării nu vor îndrăzni să-l ducă, știa prea multe și despre Tels și despre Ward.

Ce se întîmplase însă cu Ward ? Ce se întîmplase cu ceilalți oameni ai serviciului lor, care, spre deosebire de Giulio, nu mirosiseră din timp fuzionarea, care nu jucaseră adică mai demult un rol dublu lucrînd și pentru Tels ? Ce avea să se întîmple în continuare cu el, Lars, dacă detenția asta avea să dureze ? Pînă cînd ?

Avusese deja două crize de ficat, două crize pe care le făcuse cu fața la perete, nemișcat, mușcînd colțul păturii jegoase, mobilizîndu-și întreaga voință pentru a nu scoate un geamăt, pentru a nu se afla că suferă. Odată descoperit acest secret, de care nici Ward nu știa, temnicerii ar fi fost în stare să-i strecoare în mîncare ceva, pentru a-i repeta crizele, tot mai des, pentru a-l epuiza cît mai repede.

Gîndindu-se numai la asta, Lars simți o nouă împunsătură în partea dreaptă, se încolăci pe pat, auzi în aceeași clipă pașii grei ai celor doi gardieni care se apropiau de celula lor, singura în capătul acela al coridorului.

Ușa fu deschisă cu zăngănitul ei nenorocit, Lars se făcea că doarme, fu zgîlțîit de umăr, se întoarse încet, cu

maxilarele încleștate, de teamă să nu i se accentueze brusc criza și să se dea de gol.

Fără un cuvînt, unul din gardieni îi făcu semn să-i urmeze. I se puseră cătușele.

Un prim interogatoriu ? După atîta timp ? La ora asta de dimineață ? Avea să i se facă o nouă propunere de *colaborare* ? Sau Tels considera experiența încheiată, se plictisise să mai aștepte și hotărîse eliberarea deținutului care nici nu fusese trecut în evidențele închisorii ? ! Lars își aminti în acest sens că nu i se întocmise măcar fișa obișnuită la intrarea în pușcărie, încă un semn că păstrarea lui aici avusese un caracter cu totul special. Unde-l duceau la ora asta ?

Urmat la un pas de cei doi gardieni, Lars păși automat pe platforma lungă, metalică, încadrată de o plasă de sîrmă care-i lăsa impresia că se află într-o cușcă lungă, nesfîrșită, poate circulară, al cărei capăt parcă nu exista. Sau exista ?

Și deodată, Lars avu senzația de frică a morții. El, care se vîrîse de la 17 ani în afaceri dintre cele mai riscante, care disprețuise moartea întotdeauna, simți acum spaima, spaima rece, penibilă, animalică, a unei execuții apropiate, umilitoare, în vreun colț de curte murdară.

— La dreapta !

Se supuse. La dreapta cobora o scară îngustă în spirală, tot metalică, pe care Lars, cu hainele atîrnînd pe el ca o sperietoare — slăbise pe puțin douăzeci de kilograme în lunile de cînd era aici — începu să coboare, ținîndu-și mîinile prinse în cătușe ridicate în dreptul pieptului.

Unde putea să aibă loc execuția ?

Își aminti, undeva prin Jamaica se întîmplase asta, dăduse peste un agent trădător. Le înghițise o sumă însemnată de bani pe care o investise în narcotice, minți-

du-i că trebuie să mituiască un reprezentant guvernamental, pentru obținerea unor documente de mare interes. Lars descoperise falsul, preluase operația cu narcotice pentru a recupera banii — banii lui Ward —, îl dibuise pe mincinos în patul unei actrițe de varieteu, îl lichidase acolo, indiferent la rugăminţile jalnice ale omuleţului care implora înnebunit iertare, printre hohotele de rîs isteric ale femeii lîngă care dormise.

— Înainte !

Ajunseseră la parter, un alt coridor lung, de data asta din zid, fără uşi sau ferestre, straniu, întunecos, mirosind a jilav, a mucegai şi murdărie. Nici o altă mişcare, s-ar fi spus că erau într-un penitenciar fără deţinuţi sau paznici. Unde se afla oare ?... Ce simţise Rita în clipa cînd aflase că o va executa ? Sperase pînă în ultima clipă că va trăi, că va scăpa orbindu-l cu pumnul acela de nisip ?

— La dreapta !

Coridorul se bifurca, Lars apucă la dreapta, o mînă pe umăr îl opri, fu împins într-o cameră cu aspect cît de cît omenesc, în care îl aştepta... Ward !

Reacţia lui Ward fu izbitoare. Întîi nu-l recunoscu : Apoi tresări violent, gesticulă cu mîinile lungi, exagerat de lungi, un păianjen speriat şi imens, căruia nu-i venea să creadă ce vedea.

— Lars ! Dumnezeule, în ce hal eşti ! scăpă Ward şi se precipită, bătu în uşa pe care dispăruse paznicul. Repede, scoate-i cătuşele ! porunci Ward pe un ton hotărît.

Paznicul se execută impasibil, ieşi din nou, la un semn al lui Ward.

— Nu mi-am închipuit una ca asta, canalia de Tels mi-a spus că eşti plecat într-o mare operaţiune, ştii ?

Mînţea jenant de prost, Lars îl privi cu ochi goi, cu mîinile atîrnînd pe lîngă corp, se întoarse încet cu faţa

spre fereastra încăperii, și ea zăbrelită totuși, începu să privească peisajul dezolant al unei curți de pușcărie, unde erau doar trei capre. Pășteau. Lars le contempla cu atenție, simțise de fapt din nou împunsătura în ficat, pe de altă parte voia să câștige timp, să înțeleagă care era cauza acestei schimbări. Hotărîseră să mai facă o ultimă încercare cu el ? Cu duhul blîndeții ? Și-l delegase Tels pe Ward să ducă *tratativele ?*

Îi trecu prin minte să aprobe, să facă pe prostul și să aprobe orice, numai să iasă de-aici, să mai țină în pumn o dată, numai o dată, patul unui pistol. Era o idee copilărească, își dădu seama în aceeași clipă. Dacă ar fi zis acum *da,* asta nu ar fi însemnat decît capitularea, înfrîngerea în fața lui Tels. Ar fi fost scos de-aici, dar supravegheat pas cu pas, expediat, condus imediat undeva peste graniță într-o misiune compromisă, fatală, unde nu avea cum să nimerească decît în altă pușcărie. Dacă nu cumva, mai sigur, mașina sau avionul în care s-ar fi aflat avea să sufere *un accident nedorit.*

— Îți vor fi aduse hainele imediat. Mașina așteaptă afară, spunea Ward bîlbîindu-se puțin, nu mai rămăsese nici urmă din abilitatea comercială a fostului proprietar al serviciului de informații, înfățișarea lui Lars se părea că îl copleșise cu adevărat.

Arăta atît de înfiorător într-adevăr ? Sau Ward, acest Ward trăit toată viața în lumea saloanelor și a cazinourilor, acest Ward — care de zece ani dispunea sau aproba cu indiferența jucătorului de cărți — execuțiile discrete ale persoanelor ce-l trădaseră, adică trădaseră banii lui — nu văzuse niciodată de-aproape mizeria umană în formele ei ultime, înjositoare ? Cum ar fi arătat mutra asta de carton șifonat a lui Ward dacă el, patronul, ar fi trebuit să lichideze pe cineva cu mîna lui ? !

— Lars, îţi vei relua activitatea bineînţeles imediat, am rupt cu serviciul lui Tels, turuia Ward, azi-noapte a avut loc revenirea la normal, avuseseşi dreptate, combinaţia asta ar fi însemnat pentru noi dezastrul în scurt timp.

Lars nu reacţionă nicicum. Asta era deci ! Se întreba doar dacă Ward era într-adevăr atît de idiot. Îşi imagina oare că, după cîteva luni de *activitate comună*, sub comanda lui Tels, care-şi vîrîse desigur nasul şi iscoade peste tot, serviciul lor mai putea fi eficient ? Din doi oameni care se aflau în centrala lor, unul măcar era acum în mod cert recrutat de Tels. Din zece acţiuni de perspectivă, nouă aveau să le fie torpilate, Tels dispunea de altă bază financiară şi tehnică, singurul lor atu pînă atunci fuseseră metodele relativ originale. Or, Tels le cunoştea acum în mod sigur reţeaua, sediile secrete, mijloacele şi metodele, tot, tot. *Mariajul* între cele două servicii avusese tocmai acest scop ! Acum li se dădea cu piciorul. Era atît de naiv Ward încît să nu priceapă asta ? Se ramolise complet ?

Apoi, înainte de a spune ceva, ceva nu tocmai plăcut la adresa păianjenului cu chip de babă stafidită, Lars auzi singura veste la care nu s-ar fi aşteptat :

— Ştii, ieri, ieri la prînz, Tels... a suferit un atac de cord...

15. Oamenii uită uneori

— Nu-mi place deloc cum bombăne, zise preocupat Dumitrescu.

— Bine că ne-a adus pînă aici ! observă Magda, privindu-şi cu atenţie ceasul brăţară.

Colonelul apăsă încet pedala frînei, strîngîndu-şi mereu buzele a nemulţumire. În faţa lor, instalaţiile uzinei chimice se înălţau zvelte, la marginea oraşelului, care se contura în ceaţa toamnei tîrzii, estompat ca un decor. Cu mîinile încă pe volanul maşinii, Dumitrescu privea ţintă înainte, ascultînd parcă doar bîzîitul monoton al motorului.

— Ai putea să mergi numai dumneata, constată el. Îl cunoşti pe director ?

— Nu, răspunse Magda. E unul nou, Manole.

Dumitrescu întoarse încet capul spre ea şi hotărî pe un ton liniştit, aproape meditativ :

— Explică-i despre ce este vorba... O acţiune de-a noastră în care sînt direct interesaţi. Trebuie să întrerupă doar funcţionarea noului agregat al uzinei, pentru zece minute... Ora exactă o cunoşti.

— Da.

— Eu am să văd, pînă revii, ce-i cu motorul, continuă colonelul şi adăugă : Nu da prea multe amănunte ; cît e strict necesar...

— Am înţeles.

. . . . . .

O jumătate de oră mai tîrziu, Dumitrescu terminase de meşterit la motorul maşinii şi citea sau mai exact încerca să citească ziarul, privind mereu la ceasul al cărui minutar i se părea că fuge prea repede. O văzu în sfîrşit pe Magda ieşind grăbită pe poarta uzinei, cu pardesiul descheiat. Venea cu paşi repezi, încruntată. Deschise portiera, se trînti înfuriată pe banchcta maşinii şi exclamă cu indignare :

— E nemaipomenit ! Aşa ceva...

— Ce s-a întîmplat ? o întrerupse Dumitrescu.

— E stupid ! făcu Magda fierbînd. Își mușcă buzele și explică : Nu vrea ! Pur și simplu, nu vrea !

— I-ai spus... ?

— Sigur că i-am spus !... Zadarnic ! *Ce-mi cereți este imposibil, domnișoară ! Absolut imposibil !* Asta e tot ce am putut scoate de la el ! A, și *îi pare foarte rău că nu ne poate ajuta.* E, altminteri, politicos...

Colonelul își încreți nasul, privind-o tăcut, parcă amuzat. Magda își aprinse cu gesturi repezi o țigară și constată :

— Mai sînt doar 20 de minute ! pînă cînd ar trebui oprit agregatul. Va trebui să ratăm totul, din cauza acestui... Se opri căutînd și negăsind un termen pe măsura directorului uzinei.

— Mda ! făcu Dumitrescu gînditor. Și luă apoi un aer bosumflat rămînînd cu ochii la ceas.

O vedea pentru prima oară pe Magda atît de înfuriată. Și tot pentru prima oară, Magda — în calitatea dublă, de ofițer de securitate și de femeie frumoasă — nu reușea ceva, într-o asemenea problemă. O privi iarăși, cu privirea lui grea, aparent somnolentă, zîmbind totuși, în ciuda situației foarte dificile în care erau. Evident, ar fi fost bine ca toate chestiunile acestea să fie aranjate, clarificate din vreme. Încă de ieri, de pildă... Dar ieri, ieri habar n-aveau care avea să fie *uzina vizată.* Împături cu gesturi tacticoase ziarul și se interesă :

— E bătrîn rău directorul ăsta la uzinei ?

— Ba tocmai, că e foarte tînăr pentru un director ! se aprinse Magda pe un ton care nu excludea totuși disprețul. 35—38 de ani cel mult ! preciză ea, acest aspect îi crea în mod indiscutabil un surplus de indignare...

— Hm ! Hai să mai mergem o dată ! zise colonelul. Și ieși greoi din cabina autoturismului.

. . . . . .

— Vrem să vorbim cu tovarășul director, anunță plat Dumitrescu. Ceva urgent.

Micuță și vioaie ca o nevăstuică, secretara aruncă o privire rapidă spre Magda, șovăi o clipă, apoi se ridică de pe scaun nehotărîtă.

— Nu cred, începu ea, dar întîlni privirea metalică a colonelului și făcu o grimasă surîzătoare : Vă rog să așteptați o clipă, spuse secretara și trecu în camera alăturată.

Ochii Magdei păreau gata să scoată scîntei. Dumitrescu în schimb începu să contemple, cu mîinile la spate, o fotografie, aproape de mărimea peretelui, care înfățișa uzina. Uzina ale cărei zgomote obișnuite pătrundeau prin fereastra care era deschisă, în ciuda aerului rece de afară. Undeva aproape, într-un birou alăturat, cineva striga ceva într-un telefon interurban.

Ușa se deschise apoi, foarte puțin, atît cît să se poată auzi totuși vocea directorului, care spunea repede :

— Știu ce vor, dar este imposibil, am spus ! Ar însemna să paralizăm activitatea a o treime din uzină. Este imposibil, absolut imposibil ce vor !

Magda aruncă spre Dumitrescu o privire semnificativă, în timp ce tocul ascuțit al pantofului ei lovea ușor parchetul încăperii, semn de supremă enervare. Colonelul se desprinse din fața panoului și porni cu pași hotărîți spre ușa pe care o deschise. Peste umărul lui, Magda îl văzu atunci pe director, cum încremenește. Rămăsese interzis, privind cu ochi mari la Dumitrescu. Fața exprima o surpriză copleșitoare.

— Dumneavoastră erați, tovarășe căpitan ? ! îngînă el apoi.

— Și dumneata erai ? ! lăsă colonelul să cadă, cu o notă de vizibilă agresivitate.

— Vă rog să mă iertați, făcu repede directorul, pornind surîzător în întîmpinarea lor. Probabil, nu mai sînteți căpitan...

— Colonel, se prezentă Dumitrescu, cu o nuanță de ușoară blazare. Am doar cinci minute ca să-ți explic.

— Nu-mi explicați nimic ! exclamă directorul. Pentru zece minute, ați spus, nu ? întrebă el, privind spre Magda, care rămăsese consternată. Acum trebuie ?

— Peste... exact șapte minute să fie oprit, precizâ colonelul, privindu-și ceasul.

— S-a făcut ! zise directorul cu o nuanță șăgalnică în glas, privind tot spre Magda. Vă rog să luați loc și...

— Este o acțiune importantă ! îl preveni Dumitrescu. Și discretă.

— Nu aveți nici o grijă, îl asigură Manole. Aglaia, niște cafele, te rog ! comandă el și ieși din birou ca o furtună.

Aglaia îi privi uluită.

— ...Numaidecît, spuse ea apoi, retrăgîndu-se de-a-ndaratelea spre ușă, unde făcu o întoarcere perfectă și dispăru.

— Ei bine, asta e formidabil ! explodă Magda. Ce i-ați făcut ? !... De unde vă cunoaște ? ! întrebă ea uimită, privindu-l acum pe colonel ca pe un hipnotizator.

Dumitrescu își scoase pardesiul, se instală comod într-un fotoliu și-și țuguie iarăși buzele după obicei.

— Al dracului ! rîse el încet. *Imposibil, absolut imposibil !*

Părea grozav de amuzat și așa ceva se întîmpla destul de rar. Magda zîmbea. Dumitrescu îi făcu un semn moale, să se așeze. Și numai după ce Magda mai mult se aruncă într-un fotoliu, colonelul întrebă, privind-o cu real interes:

— Oare în cît timp ai muri de curiozitate, dacă nu ți-aș spune nimic ? !...

— *Curiozitatea e o calitate !* pară imediat Magda. *Pentru un ofițer de securitate, mai ales !* Sînt exact cuvintele dumneavoastră !

— Și răbdarea, punctă Dumitrescu.

— Și ! acceptă Madga, încrucișîndu-și brațele pe piept, hotărîtă să rămînă desigur așa, dacă trebuia, pînă la sfîrșitul lumii !

— ...Dacă eram căpitan, socoti colonelul, eam demult trebuie să se fi petrecut...

O privi lung, cu privirea aceea pe care știa că Magda i-o cunoștea ; privirea care vedea alți ani, alți oameni, dintre care unii nu mai erau de mult...

— Îl adusese din post în post, tocmai de la Moravița, pe acest Manole... Era... un puști încă. Avea o figură tare spălăcită și speriată. Vrusese să fugă din țară... L-am invitat să stea și m-am uitat mai bine la el. Ochii inteligenți, degetele nervoase, arse de acizi. Pantalonii peticiți, ghetele sparte. Cred că-l cam chelfăniseră... *Unde voiai să ajungi ! ?* l-am întrebat... *În America !* O spusese cu hotărîre, cu o anumită îndîrjire. Am desfăcut hîrtiile care se găsiseră asupra lui. Nu era nici un act. Doar niște foițe subțiri acoperite cu litere și cifre. Păreau formule și nu prea. *Astea ce mai sînt ? Au crezut că e un cifru,* s-a încruntat puștiul. *Da' nu-i. Sînt formule ale unor băuturi. Ce sînt ! ?* am făcut eu. *Formule ale unor băuturi,* a oftat Manole.

Le-am inventat cu. Se poate face rom şi cherry şi altele, foarte uşor, într-un mod nou, numai din... Nu ! Asta e un secret. Nu insistaţi, n-am să spun ! Veţi afla dumneavoastră mai tîrziu. Ei, drăcia dracului ! am strigat. *Şi ce vrei să faci în America ?* S-a încruntat iar spre mine şi a trîntit deodată, foarte serios : *Să împletesc rezultatele mele cu interesele capitalismului american !...*

Magda surîdea ; colonelul nu.

— Eram cu nervii încordaţi, Magda, că mi-l adusese după vreo trei zile în care dormîsem numai pe apucate. M-a umflat însă un rîs ...Şi după aia au început să mă cam mănînce palmele. L-am întrebat cîţi ani are, mi-a zis că 18. *Împliniţi ?!* am strigat, că arăta mult mai puţin. A dat numai din cap. Eu m-am calmat dintr-o dată, l-am întrebat dacă ştie ce-l aşteaptă. A înclinat iar din cap şi a rămas aşa, cu ochii în pămînt. Ştia. *Ce-i taică-tu, Manole ?* A strîns numai din maxilare. N-a mai scos un cuvînt. M-am dus a doua zi acasă la el. Era fiul unei văduve, o femeie necăjită, care mai avea patru copii. El era cel mai mare. Le murise tatăl, fost ceferist. Am făcut un raport, mi s-a răspuns că e *imposibil*... Am mai făcut două rapoarte, şeful m-a chemat într-o zi şi-a început o discuţie, el ţipînd, eu în poziţie de drepţi, aşteptînd să se potolească. A încheiat cu : *Garantezi tu pentru el ?! Da !* am zis. *Scrie asta !* Am scris. Cînd am terminat, şeful m-a privit cu un soi de milă, nu era un încuiat, se păcălise de două ori garantînd el în felul ăsta. Mi-a spus : *Lasă măcar să-l prelucrez eu înainte de a-i da drumul. Nu,* am făcut eu repede şi am adăugat : *Atunci nu mai garantez de nimic.* Şeful a aruncat dosarul pe birou şi a ieşit din cameră.

— Pe Manole îl mai văzuseți de la arestare ?

— O dată. Cînd venise mă-sa la vorbitor. Asistasem la discuția lor fără un cuvînt. Cînd a plecat femeia, i-am spus puștiului doar atît : *Bravo ! I-ai făcut o bucurie.* S-a uitat la mine ca un cîine bătut. Se ținuse bine pînă atunci, acum a început deodată să plîngă. Un plîns cu sughițuri, Magda, cu ceva sălbatic, ciudat, cum n-am mai văzut. N-am zis nimic, am plecat trîntind ușa. L-au dus înapoi în arest... După discuția cu șeful, în aceeași noapte, l-am urcat pe Manole într-o mașină ; noi amîndoi. Se uita la mine speriat, tăcea. Am oprit la 500 de metri de casa lui, ne-am uitat unul la altul ; cred vreo trei minute. L-am prevenit : *N-aș vrea să fiu în pielea ta, cînd ne întîlnim a doua oară... Auzi, Manole ?!... Șterge-o !* M-a privit zăpăcit. Nu-i venea să creadă. *Ai să-mi spui ceva ?* și-am ridicat din sprîncene. A deschis brusc portiera, a țîșnit deodată din mașină și a rupt-o la fugă ca un apucat. Se temea probabil că mă răzgîndesc.

— ...Și v-ați întîlnit acum ? rîse Magda.

— Nu... M-am interesat de el după aceea. Se făcuse parcă de treabă. Apoi, vreo șase luni mai tîrziu, mă trezesc că mi-l bagă un sergent în birou. *Iar ? !* am făcut eu și m-am ridicat în picioare înfuriat. Eram mai iute pe vremea aia.

Magda nu mai zîmbea.

— Ce făcuse tînărul meu ? ! continuă colonelul amuzat. Se aciuise pe lîngă un fost popă. Știi, Magda, era cam exaltat și copilăros, dar... Face parte din categoria oamenilor care nu înghit ce li se spune. Vor să se convingă, să cerceteze ei, să fie ei convinși dacă e albă sau neagră. Mai tîrziu mi-a spus ceva cam în sensul că, pentru anul în

curs, îi avea în plan pe Dumnezeu. Voia o edificare completă... Răspopitul făcea un fel de seminare, cu întrebări și răspunsuri. Adunase în jurul lui vreo șase, toți tineri. Dar cînd fostul popă a organizat cu ei deraierea unui tren, Manole și-a adus aminte de mine. Venise singur să mă caute. I-am prins atunci, pe răspopit și pe ceilalți chiar cînd puneau explozibilul...

Secretara intră cu cafelele.

— Doriți și un coniac ?

— Nu, mulțumim... E de mult timp director, tovarășul Manole ? întrebă colonelul.

— De trei luni. A fost pînă atunci inginer șef la un combinat. E un om extraordinar !

— Aha !... Vă mulțumim pentru cafele.

— Pentru puțin.

Secretara ieși. Dumitrescu privi la ceas. Se ridică apoi și formă un număr de telefon.

— Dumitrescu la telefon... Bine. Venim și noi imediat.

Magda rămăsese nemișcată, visătoare, cu coatele sprijinite pe masă și bărbia în pumni.

— Cred că ne putem bea cafelele, spuse colonelul.

Pe ușă își făcu apariția puțin mai tîrziu Manole.

— Tovarășe colonel, verificarea a fost terminată.

— Ce verificare ? întrebă Dumitrescu devenind atent.

— A agregatului. Îl oprim, din cînd în cînd, pentru verificare, explică directorul zîmbind și adăugă, privind spre Magda : Nu știu cum uitasem de posibilitatea asta.

— Se întîmplă, îl scuză Magda, drăguță. Îl studia pe director cu ochii ei albaștri, ușor mijiți, îl studia ca pe un exponat interesant și observă suspect de naivă : Oamenii uită uneori...

16. Surîsul numărul unu, Surîsul numărul doi

— Cum ţi-ai permis să faci una ca asta ? De ce ?

Rita tăcea metodic, studiindu-şi cu atenţie în mica oglindă pe care o scosese din poşetă, noua înfăţişare. I se părea stupidă, lipsită de personalitate, în ciuda liniilor fizionomice aproape desăvîrşite pe care i le modelase Lewis. Semăna acum cu o păpuşă mare, un fel de manechin de vitrină, frumos şi inexpresiv.

Secretara lui Rons şi totodată sora sa, cu care gurile rele ziceau că ar şi trăi, o bodogănea de-o jumătate de ceas, manifestîndu-şi furia, indignarea, spumega aproape, explicîndu-i cum a fost ea, Rita, salvată de *bietul Rons,* care investise *bani grei,* care avusese *planuri mari,* cum acţiunea asta *gangsterească* a Ritei pusese capăt unei operaţiuni bine pregătite de mult.

— Spune măcar ceva, nenorocito ! strigă femeia ale cărei trăsături, acum uscate, de blondă ajunsă dincolo de 35 de ani, se schimonosiseră complet.

Era într-adevăr o fanatică admiratoare a lui Rons ? A unui Rons care *o cam neglija* în ultimul timp ? Ori primise doar sarcina de a o pregăti psihologic, înaintea discuţiei cu *şeful* ? Oricum, Rita ajunsese la concluzia că era cazul să întrerupă tăcerea pe care o păstrase de cînd intrase în biroul secretarei, aşa că spuse cu o voce scăzută, absolut liniştită :

— Nu l-am ucis eu pe Tels. După cum aţi citit în ziare, atacurile de cord fac ravagii în ultimul timp.

— Dacă te crezi aici la tribunal, să trebuiască să-ţi probăm, te-nşeli ! împuşcă glasul ascuţit al secretarei. Ai

fost văzută intrînd ieri, la ora nouă în biroul lui Tels, profitînd de noul tău nas, pe care nenorocitul ăla de doctor se vede că nu ţi l-a retezat destul !

— Informaţiile pe care le aveţi sînt discutabile, remarcă Rita, păstrînd acelaşi ton aparent inofensiv, dar adăugă : Şi n-am venit aici ca să te ascult pe dumneata.

Femeia blondă păru lovită de o măciucă, s-ar fi spus că nu mai auzise pe nimeni vorbindu-i astfel, vru să treacă la un atac mai spectaculos, uşa se deschise însă în aceeaşi clipă şi Rons îşi făcu apariţia într-un superb costum bej, o invită pe Rita să intre în camera sa de lucru cu un gest scurt.

Ascultase din biroul lui întreaga peroraţie a iubitei lui surori ? Îl deranjase cumva că femeia scăpase în toiul furiei faptul că aveau informaţii directe din chiar centrala lui Tels ? Şi intervenise pentru a o opri să mai divulge altceva mai important ?

— Luaţi loc ! spuse Rons pe un ton curtenitor, dar fără să se mai ostenească să i se adreseze în limba română, ca la prima lor discuţie. Aborda o faţă rece, politicos comercială.

Rita se cufundă într-unul din fotoliile masive, Rons în altul. O masă de lucru lipsea din camera aceasta imensă, mobilată foarte *aerat* şi acoperită în întregime cu un covor maroniu de o grosime aproape inimaginabilă. Singurul mobilier de lucru era o bibliotecă mare, plină cu cărţi de medicină, despre care Rita ştia însă că este o simplă faţadă. În spatele rafturilor de cărţi se ascundeau ecranele instalaţiilor prin care Rons era pus la curent cu rezultatul celor mai importante operaţiuni sau prin care putea supraveghea direct diferite birouri din centrala sa. Mai erau şi dictafoanele prin care îşi comunica deciziile, întreaga aparatură modernă de lucru care-l punea în contact ope-

rativ cu computerele cît şi cu echipele mobile. Dar toate acestea nu ieşeau la iveală cînd avea *musafiri*. Ea era acum musafir, martor incomod, ori ce ?... Enervarea că trecuse peste hotărîrea lui avea să fie în Rons mai puternică decît dorinţa de a-şi recupera banii investiţi în ea ?

— Va să zică, v-aţi răzbunat, începu Rons pe un ton alb. Aţi pus în practică prima parte a ideii, continuă el şi adăugă fără să-i pese că săvîrşea o indiscreţie : Secretara mea v-a pus la curent în amănunt asupra consecinţelor pe care le-a avut gestul dumneavoastră, mi-aţi stricat într-adevăr o combinaţie de amploare. Era tocmai momentul în care aveam nevoie de prostul de Tels viu.

Rita intrase hotărîtă să nege. Din modul în care îi vorbea Rons înţelese însă că ar fi fost inutil, n-ar fi mirat-o să-i proiecteze imediat scena care avusese loc în biroul lui Tels. Nici nu aprobă nimic, rămase nemişcată, fără să clipească măcar, învăţase de la Lars că un agent, indiferent în ce împrejurare, e cu atît mai invulnerabil cu cît reuşeşte să tacă şi să asculte răbdător mai mult timp.

— Desigur, după această *mică vendetă,* continuă Rons, aprinzîndu-şi o ţigară fină, vă daţi seama că trebuie să dispăreţi din ţara noastră urgent. După cum ştiţi, Tels era legat prin fire invizibile de diverşi oameni influenţi, cercetările au stabilit deja că moartea sa este mai mult decît suspectă, sînteţi căutată în clipa aceasta de cel puţin patru servicii de informaţii şi poliţieneşti... Aşa că v-am pregătit plecarea pentru noaptea asta.

Ce se ascundea sub cuvintele liniştite şi liniştitoare ale lui Rons ? O pedeapsă era inevitabil să primească, Rita era conştientă de greşeala pe care o săvîrşeşte acţionînd după capul ei, încă din momentul în care se hotărîse să-i plătească lui Tels intenţia de a o ucide. Îşi aminti ziua cînd fusese supusă operaţiei plastice, faptul că presupusese

atunci existența unui atu pe care Rons îl avea în mînecă pentru a-l folosi la nevoie împotriva ei. Care era acela ? Ce ascundea plecarea asta precipitată în noaptea care urma ?

— Aș vrea să mă înțelegi bine, trecu Rons la un ton mai apropiat. Nu este o pedeapsă misiunea în care pleci, îți înțeleg psihologic reacția, după șocul pe care l-ai suferit cînd te-a trădat Tels. Greșeala a fost a mea, că te-am lăsat să acționezi. Trebuia să-mi fi dat seama și să previn.

O dată în plus, Rons nu-și dezmințea faima de abil minuitor de oameni. O montase desigur pe soră-sa s-o pregătească pentru *dezastrul* discuției cu el, pentru ca acum să apară în postura șefului înțelegător. Ce aștepta însă de la ea ? Să-i cadă la picioare și să-i mulțumească ? Și de ce în definitiv atîtea explicații și atîta condescendență ? Nu cumva lichidarea lui Tels îi prinsese bine acestui domn simpatic din fața ei ? Nu cumva așteptaseră crima asta sau, printr-un procedeu hipnotic, în timpul cît fusese adormită, i se sugerase chiar *să nu-l ierte* pe Tels ? Care era explicația faptului că nu-și amintea nimic, dar absolut nimic din perioada de convalescență, cu excepția acelei prime discuții cu Rons ? Însuși monologul ăsta dezlînat, în timpul căruia Rons n-o slăbea din ochi era dubios chiar dacă nu recurgea la procedee clasice — era vorba acum s-o convingă *logic* de o misiune pe timp îndelungat. În orice caz, preventiv, Rita începu să aplice procedeele anti-sugestie învățate de la Lars.

— N-aș vrea, continuă pe un ton mai intim bărbatul cu barbă blondă tunsă scurt, nici să pleci cu gîndul de-a reveni clandestin, pentru a te socoti cu Lars. Dealtfel, a dispărut imediat după ce-a încercat să te lichideze, nimeni nu știe unde e, precizează Rons și privirea i se opri o clipă pe picioarele perfecte ale Ritei.

Că dispăruse Lars era adevărat. Că Rons nu știa unde e, asta era îndoielnic.

— N-are rost să riști rămînînd în țara aceasta și așteptîndu-l s-apară. Între noi fie vorba, Lars a procedat tot așa cum ai procedat dumneata, în cazul lui Tels. Îl trădaseși.

Aici ar fi fost multe de spus. La suprafață era întocmai cum spunea Rons. Relațiile între ea și Lars erau însă altele, mult mai complexe. Nu-l ura pentru că încercase s-o ucidă. Ci pentru că, în jocul ăsta înnebunitor și scabros în care trișai continuu și-i obligai pe alții să trișeze, Tels fusese doar un episod nesemnificativ. În Lars crezuse! Crezuse atunci cînd îi spusese, la început, în prima operațiune riscantă, foarte riscantă, în care *îl ajutase*, că după aceea o va lăsa în pace. Lars îi promisese, pentru ca apoi să rîdă, s-o oblige să continue. O tratase ca pe oricare altă agentă a lui, pe care o exploata sistematic; pentru a-i reuși lovituri menite să aducă bani. Bani pentru Ward!... Nu ar fi avut rost să-i spună însă toate astea lui Rons!

— Vei pleca și, în cîteva luni, te vom planta în țara unde te-ai născut, domnișoară.

Și Rita înțelese dintr-o dată că misiunea ei era totuși o răzbunare, perfidă, cumpliță, *țara în care se născuse* era singura în care îi prevenise și pe Lars și pe Tels că nu va merge niciodată. Rons o prinsese pe picior greșit, acum, cînd era *vînată* de patru servicii. O obliga să-l asculte.

— Te vei convinge discutînd detaliile cu adjunctul meu, că am conceput această misiune încă din ziua în care am aflat că știi foarte bine românește, atunci cînd nu bănuiam deci că-mi vei călca dispozițiile socotindu-te în modul acesta cu prietenul dumitale Tels.

Să fi fost posibil ? De-asta îi vorbise atunci în limba română ? Pentru a se convinge că o vorbea perfect ? O ierta pentru că-l ucisese pe Tels ? Așa ușor ? De ce ?

— *Motivele dumitale de teamă nu mai există în prezent.* Noua dumitale înfățișare și biografia pe care ți-am asigurat-o personal vor înlătura orice risc. Te plasăm direct în cîmpul de acțiune al lui Lars, rezidentă a serviciului lor din România. Vei vedea că se poate și vei verifica totodată dacă Lars nu este acolo. Dacă e, îl poți lichida liniștită. Cu condiția s-o faci de așa manieră încît să rămîi față de centrala lor o agentă mai presus de orice suspiciune. De acord ?

Rons încerca așadar acum s-o convingă *sentimental* să lucreze doar pentru el. Rons care își începuse cariera ucigîndu-și șeful, Rons care înțelesese încă de-atunci singurul adevăr care merita reținut în jocul acesta, *fiecare pentru el*, o asmuțea acum împotriva lui Lars. Ah, dacă Lars ar fi fost lumea întreagă, atunci da, i-ar fi făcut o grozavă plăcere să descarce o armă automată în burta acelui Lars.

Și abia acum, dintr-o dată, Rita îl urî pe elegantul Rons! Avea impresia că retrăiește o scenă pe care-o văzuse cîndva în culisele unui circ, dresajul unui cățel tărcat. Mica javră fusese biciuită, pînă pricepuse că n-are-ncotro, că trebuie să meargă doar pe labele din față. Și-atunci, i se dăduse o bucățică de zahăr. La fel, ea fusese făcută acum să-nțeleagă că orice împotrivire este inutilă, că este datoare vîndută *bunului Rons*, că putea fi totodată predată oricînd celor care o căutau, că merita o pedeapsă chiar, pentru ca apoi, în final, să i se dea bucățica de zahăr : iertarea, speranța că tocmai în România îl va găsi pe Lars și libertatea de a se răfui cu el !

Rita surîse. Surîsul numărul unu, *recunoștință și credință*, cel mai drăguț pe care i-l putea asigura noua ei

înfățișare, probat cu atenție în fața oglinzii. Și spuse aproape emoționată :

— Vă mulțumesc... Sper ca de data asta... să nu vă dezamăgesc !

Dar cum privirea ușor tulbure a lui Rons se oprise din nou, mai mult decît ar fi vrut, pe picioarele ei, Rita, cu gîndul la blonda care fierbea desigur în camera vecină, își desfăcu foarte încet, pe jumătate, unicul nasture al rochiei elegante și arboră, fără greș, surîsul numărul doi : *întrebare tăcută și tandră chemare...*

17. Un telefon chema în noapte

Dincolo de geam, în lumina difuză a neonului, fulgi mari începuseră un dans lent. Venise în sfîrșit zăpada, zăpada mult așteptată de toți...

Ar fi putut să mai întîrzie măcar cîteva ore, gîndi Dumitrescu. Așa, era posibil ca individul să renunțe... Își privi ceasul. Peste exact 90 de minute avea să fie Anul Nou. Auzi apoi ușa din spatele său deschizîndu-se și vocea generalului Antoniu întrebînd veselă :

— Te-ai certat cu nevasta, Dumitrescule ?

Colonelul se întoarse și salută grav.

— Ce faci aici ? se interesă Antoniu.

— Aștept, mormăi prost dispus Dumitrescu. Aștept un semnal din direcția domnului Adam.

Generalul intră în cameră, închise ușa, cu un aer parcă nemulțumit. Cunoștea cazul. În urmă cu cîtva timp, Dumitrescu înregistrase un eșec. Nu un eșec total, pentru că reușise să prevină o acțiune cu caracter diversio-

nist la o uzină cu profil de apărare. Dar autorul moral al faptei preconizate îi scăpase. Colonelul stabilise doar că ar fi străin, şi că s-ar numi Albert. Părea să fie acelaşi Albert care le mai scăpase de două ori. După investigaţii îndelungate, reuşise să afle un loc de refugiu al lui Albert, casa unui anume George Adam, fost ofiţer înainte de 1944, acum pensionar, dar om cu relaţii întinse. Cînd aflaseră însă toate acestea, Albert părăsise locuinţa lui Adam, tot ce mai putuse stabili Dumitrescu era că, înainte de a pleca din România, Albert urma să se întîlnească cu Adam. Mai exact spus, Adam să-l caute.

— Ai primit vreo informaţie expresă ?

— Nu, făcu Dumitrescu.

— Atunci de ce crezi că Adam va încerca să restabilească legătura în noaptea asta ?

— Tocmai pentru că Adam îşi imaginează că în noaptea asta nu se va gîndi nimeni la el. Îmi cunosc omul. Am aflat că a făcut rost de ceva date de care vrea să scape urgent.

— Informaţia asta e certă ?

— Da, zise cu siguranţă Dumitrescu. E primită tot de la căpitanul Vlad Zeţaru, ofiţerul care a devenit *Eric, pianistul* Adinei Berescu.

Generalul căută o ţigară.

— Ce măsuri ai luat ? întrebă el.

— Am lăsat pe cineva în apropierea casei lui Adam.

— Şi grupa de acţiune ?

— Eu şi Magda. E suficient, asigură colonelul.

— Care Magda ? Fata aia tînără, care n-are nici şase luni la noi ?

— Da. Dacă lucrurile vor merge cum sper eu şi Adam va acţiona, Magda va juca rolul unei femei pe care Adam are s-o caute, pentru a-l pune în legătură cu Albert.

Magda a mai jucat două roluri asemănătoare ; și a reușit perfect, de fiecare dată.

Generalul păru și mai nemulțumit. Își aprinse țigara, trase un fum, întrebă puțin tărăgănat :

— Crezi că e bine că ai ales-o pe această Magda Deleanu ?

— E bine.

Antoniu se așeză într-un fotoliu. Colonelul în celălalt. Îi despărțea o măsuță, pe care, gînditor, generalul începu să bată cu degetele.

— Pentru acțiunea din noaptea asta, explică rar și liniștit colonelul, am nevoie de un om maleabil și inspirat... Nu de forță și rutină, nu vreau să-l arestez încă pe acest Adam, mă interesează deocamdată doar datele pe care le-a obținut. Îl privi pe general și preciză : Magda e foarte indicată.

— Nu mă refeream doar la lipsa ei de experiență, zise generalul. Mă gîndeam c-ai s-o sperii. E primul revelion pe care-l face în meseria asta. E tînără, probabil avea și ea alte planuri.

— N-o să se sperie, spuse Dumitrescu liniștit. Are să se-nvețe.

Antoniu se ridică și făcu cîțiva pași prin cameră fără să răspundă nimic. Apoi începu melodic :

— Dumitrescule, noi am trăit alte vremuri... Mi-aduc aminte de anii cînd nu aveam o noapte liniștită, nici familie, nimic. Acum... condițiile s-au schimbat. Ăștia tineri... privesc lucrurile mai altfel ; au crescut altfel... Îmi spunea ieri Florescu un caz. Cercetau niște materiale foarte importante ; la un moment dat, vede că unul dintre puștii cu care lucra dă semne de nervozitate. Îl întreabă ce e, și ăla îi spune că *s-a făcut ora patru și el are bilete la cinema c-o fată.*

— Tocmai de-aia, motivă Dumitrescu privind încruntat cristalul măsuței, pe Magda nu vreau s-o las să gîndească așa !

— ...Ea ce zice ? Ce-a zis cînd i-ai spus cum o să-și petreacă revelionul ?

— Ce să zică ? ! păru nedumerit colonelul. A spus *am înțeles.*

— Și altceva ?

— Nimic, bombăni Dumitrescu și adăugă : Asta e rău, că nu zice nimic.

— Cum așa ?!... Unde e acum ?

— Am trimis-o să mănînce ceva, răspunse colonelul și se ridică. Are să vină acum, continuă el, are să se așeze acolo lîngă fereastră. O să se uite pe geam... Și o să tacă.

Generalul pufni în rîs.

— Asta am impresia că te deranjează grozav.

— Da, spuse Dumitrescu. Cînd tace, înseamnă că e supărată.

— Excelent mod de a-și manifesta supărarea pentru o femeie, remarcă Antoniu amuzat. Nu găsești ?

— Nu.

Generalul rîse, începu să admire o reproducere de pe perete. Întrebă într-o doară :

— Am auzit că dumneata ai adus-o la noi.

Dumitrescu își țuguie buzele după obicei, merse la fereastră și constată ca pentru sine :

— Se pare că va sta ninsoarea... Asta e bine. Se întoarse apoi spre general, care îl privea întrebător și sublinie scurt : Eu am convins-o să vină la noi.

— Am auzit și că ești foarte mîndru de ea.

— Am și de ce.

— În definitiv, ce a făcut? se interesă generalul reaşezîndu-se, de data aceasta pe scaunul de la biroul lui Dumitrescu.

— Nu mare lucru, într-adevăr, bagateliză colonelul. Ni l-a dat în mînă pe Walther în timp de o săptămînă. Îl căutau atunci două servicii de trei săptămîni.

— Două servicii, inclusiv dumneata, îl înţepă generalul.

— Sub conducerea dumneavoastră, îi aminti Dumitrescu.

Generalul rîse iar. Era vesel în seara aceea. Îşi cercetă ceasul, întrebă :

— Şi ? Altceva ?

— Î-am încredinţat cazul Eleonorei Podaru ! Ei ! Împotriva unor păreri generale, care argumentau cu veşnica *lipsă de experienţă.*

— Ei, las-o moartă ! făcu Antoniu, stingîndu-şi ţigara. Cazul Eleonorei Podaru a fost rezolvat de Brateş. Magda a fost un simplu pion şi, din cîte ştiu, la început o scrîntise.

— La început, în meseria asta au scrîntit-o mulţi, observă Dumitrescu. Şi n-a fost un simplu pion. Ideile de rezolvare au fost ale ei. Iar de la Eleonora Podaru, care nu era în fond decît o amărîtă, într-adevăr un simplu pion, am ajuns la Matei. Şi de la Matei la Berescu Adina, care este un caz serios. Ideea cu aducerea lui Vlad Zeţaru a fost tot a Magdei, în fond. Are o fantezie, căută colonelul cuvîntul şi preciză : cam extravagantă, dar aplicabilă. Dealtfel, ea a falsificat şi informaţiile de biochimie, care au fost trimise în străinătate, prin *Eric ;* şi nici centrul lor, nici Adina nu şi-au dat seama pînă acum de nimic. Eu nu aş fi putut face asta. Nu mă pricep la biochimie. Nici Brateş. Nici dumneavoastră.

— Da. Totuşi, este o muncă de birou, observă generalul.

— Este o muncă de care depinde viaţa lui *Eric*. Şi-un joc prin care am depistat un nou canal de scurgere a informaţiilor, acel Albert-Adam ! Tot după o idee a Magdei, pe care Vlad n-a făcut decît s-o pună în practică. Ce-i drept, cu talent.

— Ei bine, dar trebuie să fie formidabilă fata asta ! exclamă Antoniu şi adăugă : Văd că te-a cucerit !

— Îmi pare bine că am convins-o să intre în securitate, clarifică încet colonelul. Cred că oameni ca ea nu ne putem permite luxul de a-i pierde. E făcută pentru munca de contrainformaţii.

— Mulţi n-au fost *făcuţi*, dar *şi-au făcut datoria*. Pe deplin !

— *Condiţiile s-au schimbat !* observă Dumitrescu. Dumneavoastră aţi spus-o. Numai cu entuziasm şi disciplină nu poţi înfrunta şi dovedi un spion, azi ! E cum ai pune un om cinstit să se bată cu un profesor de karate! Meditä puţin şi completă : Pentru acţiunile mari sînt necesari oameni pe măsură.

— Ca Magda ? ! tatonă Antoniu.

— Şi ca alţii. Ca mulţi alţii...

Uşa se deschise în aceeaşi clipă şi Magda apăru. Era puţin îmbujorată, purta o scurtă uşoară de blană, o fustă largă şi cizmuliţe care-i subliniau parcă mai mult picioarele suple de sportivă. Salută scurt şi vru s-o şteargă.

— Intră, intră, făcu generalul.

Magda intră. Îi cercetă rapid cu privirea iscoditoare pe cei doi bărbaţi, investigînd parcă subiectul discuţiei lor anterioare. Ţinea într-o mînă două portocale.

— Ce crezi, va acţiona domnul Adam în noaptea asta? întrebă Antoniu.

— Probabil că nu.

— Șeful dumitale e de părere că da ! observă incitant generalul.

— Știu. Și asta înseamnă că va fi așa. Din păcate, are dreptate mereu.

— De ce *din păcate* ?

— Cu timpul devine obositor !

— Și totuși i-ai adus portocale, remarcă Antoniu zîmbind.

— Una doar ! precizează Magda, depunînd o portocală pe biroul lui Dumitrescu. A spus de fapt că nu mănîncă nimic...

Îi privi încă o dată pe cei doi, constată că Dumitrescu stătea tăcut, privindu-l cu o mină somnolentă pe general. Și Magda, considerînd că discuția cu ea luase sfîrșit, se duse liniștită la fereastră. Era o fată drăguță, poate chiar foarte drăguță, dar lui Antoniu nu i se părea cu nimic, în clipele acelea, că ar fi omul excepțional, despre care îi vorbise colonelul. Și în clipele acelea nici nu era. Magda văzuse pe stradă un mantou elegant, a cărui croială o interesa în mod deosebit.

. . . . . .

— E unu și cinci ! constată Magda, în timp ce privea prin geam la noaptea liniștită de iarnă.

— Și șase, o corectă colonelul din spatele biroului său.

— Cinci și 30 de secunde. După radio ! constată cu o totală indiferență Magda.

Dumitrescu tăcu cîteva clipe, apoi întrebă cu o nuanță de brutalitate în glas :

— Unde ai fi fost în noaptea asta ?

Magda întoarse spre el privirea, îl observă mirată și întrebă la rîndul ei :

— Ce importanță are ?

— Cred că are.

— Eu aș fi putut fi oriunde ! Dumneavoastră ar fi trebuit să fiți acasă !

Era acum rîndul colonelului s-o privească uimit.

— De ce eu ?

— Pentru că aveți, din cîte știu, o familie ! Nevastă ! Copii !

— Și ce-i cu asta ? !

— Nimic ! făcu Magda, completînd cu un gest al mîinilor care însemna că nu mai are nimic de spus.

Colonelul se uită pe măsuță, la corabia confecționată de Magda din două coji de portocale și-un băț de chibrit, insistă :

— Cum nimic ? Ce-ai vrut să spui ?

Magda se desprinse de lîngă fereastră, veni spre birou ; se stăpînea în mod incontestabil să dea o replică dură. Se așeză apoi cuminte în fotoliu, îl privi pe colonel și explică :

— Tare aș vrea s-o cunosc pe soția dumneavoastră.

— ...Poți s-o cunoști oricînd, spuse încă nedumerit colonelul. Dar de ce ?

— Sînt curioasă să știu cam ce zice la ora asta, cîntă glasul suav al Magdei.

— A ! făcu puțin plictisit Dumitrescu. E antrenată.

— Aș vrea să vorbesc cu soția dumneavoastră, nu se lăsă Magda. Îl privea acum iarăși în ochi, cu o expresie obraznică, pe care Dumitrescu i-o cunoștea bine.

— Pun pariu, declară rar colonelul, că ai fi încîntată, dacă... ți-ar mărturisi că mi-a pus coarne o viață întreagă.

— Încîntată ?! Aș fi fericită ! Ați merita-o ! încheie Magda și adăugă un gest care părea că spune : *Ei, cam asta ar fi, dragul meu colonel !*

Dumitrescu surîse ; pentru prima dată în seara aceea.

— Nu a făcut așa ceva, spuse el blajin.

Magda îi aruncă o privire rapidă, vag ironică, ce însemna desigur : *Toți încornoraţii sînt convinși de același lucru.* Dar cu voce tare spuse doar :

— Ați merita-o ! Zău că ați merita-o ! Așa faceți cu toții, nu numai cu dumneavoastră !

— Cu care toți ? se încruntă colonelul.

— Să zicem cu Moraru ! aruncă Magda, smulgînd dintr-o mișcare cartargul corăbiei de portocală. Sînteți vinovat ! Dumneavoastră ! Dumneavoastră l-ați trimis acolo un an ! Cînd s-a terminat acțiunea, l-ați felicitat, l-ați propus pentru decorare. Dar pe el îl lăsase nevasta !

Se înflăcărase subit. Ochii albaștri căpătaseră în mod aproape inexplicabil o intensitate deosebită, deveniseră aproape mov, ciudați, ca întotdeauna cînd ceva o înfuria.

— ...Era o femeie slabă, meditâ colonelul întunecat. Ar fi trebuit să înțeleagă. Cînd s-a măritat cu el, i s-a spus ce-o așteaptă, acțiunile noastre...

— Era o femeie. Tînără ! izbucni Magda.

— Dacă nu l-ar fi lăsat atunci, l-ar fi lăsat mai tîrziu, explică obosit Dumitrescu. N-a oprit-o nimeni să meargă după el pe șantier.

— Ce să facă ea, ca maistră țesătoare, pe un șantier!? Să împletească ciorapi !?

— Ar fi trebuit să înțeleagă, repetă cu o încăpățînare aprigă colonelul.

— Dumneavoastră ar fi trebuit să înțelegeți, replică încet Magda. Dar n-ați înțeles. Și ce e rău, e că nu înțe-

legeți nici acum... Se ridică apoi de la masă și își reluă locul lîngă fereastră. S-ar fi spus că e foarte liniștită.

— Nici dumneata nu înțelegi, constată Dumitrescu, ștergîndu-și buzele.

— Nu... Nu înțeleg de ce în cazul Moraru, și în cazul ăsta, de-acum, și întotdeauna, alegeți variantele cele mai grele! De ce în noaptea asta n-am stat fiecare acasă. Lăsînd un singur om să supravegheze casa lui Adam. Ne-ar fi telefonat dacă chiar apărea ceva.

— Nu poți sta la un revelion fără să bei măcar un pahar, socoti colonelul. Iar cu vinul în nas nu poți acționa și interoga așa cum trebuie.

— Și sînteți încă sigur că vom avea ce interoga!?

— Sigur nu. Dealtfel, nici n-aș vrea să-l arestăm. Dar e posibil să fie și așa!

— Eu sînt sigură că domnul nostru Adam, la ora asta gonește a nu știu cîta cupă de șampanie. Și că pînă la ziuă o să mai golească altele, fără grijă!

— Posibil... repetă Dumitrescu. Sînt riscurile meseriei!

— Măcar nu mai ninge! se indignă Magda privind afară.

— Nu trebuie să ningă! hotărî colonelul.

Magda își ridică ochii în tavan. Se scurseră în tăcere cîteva minute.

— Știi, Magda, începu deodată Dumitrescu. Discuția cu dumneata îmi amintește de o întîmplare veche.

Lîngă fereastră, fata se întoarse spre el, cu capul puțin plecat într-o parte; își îndreptă cu mîna pletele negre.

— Stai, te rog, jos!

Magda se execută, deși în privirea ei se strecurase iarăși surîsul acela ca o întrebare: *Vreți să mă îmbunați cu o povestioară?*

— Nu vreau să te îmbunez cu o poveste, răspunse cu voce tare colonelul. Vreau să-ţi relatez o întîmplare...

Lasă, rîseră ochii Magdei. *Cunoaştem noi trucurile astea !* Îşi luase totuşi bărbia în palme, cu coatele sprijinite de măsuţă şi aştepta liniştită.

— Era o dimineaţă frumoasă dimineaţa aceea, începu Dumitrescu. Iar eu aveam atunci... doar cu cîţiva ani mai mult decît dumneata.

Magda îşi miji imediat ochii, căutînd, se vede, să şi-l închipuie pe colonel doar cu cîţiva ani mai în vîrstă decît ea. Ajunsese poate la concluzia că trebuie să fi fost un bărbat foarte reuşit, pe vremea aceea, şeful ei, pentru că îi zîmbi prietenoasă.

— Eram locotenent şi lucram într-o localitate de munte. Eram foarte mîndru de mine, deşi aveam al dracului de multă bătaie de cap. Mă şi însurasem. Mă însurasem de curînd... îşi aminti el. Aştepta acum o replică înţepătoare sau o întrebare a Magdei, dar cum aceasta nu spunea nimic, Dumitrescu reluă : Şi m-am trezit, în dimineaţa aceea frumoasă, cu un bărbat cam de 45 de ani, care s-a prezentat la sediul nostru. Avea mîinile amîndouă bandajate, părul şi faţa arse şi acoperite cu funingine, hainele rupte şi ochii umflaţi... L-am întrebat ce şi cum... Şi mi-a spus.

— Ce păţise ? ! întrebă Magda interesată. Nu-i plăceau introducerile *cu suspans* ale colonelului. Acesta nu-i auzise sau se prefăcu doar că nu-i auzise întrebarea, pentru că îşi continuă povestirea netulburat :

— Se întorcea, cu cîteva zile în urmă, din pădure, omul acela. Vasile îl chema... Se întorcea din pădure, unde fusese împreună cu copilul să ia nişte lemne pentru foc. Avea vreo 12 ani copilul ; că l-am văzut şi eu mai tîrziu. Veneau spre casă liniştiţi şi cîntînd, cînd aud în

spate o dată : *Stăi !* Ce să facă omul ? A stat. S-au apropiat de ei doi indivizi. Cu automate de gît şi înfăţişări grozave ; de pribegi. Le-au cerut de mîncare. Omul, Vasile ăsta, nu mai avea nimic în traistă. Le-a spus că n-are. Cei doi i-au scotocit desaga. *Te-ai dat cu ăştia, acum, ai ?* l-a întrebat unul dintre oamenii înarmaţi. *Ce-l mai întrebi ?* a zis şi al doilea individ. *Toţi joacă aşa cum li se cîntă.* Şi şi-a coborît automatul, îndreptîndu-l spre burta ţăranului. Copilul a început să plîngă. *Nu m-am dat cu nimeni ! Eu îmi văd de pămînt !* a strigat Vasile. *De pămîntul pe care vi l-au dat ăştia, aşa-i ? !* şi s-a întors spre celălalt, privindu-l întrebător. *Dacă-i lăsăm, au să spună în sat,* a zis celălalt şi a tras piedica automatului. *Nu spun ! Nu spunem la nimeni nimic !* s-a văitat îngrozit Vasile ; că mai avea acasă trei copii şi nevasta lăuză. *Te pomeneşti că-i fi de-ai noştri ? !* a rînjit unul. *Sînt, zău că sînt !* a strigat Vasile, lipind faţa copilului de pieptul lui, ca să nu-i mai audă ţipetele. *E pe dracu,* a zis omul care trăsese piedica armei şi s-a dat un pas înapoi, gata să tragă. *Lasă-l !* a zis al doilea. *Auzi bade ? Juri că nu spui la nimeni nimic ?* Şi l-a privit lung pe sub sprîncene. *Jur !* a spus Vasile. *Să nu uiţi, bade !... Sărută pămîntul şi jură !* Ce să facă omul ? A jurat. A sărutat pămîntul. I-au dat şi automatul să-l sărute. Şi el şi copilul. După aia le-au dat drumul să plece.

— Cînd se petrecea asta ? întrebă Magda.

— Cu trei zile înainte de-a veni Vasile la mine, răspunse enigmatic colonelul, supărat parcă de întrerupere. Apoi, peste două zile, se pomeneşte cu trei musafiri, în faptul serii, acasă la el. *Bună sara ! Bună sara !* C-o fi, c-o păţi... Pe unul dintre cei veniţi Vasile îl cunoştea, că era din satul lui. Pe ceilalţi doi nu-i mai văzuse. Aveau şepci pe cap şi haine de piele. *Tovarăşii au treabă cu tine,*

Vasile, zice consăteanul. *Da' ce treabă ? Sînt de la partid. Dînsul. Iar dînsul de la securitate. Aha,* a făcut Vasile dumirit. *Tovarăşe,* a intervenit unul dintre străini. *Ai matale, aici, aproape, un vecin. Care, aşa am auzit, că ar găzdui nişte fugari. Asta ne interesează. Ştii ceva ? Nu ştiu,* zice Vasile, că nu ştia. *Dar se poate, că vecinul ăsta al meu are pe fi-su fugit în munţi. Iar seara, l-am văzut plecînd de cîteva ori spre pădure. De, ce să caute în pădure seara ?!... A, bun,* zice al doilea om cu haină de piele. *Va să zică aşa ! Altceva mai ştii ?* Şi Vasile zice că nu ştie, dar iese să-i conducă ! Să nu-l audă nevasta. Şi în curte, la poartă, le povesteşte toată întîmplarea din pădure, cu ăia doi. *Bine,* zice unul dintre musafiri. *Văd că eşti un om care poţi să ne-ajuţi. Nu mergi mai încolo să ne arăţi care-i casa vecinului ăsta şi pe unde o ia spre pădure ? Ba da, cum nu.* Şi s-a dus, zise Dumitrescu şi îşi aprinse o nouă ţigară. L-au legat de un pom, aşa cam la 200 de metri de casă. I-au băgat în gură un căluş şi l-au bătut la sînge. Toţi cinci. Că apăruseră între timp şi cei doi din pădure. *Aşa-ţi respecţi tu, mă, jurămîntul făcut ?!* Şi dă-i ! L-au snopit... Şi l-au lăsat acolo, mai mult mort decît viu, legat de copac, să vadă cum îi arde casa. Că s-au dus doi dintre ei şi i-au dat foc... Au ars casa omului şi grajdul ca nişte făclii. Cînd l-au găsit şi pe el oamenii din sat şi l-au dezlegat... s-a repezit Vasile în foc, încercînd să salveze ceva, să scoată calul din grajd măcar, că atîta avea. N-a reuşit... Pe unul dintre băieţi, pe ăl mai mare, banditii îl luaseră cu ei. *Să te duci să ne spui, dacă-ţi dă mîna,* i-au spus ei la plecare. *Casa a luat foc ! Auzi ? !*

Magda tăcea, privind în gol, imaginîndu-şi sau încercînd să-şi imagineze faptele, ziua aceea. Şi Dumi-

trescu se întrebă în ce măsură un om care nu trăise atunci putea să înțeleagă totul cum a fost.

— Dar Vasile venise la mine, spuse colonelul încet, cu o voce ciudată. Mi-a povestit totul cu lacrimi uscate pe obrajii arși. Gesticula cu mîinile acelea uriașe, pline de bandaje și spunea : *Trebuie să-i prindeți, domnule dragă ! Tovarășe dragă ! Trebuie să plătească !...*

Sprîncenele Magdei tresăriră dureros, înfiorată.

— *Trebuie să plătească !...* Înțelegi, Magda ?! Făcea parte din oamenii necăjiți ai pămîntului ăsta ; peste care au trecut multe... Și mulți !... Și rămăsese în el ura doar ! Și o sete cumplită, țărănească, de dreptate.

— Și i-ați prins ?! izbucni Magda cu ochii aprinși.

— ...I-am prins, spuse încet Dumitrescu. I-am prins după trei săptămîni de hăituială prin munți. Au murit lîngă mine doi oameni... tineri ca dumneata... Doi oameni ca brazii, îi văd și acum... Cu ochii albaștri. Blonzi amîndoi. Țărani de prin părțile Maramureșului, veniți să moară acolo, departe de toți ai lor...

— Și i-ați prins vii ? !

— Ce importanță mai avea asta, Magda ?... Pe patru dintre ei i-am prins vii. Că fuseseră șapte cu toții. Bine că am găsit copilul.

— L-ați găsit ?!

— Și taică-su credea că l-au omorît. Și noi. Da-l duceau cu ei. Cînd au văzut că nu mai au încotro, l-au lăsat pe marginea drumului. Slab ca o mîță și bolnav de credeam c-o să moară. Dar n-a murit...

— Cînd s-a petrecut asta ? întrebă Magda din nou, dar colonelul păru iarăși că nu a înțeles întrebarea.

— Casa lui Vasile a ars în noaptea de Anul Nou, spuse el sec. În timp ce eu mîncam plăcinte lîngă nevastă !

Magda făcu ochii mari :

— Știați de existența bandei? întrebă ea năucită.

— Nu, prin părțile acelea nu apăruseră pînă atunci. Dar eu ar fi trebuit să știu. Trase lung din țigară și adăugă : Acum înțelegi de ce sîntem la ora asta aici ?

— Nu, spuse Magda repede și șoptit, intuind imediat ceva.

— Ba da... Ești un om cu inimă fierbinte. Ai înțeles tot ce trebuia... Sînt sigur.

— N-am înțeles ! izbucni Magda, aproape cu patimă. N-aveți de unde să aflați că tocmai în noaptea aia...

— Eram pus acolo să aflu !

— N-aveți dreptate ! spuse Magda pe un ton mai scăzut.

Și parcă pentru a o contrazice, țipătul telefonului sparse deodată atmosfera apăsătoare a biroului.

— Da ! Eu ! spunea Dumitrescu, care smulsese brusc receptorul. Bine, venim imediat. Și închise. Distracția începe, Magda ! zise el plat, cum ar fi anunțat că a început iar să ningă. Și se ridică în picioare.

Ca un ecou bizar la cuvintele lui, de undeva din vecini, se auzi un cîntec de inimă albastră.

18. Confidențial secret

Privirea lui Lars se oprise plictisită asupra dosarului din fața sa. O ștampilă mică, triunghiulară, în colțul de sus : *confidențial*. Ochii îi fugiră pe coperta alăturată : *ultrasecret*. Masa de lucru era plină de asemenea dosare. Căscă...

Toate aceste mape şi dosărele erau *secrete, ultrasecrete sau confidenţiale.* Pînă atunci, ani în şir, i se păruse firesc. Se întreba acum cîte mai puteau fi într-adevăr secrete din hîrtiile astea care concentrau planuri de operaţiuni, date procurate de zeci, de sute de agenţi, din care cel puţin jumătate erau probabil dubli, cei mai mulţi recrutaţi de oamenii lui Tels, în timpul cît zăcuse în închisoare ; dacă nu şi mai înainte. Tels ? ! Dar parcă numai serviciul lui Tels exista pe lume ? Cîţi oare din agenţii lor făceau un joc dublu ? Aşa cum ei aveau *oamenii lor* prin alte servicii...

Aprinse o ţigară, privirea îi rătăci pe peretele din faţă, îşi aminti printr-o bizară asociaţie de idei, că acolo, pe peretele acela fusese cîndva portretul fürerului ! Asta demult, cînd pe el, puştiul de-atunci, îl răpiseră din stradă, îl tîrîseră aici, unde era comandamentul german, în camera aceasta, unde fusese interogat de un neamţ înalt şi uscăţiv, dus apoi în subsolul altei clădiri şi interogat din nou, maltratat. Înţelesese din primul moment ce voiau să scoată de la el, în ciuda vîrstei pe care-o avea. Îi interesau date compromiţătoare din viaţa unuia din funcţionarii legaţiei române. Lars cunoştea acele date. Dar tăcuse. Rezistase tuturor procedeelor *de forţă.* Nu din patriotism, se născuse şi crescuse pe pămînt străin, nu fusese în România niciodată, nici din vreun ataşament deosebit pentru funcţionarul legaţiei, ce-avea el, băiatul guvernantei de la legaţie, cu funcţionarul acela ? ! Tăcuse din încăpăţînare. Dintr-un pariu de puşti pe care-l făcuse cu sine, că lui nimănui nu i-ar putea *smulge* destăinuiri. Se întrebă dacă azi ar mai rezista chinurilor acelea ? Dacă ar mai găsi un motiv pentru a rezista ! ?

Acum peretele din faţa sa era gol...

Războiul luase sfîrşit de mult, el scăpase cu viaţă doar pentru că, în goana retragerii, nemţii uitaseră să-l îm-

puşte, zăcuse în nesimţire nu ştia cît, se trezise într-un spital, unde aflase că maică-sa murise în bombardament. Pe taică-su nu-l cunoscuse niciodată. Cînd se însănătoşise vrusese să plece în România, se lovise de formalităţi birocratice, se ataşase de rămăşiţele unui circ ambulant, care colinda prin Europa, cu gînd să ajungă în Balcani. Nu mai ajunsese. Îşi descoperise în schimb el, adolescentul cu ochi de tăciune, talente de hipnotizator ! De-acolo i se trăsese pătrunderea în culisele serviciilor de informaţii, fusese reperat de un *specialist*, constatase că spionajul nu murise odată cu războiul, ci înflorea. Şi că-n orice caz, era o meserie mai bine plătită decît cea de circar.

O începuse de jos, ca agent de rînd, trecuse din mînă-n mînă, pasat, vîndut, transferat de la un serviciu la altul, ajunsese în sfîrşit în centrala unuia din marile complexe de informare, graţie calităţilor cu care fusese dotat de natură şi faptului că vorbea curent trei limbi. Se certase însă şi acolo cu cineva, el găsea întotdeauna cu cine să se certe, fugise, dispăruse un timp. Atunci îl cunoscuse Ward. Care-i oferise o altă identitate, alt spaţiu de lucru, pe alte relaţii informative. Şi mai ales independenţă ! Dreptul de-a nu fi, profesional, tutelat, sîcîit. Ward nu se pricepea la obţinerea informaţiilor, se pricepea în schimb să le comercializeze. Nu era capabil să organizeze o reţea, îi putea pune însă la dispoziţie bani, cu zgîrcenie ce-i drept, dar bani !

Şi Lars intrase încîntat în acest joc, unde *avea mînă liberă*. Să facă spionaj economic, ***cum ştia el,*** cu inventivitate, nu răpind copii şi cerînd în schimb informaţii, nu pătrunzînd noaptea prin spargeri vulgare în birouri încuiate, cum făceau oamenii lui Tels şi nu numai ei. Ci racolînd nemulţumiţi, din familia aceea imensă pe care o cunoştea bine — a nemulţumiţilor — existentă în toată lumea şi-n

toate timpurile, ori *ataşîndu-şi* iubite ale unor *personaje cheie*. Sau strecurîndu-şi *băieţii* ori *fetele* în cercuri înalte, printre patroni, cercetători sau fiii acestora. Era mult mai rentabilă tactica asta, i se părea chiar nu lipsită de-o anumită eleganţă.

Constatase apoi că i se furau procedeele, că serviciile de informaţii statale încercau chiar să-l subordoneze. Acum nu mai avea însă 27 de ani, ca *să se certe* cu cineva. Acceptase formal. Şi începuse practic să lucreze în numele lor, păstrînd însă pentru el, pentru Ward în fond, crema informaţiilor obţinute. Pentru Ward, în serviciul căruia îşi risipise cei mai buni ani ai vieţii... Şi care... *îl uitase* în puşcăria aceea, unde probabil ar fi zăcut şi acum, dacă nu dispărea Tels...

Lars se ridică de la birou, străbătu camera, se apropie de fereastra triplă, care cobora aproape pînă la podea. Peste oraş se lăsase înserarea, oferind un feeric joc de lumini şi reclame multicolore. Se întrebă cum ar arăta acest venerabil oraş, dacă — printr-un miracol — s-ar lumina dintr-o dată doar casele în care se găseau agenţi ?... Toţi agenţii din oraş ! Oamenii poliţiei oficiale, cu toate brigăzile şi secţiile ei, ai serviciilor de informaţii mai mult sau mai puţin oficializate, ai serviciilor particulare, cum era al lor, oamenii de legătură, cei care serveau doar pentru a primi pe adresele lor mesaje secrete din cine ştie care colţ al lumii ? !... Dacă fiecare serviciu ar fi colorat altfel ! Ar fi suficiente nuanţele ?...

Ar fi fost în orice caz un desen amuzant ; probabil nu mai puţin complicat decît cel pe care îl privea acum.

Uşa se deschise, intră Rici. Nu bătea niciodată la uşă.

— V-am adus corespondenţa.

— Bine. Las-o pe birou.

Rici se apropie, iscodi cu nasul lui lung, așezat parcă din greșeală pe fața umflată, plină de coșuri, o față de adolescent întîrziat, puse pe masă mapa cu care venise în mînă, plecă.

Rici ! Idiot nume ! Ca și posesorul. Cu care trebuia să se poarte totuși atent. Rici era nepotul lui Ward, Lars îl suspecta că ar îndeplini și rolul de informator personal al patronului lor comun. Rici ! O jigodie care nu avea să facă niciodată o ieșire în străinătate. Decît, poate, călare pe-un pașaport care să-i asigure deplina liniște, cînd avea să-l însoțească pe Ward la Monte Carlo sau în alt loc asemănător. Rici, care avea *să se maturizeze* învîrtind aici hîrtiile de pe-o față pe alta, după care, nimic imposibil, avea să-l otrăvească pe Ward ori să pună pe cineva s-o facă, pentru a deveni el, Rici, *patronul !* Un patron care, ca și Ward, nu simțise măcar o dată-n viață cum e să intri într-o țară străină cu toate actele contrafăcute sau stînd țeapăn în interiorul unui sicriu, ori în... haine de călugăriță ! Nici cum e cînd te întîlnești cu o legătură care nu știi niciodată dacă nu-i agent dublu sau nu a fost reperat între timp de organele de contrainformații, care te filmează poate chiar în clipa aceea !...

El, Lars, le făcuse pe toate, trecuse prin tot... cu ce folos ?...

Reveni la birou, aprinse o altă țigară, începu să răsfoiască distrat hîrtiile aduse de Rici, auzi ușa deschizîndu-se din nou, de data asta era Ward, Ward în persoană, care-i făcea o vizită neanunțată. Nu era de bine în mod sigur.

— Salut, Lars ! Ce noutăți mai ai ?

Era fraza lui preferată, avea să urmeze cea cu *nu avem suficiente informații, ne trebuie informații.* Lars îi făcu după obicei un fel de raport fugitiv, Ward asculta plimbîndu-și fantoma osoasă a trupului deșirat prin birou, con-

cnise privind cu jind tabachera de pe masă, doctorii îi interziseseră să mai fumeze :

— Nu avem suficiente informaţii de natură militară, Lars. Ne trebuie neapărat astfel de informaţii !

— De ce de natură militară ?

Ward nu răspunse imediat, continuă să se plimbe cu aerul său ponosit, se instală în sfîrşit în faţa biroului, într-unul din scaunele turnante, începu o dizertaţie complicată, din care era imposibil să se înţeleagă ceva. Era unul din talentele lui Ward. De a-şi obosi partenerii bătînd cîmpii înainte de a intra în subiect, ca un prestidigitator care execută mai întîi o serie de *pase false*.

— Ştiu toate astea, tăie Lars fără menajamente, cu un aer mofluz. De cînd revenise din închisoare nu se mai obosea să păstreze măcar aparenţa unor relaţii de respect sau amiciţie cu Ward. Aflase că *patronul său* hotărîse să-l înlocuiască, pricepuse că nu mai era Lars de odinioară, că nu avea să uite lunile acelea, că nu mai avea chef de nimic. Nu mai dădea deci *randamentul scontat*. Şi Ward începuse să trateze deja cu unul din foştii adjuncţi ai lui Tels, voia să-l aducă aici, în locul lui Lars, la comanda operativă a serviciului. Desigur, Ward, nu-i pomenise nimic despre această eventuală schimbare, nu se înţelesese încă definitiv din preţ cu viitorul său asociat. Lars aflase totul de la iubita omului care mijlocise întrevederea secretă cu *viitorul şef*. Altădată asemenea *figuri* l-ar fi înfuriat, ori măcar alarmat, ar fi considerat asta ca un semn că cercul, cercul acela se strîngea tot mai mult în jurul lui ; căci odată *în afara jocului*, singur, devenea o victimă sigură. Acum însă, totul, absolut totul simţea că-i este indiferent.

— Vezi, dragă Lars, o ducem tot mai prost cu banii, intră în sfîrşit în subiect Ward. Chiar foarte prost, sîntem, ca să mă exprim mai precis, în prag de faliment financiar.

Era o minciună sfruntată ; ca întotdeauna cînd Ward vorbea despre bani. Chiar după ce trebuiseră să renunțe la toate operațiunile cunoscute de oamenii lui Tels, nu o duceau chiar atît de rău, Lars mai avusese cîțiva oameni buni, poate cei mai buni, de care nu știa nimeni și care întîmplător reveniseră cu informații de valoare. Iar cu numai o săptămînă înainte, Lars reușise să o recruteze pe secretara personală a președintelui unei mari uzine de medicamente. Era o fată isteață, cu ochi de culoarea castanei, care lui Lars îi amintea de Rita.

— După cum știi, continuă Ward, singurii care au suficienți bani în ziua de azi, care plătesc și prompt, sînt militarii. Serviciile lor secrete vreau să spun. Sînt... anumite operațiuni în care nu vor să se vîre direct, apar complicații, îți dai seama, în caz de eșec. Noi, ca serviciu particular, e altceva.

— Din cîte am auzit, tonifiantele acelea noi...

— Da, da, da, ai făcut o treabă bună cu fata aia, numai că... n-o să mai poată continua.

— De ce ? !... Nu cumva ați valorificat toate informațiile pe care ni le-a dat ?

Ward făcu un gest evaziv agasat. O făcuse deci. Deși Lars îi separase din datele furnizate de agentă pe cele care puteau fi valorificate imediat, de cele care ar fi pus în primejdie viața femeii, fiind cunoscute deocamdată doar de ea și de șeful ei.

— Mă tem că mi-a scăpat ceva la discuțiile pe care le-am purtat, recunoscu cu degajare Ward.

Era clar. Ward se lăcomise la bani, ca întotdeauna. Viața agentei, libertatea sau în cel mai bun caz slujba ei erau ca și pierdute. Lars își aminti fața tînără a femeii, trupul acela suplu care, poate, la această oră înghețase deja pentru totdeauna. Și nu era doar un regret sentimental, era

și un eșec de perspectivă. Exploatată cu tact, secretara le-ar fi putut furniza luni, dacă nu chiar ani, informații extrem de utile. Cum nu înțelegea Ward asta ?

— Este momentul să valorifici, pretinse Ward brusc, rețeaua de rezervă a lui Tim. Și să lămurești odată ce-i cu datele pe care le-a obținut acea Adina Beresecu în România. Specialistul, un specialist cu care m-am consultat, spune că ar putea fi ceva extrem de interesant, dar datele sînt trunchiate, îi e imposibil să reconstituie procesul de fabricație. Și în cazul ăsta și în cazul ofertei făcute de rețeaua lui Tim, trebuie să acorzi mare atenție operativității, ambele sînt de interes militar cert. Le-am putea plasa ușor. Dacă nu reușești... Ward făcu o pauză lungă, nu spuse totuși ce ar fi vrut, preveni simplu : Va fi rău pentru toți. Sucombăm !... Deja trebuie să te anunț că operațiunea *Gold* este deconspirată.

— Gold ? ! E verificată informația ?

— E de la o sursă de-a mea, preciză Ward lăsînd să se înțeleagă că valoarea informației era astfel mai presus de orice bănuială. Se pare că Hagen, omul lui Rons, a obținut date exacte asupra întregului nostru plan. Verifică cine a putut lua legătura cu el în România, Hagen s-a întors de-acolo acum două ceasuri, încheie Ward, se ridică, ieși ducînd un deget la o pălărie imaginară. Pleca iarăși la Monte Carlo, asta Lars aflase cu o seară în urmă de la șoferul patronului său.

Totul însă, tot ce-i spusese Ward era o surpriză. În primul rînd, de cînd avea acest Ward surse personale de informare ? Și încă în rîndul oamenilor din serviciul lui Rons, unul din cele mai bune servicii ? !... De două ceasuri venise Hagen din România și deja Ward fusese informat ? ! Cine îl informa ? Cum ? Cu ce preț ? Era rolul colaborării cu serviciul militar de informații ? Cu asta fusese plătită viața secretarei de la uzina de medicamente ? !...

Lars formă grăbit un număr de telefon, auzi apelul, apoi vocea femeii aceleia tinere pe care o crezuse deja moartă, zicînd *Alo ! ?*

— Eşti singură ?

— ...Da.

— Dispari imediat ! Imediat, auzi ? ! Ne vedem peste o oră la locul ştiut.

— Aţi întîrziat, domnule Lars, se auzi atunci în receptor o voce bărbătească şi Lars înţelese că pentru fata care semăna cu Rita totul era definitiv pierdut.

Închise telefonul. Faptul că secretara le spusese numele lui, că o obligaseră să răspundă nu-l mira. Erau desigur acolo, în apartamentul ei, detectivii firmei sau dracu mai ştia cine... Dacă nu cumva chiar reprezentanţii serviciului militar străin, care *se vîrîseră pe fir,* pentru a lua direct de la sursă datele preţioase. Oricum, indiferent cine era acolo, eşecul era limpede. Cu complicaţii posibile, dintre cele mai puţin dorite. Ca şi în acţiunea *Gold,* cea mai importantă pe care o imaginase după ce ieşise din puşcărie, consecinţele deconspirării se puteau lăsa cu un scandal sau proces, în care Ward, ca întotdeauna, avea să se spele pe mîini... Sună. Rici apăru cu figura sa năucă în pragul uşii.

— Verifică cine din oamenii noştri se află sau a fost în România recent !

— Păi... Giulio, zise Rici spontan, ca şi cum ar fi aşteptat întrebarea. Acum a venit. E în antecameră, rîse el fără rost. Să-i spun să intre ?

— Giulio ? !... Da. Să intre, decise Lars nemişcat.

Giulio intră. Se îngrăşase parcă mai mult în ultima vreme, chelia i se întinsese peste tot capul, trăsăturile feţei deveniseră aproape nedistincte dîndu-i un aer straniu. Îi amintea lui Lars de invadatorii veniţi de pe o planetă

îndepărtată, imaginați absurd de un autor lipsit de fantezie, într-o revistă ilustrată.

Începuse să-i turuie gura de la ușă, relata amestecat despre călătorie, despre isprăvile lui nemaipomenite, despre nevastă și copii. Masa de grăsime cu ochi ca niște tăieturi de cuțit avea deci o nevastă și copii ! Asta Lars afla pentru prima oară. Ce se petrecuse cu Giulio ? Pînă atunci fusese întotdeauna tăcut, vorbea mereu insinuant, unsuros, sugerînd prin întreaga făptură imaginea aceea de melc fără cochilie. Acum, era jovial, cu o expresie bonomă aproape, se lăuda cu isprăvile lui din România. Mai rămînea să treacă la mărturisiri sentimentale.

Preocupat, Lars îl lăsă să vorbească, deschizînd mecanic plicurile din mapa de corespondență. Apoi, într-o fracțiune de secundă, înțelese totul. Privi fața mare și grasă a lui Giulio, fotografiile primite din România printr-un curier special, din nou fața lui Giulio, își aminti că citise undeva, într-o carte sau revistă proastă, că pe fruntea unui om care va muri în curînd se poate vedea o cută ciudată. Stigmatul morții ! I se părea că pe fruntea lui Giulio, dincolo de grăsimea aceea desgustătoare, împotriva voinței lui, neștiută, apăruse acea cută. Ca o fatalitate.

— Te-ai întîlnit cu Hagen în România ?

— ...Cu Hagen ? murmură Giulio. Nu !...

Lars deschise reflex sertarul în care avea revolverul încărcat, mereu cu piedica trasă, întrebă moale :

— De ce i-ai destăinuit planul *Gold* ?

Giulio încremeni. Pe fruntea lui, cuta aceea se adînci și mai mult, îl privea cu o expresie tîmpă, uluit. Îmbătrînise și Giulio ? Ori surpriza fusese într-adevăr copleșitoare ? Un om *din centrală* cum era Giulio n-ar fi avut voie să se lase surprins ! *Niciodată !* Giulio se trăgea însă copilărește înapoi, căutînd parcă să dispară, să se ascundă

undeva, privea încă speriat, încolțit, se demasca prosteşte cu fiecare clipă ce se scurgea.

— ...Nu !... N-am destăinuit... Cu Hagen n-am vorbit în viața mea, se înfundă singur Giulio.

Scîrbit, dar cu mîna stîngă, Lars scoase din plic cele două fotografii, le aruncă pe birou spre Giulio, în timp ce cu dreapta apuca revolverul. Observă cum fața lui Giulio se lungea, neverosimil, ca o masă de ceară așezată deasupra unei flăcări. Fotografiile îl înfățișau pe Giulio stînd la un bar, alături de Hagen, adjunctul lui Rons. O notiță scurtă, codificată, menționa că cele două clișee fuseseră făcute în România, desigur cu un obiectiv ascuns, de Eric, radistul Adinei Berescu, la care Giulio mersese pentru *a o instrui*. Adina își suspectase șeful ? Îl îndrumase pe Eric să-l fileze ? Fusese o inițiativă a lui Eric ? Ce învîrtea de fapt acest grozav Eric apărut în joc dintr-o dată ? ! Cum se explica faptul că informațiile de pînă atunci, modeste, dar clare, ale Adinei deveniseră dintr-o dată formidabil de promițătoare, dar practic inutilizabile ? ! Al cui om era acest Eric ?

Cu intuiția sa de 26 de ani în culoarele serviciilor de informații, Lars simțise ceva necurat aici. Dar nu făcuse greșeala de a-i spune lui Ward ceva. Ward ar fi fost în stare să-i pretindă să verifice ; adică să meargă în România. Era ultimul lucru pe care Lars avea chef să-l facă...

Oricum, povestea aceasta avea să fie, poate, elucidată mai tîrziu, deocamdată Eric surprinsese, el știa cum, două imagini *de efect*. Giulio avea acum să nege precis, invocînd, inutil, povestea cu trucajul fotografic. Grăsanul însă îl uimi.

— Da, acceptă deodată Giulio, trăgînd cu coada ochiului spre mîna dreaptă a lui Lars. E adevărat, m-am văzut cu Hagen. Dar nu eu i-am destăinuit planul *Gold*. Îl știa. Cunoștea amănuntele cu judecătorul... De la... altcineva.

Asta era într-adevăr o *bombă !* Planul *Gold* era cunoscut doar de cinci oameni. Dar amănuntul cu judecătorul era știut numai de doi : Lars și Ward ! De la *altcineva* îl aflase Hagen ? ! De la cine ? Devenise Giulio incomod pentru Ward ? Îl punea Ward pe el, Lars, să-l lichideze pe Giulio, pentru o vină imaginară ? !...

— De cînd ești omul lui Hagen ?

— Nu-i adevărat ! se apără Giulio. El este omul meu.

Începea să fie nostimă lucrătura ; Giulio părea însă vexat.

— Dovedește ! amenință Lars, scoțînd la iveală pistolul.

— Am să dovedesc. înghiți un nod Giulio. Am o veste pe care nici n-o bănuiți ! Despre Rita !

Dacă încerca trucul cu distragerea atenției, pentru a-l ataca fulgerător, își făcea iluzii deșarte.

— Rita ? susură Lars. Nu ți-a dat cumva *omul tău* informații și despre regina Cleopatra ?

— Am date certe că Rita trăiește ! izbucni Giulio. A fost scoasă de Rons din spital, tratată de un anume Lewis, a suferit o operație plastică, ea l-a ucis pe Tels. Se află acum în România, unde urmează să ia locul Adinei Berescu.

— Ce să facă ? !

— Adina vrea să dispară din România, Rons știe asta.

— De la cine, punctă repede Lars.

— ... De la mine, se decise Giulio. Le-am strecurat unele informații fără valoare, altfel n-aș fi putut să-l duc pe Hagen, n-aș fi avut informații de valoare din serviciul lor. Rons vrea s-o substituie pe Adina Berescu. Doctorul Lewis i-a compus premeditat Ritei o înfățișare absolut identică, zice Hagen, pentru ca noi s-o aducem în centrală, în locul Adinei.

— Prostii, Giulio ! De ce l-ar fi ucis Rita pe Tels, din moment ce lucra pentru el ?

— Lucra pentru el chiar înainte de-a lucra pentru noi, dar Tels a vrut s-o lichideze la spital, cu o Rita *împușcată* te *avea la mînă* în momentul *fuzionării*. A sacrificat-o pentru asta, numai că Rita a aflat.

Povestea părea atît de neverosimilă, de încîlcită și de scîrboasă, încît, paradoxal, Lars simți că putea fi reală.

— Care era rolul tău în combinația asta ?

— Să te conving că Adina e în pericol în România, că trebuie adusă aici. Restul era pus la punct, Rita urma să preia temporar toate legăturile, Adina să iasă din România cu pașaportul cu care a intrat Rita și dincolo de granită să fie lichidată.

— Adina ?

— Da. Noi urma apoi s-o aducem aici pe Rita, ca Adina Berescu, pentru a ne submina și bănuiesc... pentru a te lichida, zîmbi Giulio. Iar în ce privește planul *Gold*...

— Dă-l dracului de plan Gold ! blestemă Lars. Îl privi pe Giulio în ochi și improviză sumbru : Tot ce-ai spus acum am înregistrat pe bandă. Dacă în două săptămîni nu mi-o aduci aici pe Rita, vie ! dacă te prind că ai mințit, ori că Hagen *te-a dus*, asta nu mă interesează, mă tem că... Este 28 februarie azi, pe 14 martie să ai pregătit testamentul.

— Nu va fi nevoie ! rînji Giulio, înțelegîndu-i greșit dorința de a pune mîna pe Rita. Pot să plec ?

— Da, zise Lars cu un anumit regret, intuind că, încă o dată Giulio... se strecurase. Așa, trișînd, făcînd joc dublu — fără îndoială mințea cînd spunea că Hagen era *omul lui*, pur și simplu se lăsase cumpărat de Hagen, cine știe de cînd — dar acum reușise din nou să scape, se pre-

linsese, vînzînd *poanta* cu Rita. Se făcea util condiționînd aducerea Ritei în centrală, de viața lui ! Acest grăsan slinos, pe care îl disprețuise întotdeauna, înțelesese se vede, mai bine decît el, Lars, mai demult, că în jocurile acestea trădarea era *o condiție a existenței !* Totul era să știi cînd s-o faci, să ai mereu în mînecă o informație de valoare, prin care *să rămîi util !*

Da, Giulio avea să trăiască. Probabil mult timp după ce el, Lars, avea să dispară. Giulio, Rici ! Ei aveau să dăinuie, incontestabil, ca buruienile care supraviețuiesc de regulă copacilor frînți de vijelii... Cine erau însă copacii ? El, Lars ? !...

Giulio se ridicase prudent de pe scaun, se retrăgea spre ușă de-a-ndaratelea, simțind parcă tentația lui Lars de a-l culca cu un glonte. Dispăru fără o vorbă pe ușa capitonată.

Putea fi adevărat ? Trăia Rita ?...

Acum, după cele spuse de Giulio, jocul devenea altul. *Rita lucra pentru Tels înainte de-a lucra pentru noi,* spusese Giulio. Dacă era adevărat, Rita nu trădase, niciodată. Se lăsase recrutată, dar rămăsese credincioasă serviciului lui Tels, pentru care începuse să lucreze. Ca și el, Rita detesta trădarea... Ce se ascundea aici ? De unde această oroare pentru *a trăda* la amîndoi ?...

Sau era o jonglerie logică toată povestea, îi găsea acum doar scuze Ritei... De ce ? Ținuse la ea ? O iubise ?

Nu, nu era asta, nu era ceea ce oamenii numeau în mod normal dragoste. Rita era pur și simplu o agentă talentată ! Pe care o învățase tot ce știa, o considera... cumva *o continuare a lui !* Sentiment patern refulat ? Poate pentru că printre toți acești oameni care aveau fiecare măcar un nepot, el... Dorința aceea stranie, speci-

fie umană, de a nu rămîne un gol absolut în urma ta ?... Sau altceva ? Altceva, ce ?...

Dacă Giulio ar reuși s-o aducă pe Rita aici !

Și deodată, Lars simți că totul recapătă un sens, că indiferența, dorința aceea paralizantă de-a muri, care pusese stăpînire pe el în ultimul timp, dispăruse complet. Era sigur că ar fi reușit, era imposibil să nu reușească, într-o discuție inteligentă, el și Rita, față-n față, s-o convingă să lucreze iar împreună ! Pe cont propriu ! Rupînd cu tot ce-a fost, cu Ward, cu Rons, cu toți idioții ăștia, ei singuri, dînd lovituri fulgerătoare, cum făcuseră, nu o dată ! Dar de data asta, pentru ei !... Dar dacă nu aveau să reușească ?... Absurd ! Era imposibil să nu izbutească ! Absolut imposibil... dacă Rita ar fi aici !

Pînă atunci însă *trebuia să se facă util !* Ward să nu bănuiască nimic, nici o clipă.

Lars se ridică brusc, își fixă revolverul la locul lui, urlă deodată atît de tare, că răsunară geamurile :

— Rici !

Rici apăru speriat in ușa biroului.

— Cară toate porcăriile astea de dosare de-aici ! începu Lars punîndu-i teancul în brațe. Și fixează peste o oră întîlniri de lucru cu toți șefii de rețele care sînt în centrală ! Să vină fiecare nu cu dosare, cu cîte o idee ! Nouă ! Nimic din ce-au lucrat pîn-acum ! Nimic, ai înțeles ? Idei oricît de îndrăznețe, cum le vom realiza o să vedem împreună ! Fiecare va avea dreptul să vorbească exact un minut, vor intra unul cîte unul, cine n-are idei să se spînzure ! E nevoie să-ți notezi ce-am spus ?

— N... nu ! bîigui Rici aiurit.

— Ieși !

Rici ieși, Lars formă un număr de telefon, ceru scurt :

— Cu şeful secţiei !... Tu eşti ? Vreau o verificare de gradul trei a biroului meu. Tu s-o faci, dacă vrei să uit povestea de-acum două săptămîni... Nu ştiu dacă e, dar peste-o oră nu vreau să fie aici nici un microfon. Nici măcar cel care duce în biroul lui Ward ! E clar ? !... Aşa ! Şi-acum scoate banda cu convorbirea asta şi adu-mi-o-ncoa !

19. Maestrul combinaţiilor

— Nu, nu, nu ! Nu sînt de acord! aproape ţipa Magda, plimbîndu-se prin birou şi mînuind o riglă din plastic în chip de spadă. Îşi dădu seama că tonul ei era total nepotrivit, ţinînd seama de disciplina militară, citi asta în ochii lui Mircea Stoican, dar mai ales în cei ai lui Stoenescu. Maiorul se pregătea, cu siguranţă, să-i ţină măcar o prelegere despre raporturile dintre şefi şi subordonaţi. În lipsa lui Dumitrescu, plecat pe şapte zile într-un concediu report din anul trecut, Stoenescu rămăsese la comandă. Şi ca întotdeauna, părerile lui şi ale Magdei diferau în punctele esenţiale.

Stoenescu nu mai avu însă timp să-i ţină prelegerea, uşa se deschisese, intră Dumitrescu. Un Dumitrescu de nerecunoscut, fără cravată, cu o faţă destinsă. Se vedea că zilele de concediu îi căzuseră grozav. Îl salutară, colonelul dădu mîna cu fiecare, păru să nu observe atmosfera încordată din birou.

— Aţi terminat concediul ? se interesă Stoenescu.

— Nu. Mai am şi mîine, dar... Acum am venit în Bucureşti, am trecut pe-aici, să văd ce mai faceţi. Aruncă

o privire la ceas, mai erau zece minute pînă la sfîrșitul programului pe ziua aceea, adăugă : Încuiați-vă hîrtiuțele, să mergem la o bere.

Magda nu reacționă nicicum. Stoenescu și Mircea se foiră, maiorul se decise să explice :

— S-a ivit... o aiureală.

— Lasă, că mi-o spuneți la masă, îl opri colonelul.

— E... cam presantă, protestă Stoenescu, strîmbîndu-se.

— I-auzi ! A luat foc ceva ?

— Asta e, că poate lua, se amestecă Mircea.

Colonelul îi privi pe rînd, își trecu palma peste față, mormăi prost dispus dintr-o dată :

— Ihî ! Spuneți-mi pe scurt despre ce-i vorba.

Urmară cîteva clipe de tăcere, Dumitrescu se instalase la biroul maiorului, începu să răscolească prin dosare, după obicelul lui, care pe Magda o enerva nemaipomenit, nu putea suferi să vorbească în timp ce colonelul se ocupa de altceva. Stoenescu îi făcu totuși semn să raporteze ea, cunoștea *aiureala* cel mai bine.

— Am trecut întîmplător azi-dimineață pe la biroul de informații și sesizări, începu Magda.

— Zici că spui pe scurt, da ? se interesă colonelul cu ochii în dosar.

— Da ! Tocmai ieșea dintr-un birou un ofițer, nici nu știu cum îl cheamă, îl cunosc doar din vedere.

— Asta-i precis pe scurt, da ? repetă Dumitrescu.

— Da ! se încăpățînă Magda. M-a văzut ofițerul acela și m-a rugat să-i ajut. Venise o fată la ei, la sesizări, începuse doar să le spună ceva, se oprise și izbucnise în plîns. Nu se mai înțelegeau cu ea, m-a rugat să-i vorbesc eu fetei...

— Ce vîrstă ? vru să știe colonelul.

— 17 ani.

— Însărcinată ?

— Nu ! exclamă Magda, dar se corijă gînditoare : Cel puţin aşa sper. Cu măgarul ei e altă poveste.

— Care măgar ? se încruntă Dumitrescu.

— Cu... prietenul ei, rectifică Magda şi se justifică repede : E al treilea caz pe care-l întîlnesc în luna asta, prieteni ca...

— Asta-i tot pe scurt ?

— ...Nu, oftă Magda. Fata mi-a spus pînă la urmă că prietenul ei vrea *să dea o lovitură*. Să facă rost de bani, de la casieria uzinei unde lucrează.

— La miliţie ! expedie colonelul problema, închizînd dosarul pe care-l răsfoise. Semnalaţi cazul imediat la miliţie şi gata.

— Nu-i numai atît ! se indignă Magda. Păcătosu-ăla vrea să dea foc la ceva în uzină, asta ca un fel de act de diversiune, înţelegeţi ?

— Nu.

— În spatele peretelui de şipci unde vrea el să dea foc, interveni Mircea, e un depozit de substanţe chimice care pot exploda.

— Aha ! făcu acum Dumitrescu, ţuguindu-şi buzele. Şi adăugă, după ce-şi luase alt dosar în faţă : Mircea, explică-mi pe larg !

— Individul se numeşte Ionel Cherneci, începu Mircea, 18 ani, orfan de ambii părinţi, locuieşte la o mătuşă, a renunţat la liceu, a început o şcoală de şoferi, l-au dat afară pentru o chestie nu prea clară, e acum ajutor electrician, bate barurile, are un plan ! Să fure banii casierului în ziua de salariu, atrăgînd oamenii în alt loc, printr-un incendiu provocat. Zilele de salariu sînt miine, poimîne şi răspoimîine. S-ar putea să acţioneze, dacă îşi

găsește un complice, spune fata, care a aflat de la el de combinație și a venit să ne-anunțe. Poate fi desigur și o simplă scorneală a lui Ionică ăsta, cu scopul de-a se face *interesant* în ochii fetei, dar riscul este enorm, o explozie ar însemna victime și milioane pagubă, numai că el habar n-are de asta.

— Mulțumesc. Amănunte, Magda ! ceru colonelul care renunțase la răsfoitul dosarului.

— *Amănuntul* e că fata îl iubește. Îl iubește așa cum e ! Dacă Ionică ăsta află cine ne-a spus, rupe cu ea. De-asta fata ne-a rugat foarte mult ca el să nu afle nimic.

— Ionică mă interesează.

— Cazier curat, preciză Stoenescu parcă nemulțumit.

— Ceva date de caracter avem ?

— Fata îl iubește, reîncepu Magda. Spune că-i un băiat bun, adică e atent cu ea, sensibil, scrie și versuri.

— Mda ! se zbîrli Stoenescu. Vrea să-i facă *o micuță atenție* de vreo 300 de mii, poetul ăsta sensibil, se vede treaba.

— E un prost ! se înfurie Magda. Îi plac doar filmele de aventuri, se crede *un nerealizat maestru al combinațiilor*, visează să aibă un pistol, pînă una alta și-a confecționat un cuțit-stilou, cred că are un complex de inferioritate...

— De unde știi asta ? o întrerupse colonelul. Chestia cu complexul !

— Nu știu, bănuiesc. Din ce mi-a spus fata. Ionică vrea să poată arunca cu bani în dreapta și-n stînga, să aibă o mașină formidabilă, cum a văzut în filme etc., etc.

— Etc. etc. ? !

— Adică se simte *un nimeni !* conchise brusc Magda. Și vrea *să fie cineva !*

— Mda ! făcu Dumitrescu, părînd edificat. Propuneri?

— Problema e că trebuie prevenit incendiul, adică explozia, cu orice preț, rezumă Stoenescu. Mircea a mers acolo, a studiat locul, e posibil să se pună foc unde vrea *poetul !*

— N-am înțeles : cu casierul ce vrea să facă.

— Din păcate, casieria nu are la ușă nici gratii măcar, explică maiorul. E temporar acolo, pe coridor sînt însă tot timpul oameni, nimeni nu s-a gîndit la un atac în forță. El și-a imaginat să-i îndepărteze pe oamenii de pe coridoare, care vor da fuga să stingă incendiul. Casierul a lucrat înainte la pompieri. Pe considerentul ăsta, l-au numit șeful echipei de pompieri voluntari din uzină.

— Speră că va lăsa ușa deschisă și banii pe masă ?

— Nu ! Speră să spargă el ușa, c-o rangă. Planul *poetului* ăsta, sublinie iar Stoenescu, e ca, după ce pune focul, să se-ascundă în closet. Și cînd toți au alergat la incendiu...

— Clar ! făcu dumirit Dumitrescu. Propuneri de rezolvare !

— Avem șase acțiuni în lucru, aminti Stoenescu preventiv. Șase acțiuni urgente, serioase, nu cu haimanale ca ăsta, cărora li s-a urcat la cap ce-au văzut pe ecran.

— Unde-i propunerea ?

— Eu am avut un caz asemănător, continuă maiorul. În primul an de securitate pe care-l făceam. L-am adus pe derbedeul respectiv, m-am închis cu el într-o cameră, fără martori, în zece minute îmi spusese tot și...

— Șeful tău de-atunci ce-a zis de *soluție* ?

— ... Aveam și-atunci mult de lucru, motivă Stoenescu, nu-mi plictiseam șeful cu...

— Reține că eu sînt un șef căruia îi place să fie plictisit ! Altă propunere ! Magda, cu ce nu erai de acord cînd am intrat eu pe ușă ?

— A doua variantă era, explică Magda, să uzăm de sesizarea fetei. Adică s-o folosim ca martoră cumva, să-i confruntăm eventual. Să-l convingem că urma să facă o greşală, că fata i-a făcu un bine venind la noi şi aşa mai departe.

— Şi nu eşti de acord ?

— Nu !

— Foarte bine. De ce ?

— Cunosc tipul ăsta de indivizi, nu l-am convinge cu nici un argument din lume că fata nu *l-a turnat*. Ea ar ieşi cel mai prost. Ea, care ne-a sesizat. Nu cred că ne e permis să procedăm aşa, ar fi...

— Ce propui ? tăie colonelul.

— Să-i facem rost lui Ionică ăsta de-un complice. Are nevoie pentru *lovitură*, ştim asta, să-i oferim unul. Ofiţer de-al nostru, care să...

— Cînd, Magda, cînd ? ! se enervă colonelul. Cînd să-l cunoască şi să se împrietenească într-atît încît... să-l atragă în *combinaţia* lui ? ! Şi dacă şi-a găsit deja un complice ? Azi-dimineaţă, ori acum, în timp ce noi discutăm ? !

— Atunci trecem la metodele din filme, surîse Stoenescu. Post de pîndă la uzină, supravegherea lui Ionică ăsta, pe toată linia şi...

— Iertaţi-mă, dar merită ? ! se aprinse pentru prima dată Mircea Stoican. Ne lăsăm treburile, noi sau alţii, lăsăm acţiunile pe care le-avem ca să ne ocupăm de... Ionică ? ! Pentru că domnişoara lui nu vrea să meargă pînă la cap cu... ? !

— Nu, Mircea, zise cu răceală Dumitrescu. Fata aia şi-a făcut datoria. Restul e treaba noastră, să rezolvăm cazul de-aşa manieră încît ca să nu fie implicată. Dacă la sfîrşit vrea ca să-i spună, asta o priveşte.

— Atunci ce-ați vrea să facem ? se burzului și Stoenescu. Să risipim timpul cel puțin al unui om, dacă nu doi, care să se ocupe de licheluța asta ? Cît timp ? Dacă totul nu-i decît vorbărie și Ionicuță nu va face nimic ? Să stea omul ăla acolo, pînă-i va veni chef domnului Ionică *să acționeze ? !* Și unde să stea ? Mircea a văzut locul, nici nu sînt condiții pentru un post-capcană ! Credeți că dacă ar avea tată și ar auzi ce-i umblă prin cap ăstuia, i-ar face morală ? !

— Dar uite că el n-are tată ! zise încet Dumitrescu. În capul puștiului ăsta e *un plan*, pe care nu-l poți scoate cu două palme, asta n-ar ajuta absolut la nimic.

— Sigur că da, făcu Magda. Iar planul ăla, o fi greșit, dar ține de afirmarea lui ca individ, vrea să-și demonstreze sieși...

Dumitrescu o opri cu un gest.

— Fără teorie, Magda ! Concret ! Soluția ?

Tăceau toți, Mircea se plimba acum prin birou, Stoenescu se scărpina pe creștetul cu păr rărit, cînepiu.

— E trei, observă Mircea. Unde-ar putea fi amicul acum ?

— Cred că mănîncă liniștit ! pufni Stoenescu. La două a ieșit din schimb, după-masă va trage probabil un pui de somn, să fie proaspăt cînd, după ce *va lua un duș*, se va duce senin la bar !

Colonelul îi privi deodată pe amîndoi, ca și cînd i-ar fi dat soluția, formă un număr de telefon, întrebă :

— Ștefane, tu ești ?... Auzi, am nevoie, pentru vreo oră, de-un birou acolo la voi ! Se poate ?... Bine. În zece minute am sosit. Închise telefonul și i se adresă lui Mircea, care încetase plimbarea prin birou, surîdea, ca și cînd ar fi priceput planul lui Dumitrescu : Iei un milițian în uniformă, îi spuse colonelul, îl ridicați pe maestrul combina-

țiilor de la masă și mi-l aduci la colonelul Ionescu Ștefan în birou. La miliție, știi unde-i biroul, da ?

— Da.

— Pe drum nici un cuvînt, nimic. În 15 minute vii cu el.

— Am înțeles ! făcu Mircea scurt și dispăru pe ușă.

— Dar nu se poate ! ripostă Magda indignată, părînd că se trezește abia acum. Ce vreți să faceți? Își va da seama imediat, iar fata aia...

Se opri. Dumitrescu se întoarsese spre ea brusc, o privea drept în ochi, spunînd parcă : Eu îți respect ideile dumitale, de ce nu faci la fel ? N-ai încredere ? Magda roși ușor :

— Iertați-mă, se scuză ea abia șoptit și se răsuci puțin, cu umerii subit căzuți.

— Vii cu mine, hotărî colonelul. Dar să nu scoți o vorbă. Ne-am înțeles ?

Magda surîse șters, dădu din cap, fără să rostească un cuvînt. Stoenescu care umărise scena, își reluă figura lui de funcționar acrit, pe care jocurile psihologice îl lăsau absolut rece.

— De mine mai aveți nevoie ? întrebă el. Aș vrea să termin raportul cu propunerea de arestare a lui Gămulea.

— Termină-l ! acceptă Dumitrescu, dar mai întîi telefonează-i colonelului Marin, de la pompieri. Dacă nu mai e la unitate, caută-l acasă. Spune-i și lui povestea cu depozitul ăla neasigurat. În ce privește raportul cu Gămulea, mai bine virează-l.

— În... ce direcție ? tatonă Stoenescu nelămurit.

— M-am uitat adineauri prin dosar și mă gîndeam... Știi... Am văzut cum arată mutra acestui Gămulea cînd e arestat. Tare aș vrea să-l văd însă... stînd în picioare în fața unei săli de oameni care-i ascultă faptele.

— Să nu-l arestăm ? !

— Să încercăm întîi... să-l punem să răspundă la întrebările celor cu care-a lucrat cot la cot un an de zile, făcînd pe sfîntul. Mi-aduc aminte cum a reacționat Petrovici anul trecut, cînd l-am anunțat că-l vom pune în dezbatere, în fața oamenilor din uzină. Ți-amintești ?

— Gămulea nu-i Petrovici. Nu-i același lucru.

— Cine știe ? ! observă meditativ colonelul. Deschise ușa și-i făcu loc Magdei să treacă. Cine știe, repetă el din prag, oamenii seamănă totuși unii cu alții nebănuit de mult...

. . . . . .

Străbăteau coridorul lung al miliției.

— Pe Ștefan ăsta, începu colonelul, îl cunosc de 25 de ani. Ne-am ajutat unul pe altul de zeci, poate de sute de ori. Eu nu știu însă unde locuiește, el nu cred că are habar unde stau... Am fost o singură dată, împreună cu nevestele, la un local, asta acum vreo 20 de ani, și-atunci am terminat seara tot la inspectorat, unde cărasem doi bețivani îndrăciți. După ce ne bătusem amîndoi spate-n spate cu-o liotă întreagă... Cîteodată mă-ntreb. Magda... Privi spre Magda, păru că vrea să continue, dar făcu deodată un gest scurt și conchise : A ! Lasă pe altădată asta !

Cîțiva pași mai departe, se opriră în fața unei uși, colonelul bătu și intrară. Strînse mîna colonelului Ionescu fără un cuvînt, o prezentă pe Magda. Ștefan îi aruncă o privire rapidă, măsurînd-o însă din cap pînă-n picioare, se reîntoarse spre Dumitrescu. Semănau mult unul cu altul. Aceeași statură robustă, aceeași față puternică, imobilă, aceeași privire aparent somnolentă, în care nu puteai citi nimic.

— Ce mai ai la ultima oră ? întrebă Dumitrescu.

Ștefan bătu cu plama peste niște dosare care zăceau pe birou.

— Cunoștințe vechi. Toți cinci, zise el cu un aer de silă. Pe unul îi știi, adăugă, împingînd spre musafir mapele verzui.

Dumitrescu răsfoi primele dosare, se opri la al treilea.

— Cine-a făcut porcăria asta ?

Ștefan zvîrli o ocheadă spre fotografia descoperită de celălalt, răspunse lapidar :

— Patru lovituri de cuțit. Ultima în abdomen. Au ieșit de la un fel de bar de noapte, certați pentru o pațachină. S-au urcat la șapte dimineața pe terasa unui bloc cu zece etaje și *s-au duelat*. Ca să vezi la ce pot servi terasele de la blocuri ! meditâ el amar și detalie : Amîndoi bișnițari. Autorul e 99 la sută un oarecare Ghiță Pisoi, ăsta-i nume, nu poreclă, condamnat pînă la 33 de ani de patru ori. A șters-o din oraș, cred că nici mă-sa nu știe unde s-a vîrît, îl căutăm de-alaltăieri dimineață și nimic. Dar clientul nostru comun e următorul.

Dumitrescu închise dosarul, trecu la al patrulea, scoase un *Aha !* semnificativ.

— Ți-aduci aminte, surîse Ștefan, cînd l-am fugărit prin curțile-alea, de erau să ne rupă ciinii ?

— Ba bine că nu ! Tot trafic de valută ?

— Tot. L-am prins cu prietenul, alt soi bun, *la împărțeală*. Eh, cu te las, sînt în camera din dreapta, telefonul n-o să te deranjeze, o să sune acolo. Cînd ați terminat, îmi bați în perete. Ca pe vremuri.

— Perfect, zise Dumitrescu restituindu-i dosarele.

Ștefan își încuie *clienții* în fișet și ieși. Magda făcu cîțiva pași, se aplecă și ridică de jos o fotografie. Era cea cu individul *tăiat în duel*, căzută din dosar. O puse pe masă, colonelul o întoarse cu fața în jos și-o strecură sub cristalul biroului.

— Să nu uităm să i-o dăm cînd plecăm, spuse el. Apoi se întoarse cu spatele la Magda și începu să admire harta României de pe perete, cu o curiozitate care te-ar fi făcut să crezi că o vedea pentru prima oară.

Magda își luă un scaun și se așeză pe-o latură a biroului. Era locul ei în astfel de situații. Și trecură așa cinci minute, pînă cînd Mircea introduse în cameră un individ mărunțel, netuns, negricios, cu o față ascuțită și ochi negri, melancolici, care priveau acum speriați.

— Mulțumesc, zise Dumitrescu. Rămîi la ofițerul de serviciu, te chem eu.

— Am înțeles ! spuse Mircea și dispăru.

— Ia loc ! începu colonelul, indicînd noului venit un scaun lîngă peretele opus.

Netunsul ezită, se așeză cam pe marginea scaunului, privind spre bărbatul cu gulerul cămășii descheiat care se instalase pe scaunul din spatele mesei de lucru. Ochii noului venit lunecară apoi spre Magda, al cărei rol nu-l înțelegea deloc. Dumitrescu scoase din sertarul biroului cîteva coli de hîrtie, alese un creion din paharul de pe masă, le puse în dreptul Magdei.

— Stenografiezi doar răspunsurile pe care am să ți le indic, zise el.

Magda înclină ușor din cap fără să clipească, deși habar n-avea de stenografie. Luă însă creionul în mînă cu un gest hotărît.

— Ei, Ionică, ia spune-mi și mie, lucrezi ca electrician, mi se pare, nu ?

— Da.

— Electrician sau ajutor de electrician ? se interesă colonelul.

— Ajutor.

— De cînd ?

— De... trei luni.
— Îți place ?
Negriciosul ridică din umeri.
— Nu-mi place. Dar muncesc !
— Aha !... Și prieteni ? Ce prieteni ai ?
Ionică aruncă o privire spre Magda, spre Dumitrescu, iarăși spre Magda, declară cu un soi de mîndrie sfidătoare:
— N-am ! Prieteni n-am !
— Cum așa ? Chiar nici unul ?... De ce ?
Netunsul tăcea. Magda înțelese că, printr-un fel de instinct al cărui mecanism era incapabilă să-l priceapă, Dumitrescu intuise și atinsese o coardă sensibilă.
— N-ai avut niciodată, nici un prieten ? păru colonelul extrem de intrigat. Nu mă gîndesc la cei cu care te-ntîlnești la bar, dar așa, un om pe care să-l simți apropiat, cum are fiecare, n-ai avut niciodată ?
— Nu am ! Acum nu am pe nimeni.
— A ! Va să zică ai avut cîndva, dar nu mai ai acum.
— ...Poate. Pentru asta m-ați chemat aici ? întrebă deodată *poetul* părînd să capete curaj.
— De ce-ai rupt prietenia cu el ?
Negriciosul strînse buzele, hotărît, desigur, să nu mai răspundă.
— Aha ! păru colonelul să înțeleagă.
S-ar fi zis că în clipele acelea coresponda telepatic cu negriciosul, fără ca acesta să-și dea seama. Nu era prima oară cînd Magda remarca ceea ce ei i se părea un *fenomen psihologic interesant* și nu numai la Dumitrescu, și Brateș, ba și Walther, Matei, posedau aceeași facultate ciudată care părea să țină de miraculoasa *citire a gîndurilor*. Îl întrebase pe colonel, Dumitrescu surîsese vag. Vine cu timpul, zisese el moale. Ca la doctorii care pot intui de ce suferă pacientul în clipa cînd a intrat pe ușă. Procesul psihologic

nu-ți pot explica exact cum se petrece... dar e așa ! Magda nu pricepuse desigur nimic, studiase o serie de cărți despre intuiție, nu se lămurise mai mult.

— Te-a mințit ?... Te-a dezamăgit ? continuă colonelul cercetînd atent cu expresia lui somnolentă fața lui Ionică.

— De unde știi ?

— Mi s-a întîmplat și mie, spuse doar Dumitrescu. Și sînt de acord, un om ca ăsta merită tot disprețul.

— ...Nu înțeleg totuși de ce am fost adus aici !

— Chiar ? atacă subit colonelul. Uite, vreau să te-ntreb... dacă nu-ți place să lucrezi la uzina aia, de ce rămîi acolo ? întrebă colonelul pe un ton voit insinuant și Magda remarcă tresărirea ușoară a lui Ionică, mîinile lui care se crispau pe scaunul de sub el. De-asta te-am chemat, lămuri Dumitrescu, să te-ntreb de ce rămîi la uzina aceea, unde lucrezi acum ? Ai vreun motiv anume ?

— ...Am vrut să mă fac șofer, divagă negriciosul, dar...

— De ce te-au dat afară ?

Netunsul se rezemă în spătar, fără să răspundă, privind acum spre ușă, dar colonelul păru să fi descoperit iarăși ceva. Întrebă liniștit :

— A fost ceva în legătură cu prietenul tău ?

— Dacă știți, de ce mă mai întrebați ?

— Te consideri nevinovat ?

— Mă considerați vinovat ?

— În privința aia, poate că s-a greșit, acceptă colonelul. Dar acum ? Acum de ce mă dezamăgești, jucînd comedia celui care nu știe de ce-a fost chemat aici ? Îți dai seama că, dacă te-am adus așa, val-vîrtej, avem niște motive, nu ? Că știm niște lucruri foarte clar !... Te ascult.

Ionică tăcea strîngîndu-și maxilarele, aruncă o nouă privire spre Magda și iarăși se închise în el, cu ochii în pămînt. Trînti apoi deodată :

— N-am făcut nimic !

— Vrei să te pun să scrii asta ? păru să se enerveze Dumitrescu. Vrei să-ți spun cu ce-am aflat ? O fac, dacă ții neapărat, te confrunt și c-un martor, dar să știi că declarațiile mincinoase se pedepsesc, iar eu îmi voi pierde orice considerație față de dumneata. Cînd te-am văzut intrînd, am fost convins că vei recunoaște deschis, că nu vei minți, de frică !

— Să nu scrie ea nimic ! izbucni deodată negriciosul fără s-o privească pe Magda. Și să nu stea aici ! Vă spun tot, dar să nu stea ea aici !

— O cheamă Magda și e ofițer. Și pînă adineauri te-a apărat pe dumneata, convingîndu-mă că ești un poet, un om sensibil și că nu vei proceda la fel cu amicii care, cînd ajung aici, susțin prostește că *nu știu nimic*. Îți dai seama foarte bine ce mă interesează. Ascult !

— Dacă știți tot, de ce mă mai întrebați ?

— Pentru că vrem să înțelegem *cum ți-a venit* să faci așa ceva.

— De făcut n-am făcut nimic, v-am spus. Mă gîndisem doar. Cred că nici n-aș fi fost în stare să... execut, deși planul, planul era perfect. Asta vream să dovedesc, sclipiră ochii negri ai lui Ionică, era perfect, trebuie să recunoașteți !

— Nu există planuri perfecte, observă plat Dumitrescu.

— Al meu era ! Ar fi dat fuga toți acolo, am mai văzut o dată cum se întîmplă în asemenea cazuri și... Se opri deodată, cu ochii la Magda, pe care o privea cumva cu ură, parcă văzînd în ea pe altcineva. Dați-mi să scriu eu ! zise el deodată. Nu pot să spun, scriu mai bine.

— Scrie ! acceptă Dumitrescu indiferent și-i făcu semn Magdei, care se apropie, puse pe măsuța de lîngă Ionică hîrtia și tocul ei rezervor, pe care-l scoase din poșetă.

Zece minute mai tîrziu, colonelul terminase de citit pagina așternută de negricios, se strîmbă și spuse cu un aer plictisit :

— Văd că nu ne-nțelegem. Scoate ce-ai prin buzunare ! Cuțitul-stilou unde e ?

— ...Cuțitul-stilou ? !... De ce ?

— Pentru expertiză, lămuri Dumitrescu. Unde l-ai ascuns ?

— ...Ce... expertiză ?

— Nu știi nimic, nu ? ! făcu scîrbit colonelul și scoase de sub cristalul biroului fotografia omului tăiat cu patru lovituri de cuțit. I-o arătă lui Ionică, privindu-l atent. Unde ai fost alaltăieri dimineața ?

— Alaltăieri ? !...

— Da, alaltăieri dimineața, la ora șapte ! Îmi îndrugi aici povești cu incendii și lovituri ca-n filme, dar că l-ai tăiat pe-ăsta ai uitat !

— Eu ? ! !

— Nici nu-l cunoști, te pomenești ? !

— Ba da, dar...

— N-ai un cuțit-stilou, poate ?... Unde l-ai scuns ? Să știi că de găsit tot o să-l găsim !

Imaginea din fotografia mare, color, era înfiorătoare. După cele patru vizite pe care le făcuse la Institutul medico-legal, împreună cu Dumitrescu, Magda devenise cumva imună, o biată fotografie era oricum nimic pe lîngă autopsii. Ionică însă, alb ca varul, își îndepărtă ochii de imaginea omului cu pîntecul sfîrtecat, abia se ridicase în picioare, acum se lăsă moale la loc, părînd gata să vomite.

— Mi se pare că te-ai înșelat, Magda ! deduse colonelul lăsînd fotografia pe birou. Are să înceapă teatrul acum, va nega sau va tăcea ca un pește. Asta-i marfa, ce să facem, nu-i omul care credeai.

— Vă jur că nu l-am lovit eu ! izbucni Ionică. Alaltăieri am fost la uzină, toată dimineața, de la șase la două, puteți verifica. Am un cuțit-stilou, dar...

— Pe care l-ai ascuns ! Unde !

— Nu l-am ascuns ! Uitați ! E... aici !

Scoase deja din vindiac mica armă, cizelată frumos de mîini îndemînatice, veni și o depuse cu o figură nefericită pe biroul colonelului. Dumitrescu își scoase batista cu gesturi meticuloase, înfășură cuțitul-stilou și i-l înmînă Magdei.

— La expertiză ! Mircea să verifice și dacă domnul acesta a fost la uzină în timpul cît s-a petrecut crima. Martori care l-au văzut acolo ! Urgent !

Magda luă stiloul-cuțit pus în batistă și ieși. Un sfert de oră mai tîrziu revenea împreună cu Mircea, care raportă din ușă :

— S-ar părea că totuși nu-i el, tovarășe colonel. A fost la uzină, într-adevăr, iar pe cuțit, cel puțin pe ăsta, nu sînt microurme de sînge.

— Așa ? ! făcu Dumitrescu părînd derutat. Apoi se indignă subit, se ridică în picioare, cu o expresie înfuriată. Atunci de ce naiba ai mai născocit povestea aia aiurită cu atacul casieriei ? se adresă el lui Ionică. Ai ? Îți bați joc de noi ? !

— N-am... n-am născocit-o! se apără reflex puștiul. Mă gîndisem... Dacă ați ști, că... Eu crezusem...

— Ce ? ! se încruntă Dumitrescu. Ce te gîndiseși ?

— Era un plan perfect, spuse *poetul* în șoaptă, cu un zîmbet de regret, dar și o nuanță bătăioasă, de înfruntare, pe care Magda își dădu seama că prezența ei o stimula.

— Perfect ? ! strigă Dumitrescu. Adineauri te-ai făcut alb la față, cînd ai văzut fotografia unui cadavru și-mi vorbești de *planul perfect* care putea ucide zeci de oameni? Nu ești în toate mințile ?

— Nu ucideam pe nimeni, era un plan curat. Citiți, vă rog, cu atenție ce-am scris. Uitați-vă pe schema pe care-am făcut-o !

— Dar aici ! se înfurie colonelul, smulse hîrtia mîzgălită de pe birou și veni cu ea lîngă scaunul pe care stătea *maestrul combinațiilor*, aici, în spatele peretelui de șipci, unde vreai să pui tu foc, știi ce e ? ! Te-ai uitat, să vezi ce e ? ! Ai văzut vreodată cum arată oameni sfîrtecați de explozii, nu tăiați de cuțit ? !

Se înfipsese în fața puștiului care, nefericit, uluit, se ridicase la rîndul lui de pe scaun fără să vrea, cu ochii fixați în privirea de oțel a colonelului, fără să poată articula măcar un sunet.

— Ia-l de-aici ! făcu deodată Dumitrescu și-i întoarse spatele, revenind la birou cu pași energici. Ia-l repede de-aici, Mircea, dă-i drumul, să nu-l mai văd !

Mircea îl luă de braț pe Ionică și-l conduse spre ușă.

— N-am bănuit, să știți ! îngînă *poetul* îngrozit. Nu știu ce e în spatele gardului de șipci.

Dumitrescu se întoarse iarăși agresiv spre el, zise însă pe un ton domolit.

— Dacă n-aș fi convins de asta, te-aș băga la pușcărie, pricepi ?... Și dacă ai să-mi mai spui ceva, spune-mi mîine, după ce te interesezi ce-i în spatele *planului tău perfect !* Cu bine !

Puștiul îngînă un fel de salut, Mircea îl scoase din cameră, colonelul se îndreptă spre perete, lovi de două ori cu pumnul. Magda se apropie, încercă să găsească o frază cît mai potrivită, constată că se molipsise deja, în acele doar zece, unsprezece luni pe care le trăise între oamenii ăștia întotdeauna încurcați, incredibil de stîngaci, cînd era vorba să-și exprime propriile sentimente. Nu, nu reușea să găsească ce-ar fi vrut să spună. Dumitrescu păru să simtă privirea ei, se întoarse, o privi atent.

— Iertați-mă ! spuse încă o dată Magda, aproape șoptit.

Colonelul zîmbi, zîmbetul destins care se rătăcea rar pe fața lui și care îi schimba expresia în mod uimitor.

— Să sperăm că fata aia are dreptate pînă la cap, spuse el. Și dumneata la fel. Pentru moment, cred că i-a trecut pofta de năzbîtii tîmpite, dar, ca să dureze, trebuie să-i dăm un suport.

— Un suport ? întrebă Magda nedumerită.

— Mda ! Adu-mi aminte mîine, dă-mi acasă un telefon, să verific de ce l-au dat afară de la școala de șoferi. E necesar să-l reprimească, mai ales dacă a fost nevinovat !

Pe ușă intrase Ștefan. Dumitrescu îi întinse fotografia.

— Căzuse din dosar, anunță el cu indiferență. Și dacă tot era aici, mi-am permis să mă folosesc puțin de ea. Mergi cu echipa mea la o bere ? Fac cinste.

Nu reuși să se țină însă de promisiune, în minutul următor Mircea dădea telefon de la poartă.

— Tovarășe colonel, vrea să vă mai spună ceva.

— Ionică ? Ce ?

— Zice că... își găsise și un complice. Mă rog, un fel de sfătuitor, ideea unde să pună focul a aluia a fost.

— Cine e ?

— După descriere, cred că Albert. Și spune că se întîlnește cu el astă-seară...

Așa fu arestat, într-o cofetărie de la marginea orașului, în chiar seara aceea, Albert, faimosul Albert, după care umblau de un an și șase luni încheiate, fără să-i dea de urmă. Era unul și același personaj cu *italianul* Eleonorei, cu *mentorul* celor doi tineri care săvîrșiseră violul, cu instigatorul unor acte de diversiune, care reușise să scape mereu. La anchetă, se dovedi că individul cutreierase în timpul cît îl căutau vreo 17 țări, trecînd prin Italia, unde

era căutat cu înfrigurare. Dar oare numai acolo ? Cum îl chema și ce naționalitate avea în realitate ? Și pentru cine lucra de fapt ? La această întrebare, Albert surîsese larg, cu dantura lui splendidă, răspunsese scurt : *Pentru mine !*

20. Operațiune tip R

Institutul de teatru, afișierele Municipalului, fotografii de actori ; cunoscuți. Și strada, tramvaiul huruind leneș spre Cișmigiu prin ploaia măruntă, sîcîitoare, ca de toamnă. Regăsea totul, totul era la fel, absolut la fel ca atunci, avea senzația că timpul cît a lipsit încremenise. Ori că ea închisese ochii, trăise într-o fracțiune de secundă o aventură colorată strident, tensionată și sterilă în același timp ca un film prost, iar acum... constata că este totuși aici, în același loc, în același oraș, din care nu plecase parcă niciăieri, niciodată...

Troleibuzele, Liceul Lazăr, neschimbat și el, bineînțeles.

Mergea cu pas automat, lent, cu mîinile în buzunarele pardesiului elegant, cu capul descoperit, indiferentă la picăturile de apă care-i alunecau pe obraji, pe gît, oprindu-se în șalul devenit o cîrpă udă. Îl scoase. Îl aruncă într-un coș.

Verifică-te permanent, mai ales în primele zile după ce ajungi ! Cuvintele adjunctului pentru operațiuni al lui Rons îi veniseră în minte instinctiv, intra în parc și parcul, aproape pustiu sub cerul de cenușă, era *un bun loc pentru autoverificări.* Avea iarăși impresia *că indicațiile prețioase pentru siguranța operațiunii* veneau difuz, dintr-un vis destrămat. Din care se trezea cu o vagă durere de cap.

Cișmigiul ! Cișmigiul de la care își luase adio în urmă cu șase ani, ferm convinsă că nu-l va mai revedea niciodată. Cișmigiul adolescenței ei, pe care totuși, mereu și mereu, în nopțile de nesomn, îl revăzuse, cu frunzele lui arămii, cu alei pe care treceau liceeni și pensionari, copii și îndrăgostiți.

Cișmigiul era și nu mai era același. O întîmpina cu crengi goale, primăvara întîrziase la întîlnirea cu orașul, cu alei pustii, cu aspect dezolant, născocit parcă anume pentru ea. Îl trădase. Și trădările, spunea Lars, se plătesc. Întotdeauna !...

Își amintea de o altă seară mohorîtă, de toamnă adevărată. Cînd hoinărise singură prin parc, aproape un ceas, în așteptarea orei cînd urma să se întîlnească cu Adrian. Puștiul era în ultimul an de liceu. Fugea de la ore, pentru a veni la *locul lor*, cu șapca ascunsă în servietă. Îl aștepta atunci nerăbdătoare, plimbîndu-se într-un amurg cu cer liliachiu, pe sub bolta de crengi care-i păreau *răsucite de mîinile unui vrăjitor*, ce prostie ! pe malul apei cu oglinda întunecată, ca un lac de legendă, *cu taine ce se așteptau scoase din adînc*...

Lacul era aici, la locul lui, dar un bazin golit, meschin, plin de băltoace și frunze care putreziseră sub zăpadă. Le adunau cu un soi de greble mari, doi salahori cu pălării pleoștite, îmbrăcați peste hainele groase cu pieptare de un portocaliu șters, menite să-i apere, fără sens aici, pe fundul bazinului, de automobiliști grăbiți.

E foarte important să stabilești dacă nu ești filată, cînd mergi la întîlnirea cu omul de legătură. Astea nu mai erau cuvintele șefului pentru operațiuni al lui Rons, făceau parte din *a b c-ul meseriei*. Îi rămăseseră în minte de la *școala de inițiere*, în care o virise Teis.

Şi *Buturuga* era la locul ei. Într-un spaţiu devenit prea larg fără nici un om în jur, *păzită* de un ciine de pripas. Tremura cumplit, o privea cu teamă, aciuit sub o tarabă uitată.

Şi scaunele ! Şirul de scaune de lemn, vopsite într-un verde mort. Stătuse pe unul din ele în seara aceea. Lîngă Adrian, puştiul care îi mărturisise franc, la întrebarea ei, că nu sărutase pînă atunci nici o fată...

Unde putea fi acum ? Liceanul cu profil frumos şi ochi limpezi, pe care i-l amintise mai tîrziu Harro ? !... Harro care lucra deja pentru Tels, dar şi pentru Rons, cînd, ridicolă ca o mamă bătrînă care-şi dăscăleşte băiatul să nu fumeze, ea îl prevenea grijulie pentru viitorul lui, să nu intre, să nu se lase antrenat în caruselul jocurilor informative, în care Lars... prostul de Lars, credea la rîndul lui, că îl introduce pe Harro printr-un şantaj complicat. Harro, pentru care încercase s-o lichideze Lars ! Harro, care nu-i mărturisise atunci nimic nici ei, jucînd mai departe inocenţa. Harro, cu care urma să se întîlnească acum şi pentru care *trebuia să se verifice conştiincioasă.*

Ăsta părea să fie scaunul pe care stătuse. Da, ăsta, lîngă copac. Şi celălalt, cel de pe care căzuse Adrian, căzuse pe spate, ca un bleg, cu scaun cu tot, zăpăcit, năucit, în seara cînd îl sărutase ea. Caraghiosul ! Acum ar fi rîs cu hohot, atunci se speriase, se repezise să-l ajute să se ridice, nu cumva să se fi lovit, Doamne, cît de stupid era totul şi cum îi rămăsese de clară în minte seara aceea şi serile care urmaseră, serile cu sărutări şi-mbrăţişări stîngace, nopţile cînd... cînd puştiul îi recita poezii. Şi banalităţi puerile. Pe care, culmea, şi le reamintea perfect !...

Harro întîrzia ! De ce ? Ar fi trebuit să apară de două minute acolo, lîngă *Buturugă.* Nu era. Dacă nu cumva — ce gînd ! — Harro se deghizase în potaia aia de sub taraba ruginită, *pentru a-i deruta pe filori !* Filorii, care

poţi fi travestiţi în cele mai neaşteptate înfăţişări. Sigur că da ! Unul o fi fost baba aia prăpădită ? ! Care-şi tîrşia paşii prin băltoace ? Unde s-o fi dus nenorocita pe vremea asta ? îi amintea, cu mersul, cu papucii aceia prea mari, de mătuşă-sa, la fel de cocîrjată. Numai că scumpa ei cotoroanţă de mătuşă nu ar fi ieşit pe ploaie din vila ei cu aspect de cavou, nici s-o pici cu ceară. Ţinea prea mult la viaţă — la viaţa pe care i-o furase ei, — ţinea prea mult cocleala aia de babă la mucegaiul de viaţă, pentru a risca un guturai ! Avea să trăiască încă mult, ascunsă în carapacea vilei ei, ca o broască ţestoasă care şi-a propus cu încăpăţînare să sfideze timpul, moţăind !... Dacă ar fi crăpat coropişniţa aia bătrînă cînd trebuia !

De ce întîrzia Harro ! ? Harro care ştia că ea ar fi urmat, după întîlnirea cu el, să ia legătura cu Adina, Adina care lucra acum pentru ei, adică pentru Rons, deşi lucra pentru Giulio, adică pentru Lars, deci pentru Ward ! îmbecilul senil de Ward care ajunsese să-şi vîndă secretele propriului serviciu, din lăcomie bolnavă, inconştienţă, sau... poate, *strîns cu uşa* pentru cine ştie ce, de oamenii lui Tels, care... deveniseră acum, pe ascuns, ai lui Rons ! *Ce babilonie greţoasă !* ar fi exclămat scumpa ei mătuşă, erau cuvintele ei preferate. Şi de data asta ar fi spus întîmplător un adevăr.

Descoperise cumva Harro că este filat ? ! Sau remarcase că ea este filată şi o evita ? Era filată ? Îşi punea pentru prima oară întrebarea în seara aceasta, privi în jur, parcul rămînea la fel de gol, în ciuda faptului că ploaia ostenise, îşi consultă din nou ceasul, ridică din umeri, porni cu acelaşi pas lejer spre ieşirea din parc. Începeau să se-aprindă luminile. Neon. Tremurînd violaceu printre crengile negre şi umezi.

Abia cînd ieşise din parc în prima străduţă se simţi urmărită. Nu profesional, era o urmărire vulgară, făcută

de-un tip cu șapcă, pe care o clipă îl crezu totuși Harro. Nu era. Individul se ținea după ea, spuse ceva stupid, părea dispus s-o conducă de la distanță de cinci pași, făcîndu-i propuneri cretine.

Tels, Giulio, Lars ! Ward, Harro, Rons ! Trăise cinci ani între tîrfele-astea cu ambalaj decent de funcționari ireproșabili, cu ambiții mocnite, cu existențe duble și interese obscure, care se spionau și vindeau reciproc, grosolan sau rafinat, în combinații savant-ridicole, unde secretul ajungea să fie știut, mai devreme sau mai tîrziu, de toți ceilalți.

Individul care o urmărea se dovedea perseverent. Și nimerea prost. Se apropiase mai mult, continua să-i facă cu jumătate de glas propuneri jalnice, pe-un ton tărăgănat, în străduța strîmtă, prost luminată. Se opri, se întoarse, îl aștepta. Liniștită, zîmbind chiar. Lovi apoi scurt, teribil, printr-o zvîcnire nervoasă a brațului, de jos în sus, cu podul palmei în plină figură. Auzi geamătul cumplit de durere, îl văzu căzînd lat pe spate într-o bălțoacă, se întoarse și plecă mai departe, călcînd cu grijă pe caldarîmul spălat de ploaie.

Lipsa lui Harro însemna amînarea primei întrevederi cu Adina. Adina care știa sau nu de venirea ei în România ? De substituire ? Cît știa ? De la cine ? O aștepta în seara asta sau habar n-avea ?

Dar dacă Harro o fi fost prins ? ! Harro prins ? ! Harro care reușise să se strecoare pînă atunci întotdeauna și să păcălească vreo șapte servicii secrete, trădîndu-le pe rînd, Harro pe care-l căuta o armată de agenți plătiți special pentru a-i plăti trădarea ? Îl ajunsese vreunul ? Sau, culmea ironiei, fusese arestat tocmai aici, tocmai acum, cînd avea o misiune banală, de scoatere a Adinei peste granță ? Dar atît avea oare ca misiune Harro ?

Institutul de arhitectură. Dincolo de zidul acesta, în holul mare, fusese seara de bal ! Seara serpentinelor și a ideilor trăznite. Fusese invitată acolo de Adrian, erau amîndoi în primul an de studenție, ea fusese recunoscută detașat... cea mai frumoasă ! ...Cu fața de-acum, caligrafiată impecabil de Lewis, cu ochii ăștia albaștri de păpușă, ar mai fi cîștigat premiul ?... Unde o fi acum colega ei care plînsese de necaz că nu fusese aleasă ca *regina balului* ? Cum o fi arătînd ? Ce devenise ? O gospodină cuminte ? O mămică de treabă care spală scutece ? ...*Din ele două cine pierduse partida* ?

Dar Adina ? Ce-o fi făcînd Adina la ora asta ?... Adina care lucrase așadar pentru Giulio, adică pentru Lars, dar Giulio lucrase și pentru Tels, iar acum pentru Rons ! Deci, fără să știe, un timp, Adina lucrase pentru Lars, Tels și Rons ! Iar pentru Adina lucrau Matei și Eric, Eric transmitea mesaje în eter, fără să aibă habar că erau recepționate nu de unul, ci de trei servicii, deci și ei lucrau pentru trei servicii concomitent... dacă doar pentru ele !...

Și acum, după executarea *Operațiunii R*, ea urma să continue circul superb, în care toți erau *agățați* cu cîte ceva, pentru a păstra *consemnul tăcerii*, pentru ca jocurile duble să meargă mai departe... ca pe scena unui teatru, unde doar la sfîrșit se descoperă... adevărul ! Unde era sfîrșitul, care avea să fie *ultimul act* pentru ea ?

Ploaia stătuse... În față îi răsări Intercontinentalul și-alături Teatrul Național. După foiala de la intrare, părea să fie ora de începere a unui spectacol. Acolo peste ce dramă va cădea cortina ?

Dacă Harro nu avea să vină nici mîine dimineață la C.E.C., la întîlnirea de rezervă ? Însemna că totuși... a dispărut ? Sau a fost prins ? ! Ce era de făcut în situația asta ? Instrucțiunile prevedeau ca Harro să fie aici, să o

scoată din țară pe Adina, fără el totul cădea. Rămînea cealaltă, cealaltă operațiune, a ei, în care Harro nu era amestecat. Operațiunea R ! Care condiționa de fapt și ea substituirea cu Adina. Faimoasa Operațiune R, prin care, probabil, Rons se răzbuna pe ea...

Aștepta în rînd cu ceilalți schimbarea stopului, alături de un maior de securitate în uniformă. Îl privi cu coada ochiului. De unde venea și unde mergea oare la ora asta ? Avea să se reîntîlnească vreodată cu el ? Stînd grav în spatele unui birou gol și punîndu-i *întrebări cheie* ? Deocamdată maiorul era gînditor, înaintase prea mult în stradă, se trase înapoi, pentru a lăsa să treacă un șir de mașini, era să dea peste ea, își ceru scuze. Îi zîmbi, maiorul îi întoarse zîmbetul. Impresionat de fața ei ? Sau de figura plouată ? Cum arăta oare după hoinăreala asta ? Ce-ar fi fost să-l întrebe dacă Harro era cumva la ei ?...

Stopul se schimbă, traversară amîndoi, maiorul trecu grăbit prin fața Intercontinentalului, se îndreptă spre teatru. Îl urmă mecanic, indiferentă unde mergea, în fond, în seara asta nu mai avea nici un țel.

Treptele, dalele mari de piatră, aleea largă, alte trepte, maiorul se întîlni cu o femeie, urîțică, slăbuță, bosumflată că așteptase, nevastă-sa precis, dispărură amîndoi în holul larg al Naționalului. Care putea fi viața acelei femei urîțele și bosumflate ? ...Ar fi vrut s-o cunoască, s-o analizeze atent, dintre ele două, dintre ea, fosta *regină a balului* și femeiușca asta banală...

Unde putea fi casa de bilete ? ! Auzi apoi un tînăr, desigur uitat de iubită, care întreba o pereche dacă n-au nevoie de două locuri. Fu refuzat, perechea avea bilete. Ezită doar o clipă, apoi ceru ca tînărului, în românește, biletele. Amîndouă. Plăti, pătrunse în holul elegant, începu să se plimbe printre spectatorii care se grăbeau să intre în sală. Ce piesă o fi fost totuși ? Cine juca ?

Își lăsă pardesiul la garderobă, se privi indiferentă într-una din oglinzile mari. În ciuda hoinărelii prin ploaie, arăta încă bine, era *un animal sănătos și tînăr care arăta oricum bine*, cum spunea Lars, rochia doar era puțin udă numai la guler, dar asta n-avea importanță. Unde or fi fost locurile ? Începu să urce la întîmplare una din scările largi, privi pomul candelabrului cu un surîs, semăna cumva cu un brad de Crăciun, un brad sofisticat, modernizat, dar totuși un brad. Mai departe ! Maiorul și consoarta unde s-or fi dus ?

Și deodată... Încremeni pe scară, înainte de-a urca ultimele trepte. Acolo, la douăzeci de metri de ea, nu, nu era o oglindă, era Adina, era înfățișarea ei, dublura ei, ca o soră geamănă, inconfundabilă, chiar dacă nu purta aceeași rochie și n-avea părul ud. Nu putea fi nici o eroare. Și instinctiv, indiferența făcu loc prudenței care-i intrase în sînge, regulile jocului trebuiau respectate, nimeni, absolut nimeni, nu trebuia să le vadă împreună ! Adina discuta ceva cu o femeie și doi bărbați, din care unul în uniformă de ofițer de aviație, întoarse capul spre ea, o zări, exact în clipa în care se întorcea și începea să coboare scările cu pas repede.

Garderoba ! Își recuperă ușor pardesiul, compartimentul era deja plin, ieși îmbrăcîndu-se din mers, cu regretul că nu văzuse sala, scena, ar fi vrut grozav să le vadă.

Intercontinentalul ! Locul ei era acolo. Trecu printre mașinile care lăsau la intrare domni simandicoși, unul, cu o bărbiță blondă de țap, îi amintea de Rons, altul, lîngă ușa mare de sticlă, un grăsan strîns inutil în coaja unui costum de seară, ca un gîndac enorm, semăna cu Giulio. Giulio la o serată, unde trebuise s-apară în smoching, avea atunci misiunea de a-l lichida discret, la toaletă, pe *un agent devenit primejdios*. Îl lichidase. Din ordinul lui Lars, aprobat de Ward. Pentru trădare !

Giulio o făcuse. *Curat* ca întotdeauna. Giulio care lucra concomitent... pentru cine pe timpul acela, pentru cine azi ?... Harro nu fusese lichidat totuși de nimeni pentru trădare. Ea fusese la un pas de-a fi împușcată de Lars, de ce ea și amărîtul ăla da, Giulio, Harro și Ward nu ? !

Se oprise în apropierea ușii de intrare a Intercontinentalului, la cîțiva pași de un tip țigănos, bine îmbrăcat altfel, care încerca să plaseze, ascuns după un stîlp, ceva, casetofon parcă, unui bulgar cu care se înțelegea rău. Bulgarul nu acceptă prețul, se pierdu în direcția străzii. Dezamăgit, negustorul de ocazie, un ageamiu în asemenea tranzacții, se vedea asta, rămase stînjenit.

Își aminti fără nici o legătură de *Operațiunea R.* Și atunci, deodată, îi veni *ideea !*

— Cît vrei pe casetofon ?

Luat repede, în românește, negustorul de ocazie bîigui ceva privind-o pieziș, că n-ar avea nimic de vîndut. Se strîmbă disprețuitor la el, schiță cîțiva pași de plecare spre ușa hotelului, țigănosul spilcuit o ajunse repede, întrebă *cît i-ar da.* Mda... *zarurile erau aruncate !*

— Ai și casete de schimb ?

Avea bineînțeles, în buzunarul interior al trenciului foarte modern, o invită *într-un loc mai ferit*, îl urmă vreo zece pași, verifică acolo, pe loc, dacă aparatul funcționa, da, era nou-nouț, îl cumpără la un preț pipărat, cu indiferență, laolaltă cu trei casete.

Harro îi lăsase vreun mesaj la recepție ? Întrebă, nu, n-avea nici un mesaj ori scrisoare de la nimeni. Urcă sus, în camera ei, își aranjă cu grijă pedantă pardesiul pe un umeraș, privi casetofonul, își puse alături pe masă pachetul de țigări, n-avea totuși chef *să lucreze*, n-avea chef de

nimic, își dădu seama că tremura, tremura din tot corpul la fel cu javra de sub taraba din Cișmigiu, care... mai mult ca sigur, nu era Harro ! Adică Albert ! Își aminti că, în România, Harro se numea Albert.

21. Dreptul de a risca

Șoferița cu păr de un blond platinat scoase capul prin fereastra mașinii și claxonă scurt. Vlad rămase nemișcat, părînd *fasçinat* de cămășile din vitrina la care privea. Cum o chema ? Bianca parcă. Era fata unui cunoscut medic și profesor universitar și o văzuse prima dată în urmă cu circa două săptămîni. Cînd mersese în vila lor pentru a le repara televizorul. *Meseria* lui din ultimele luni !

S-ar fi spus însă că Bianca nu era deloc dispusă să renunțe la plăcerea unei revederi. Mașina începu să dea înapoi, rulînd încet pe lîngă trotuarul de vizavi. Opri apoi în dreptul lui. Vlad nu se clinti. Se întrebă amuzat ce va urma după manevra asta, regreta că nu se afla în dreptul ușii magazinului, pentru a dispărea acolo. Doamna blondă se învîrtea desigur prin înaltele cercuri medicale bucureștene, nu se putea deci să nu fie *o relație* a Adinei.

Femeile din anturajul *șefei lui* începuseră să-i trezească involuntar o reacție de conservare. Asta după ce constatase că patru din cele pe care le cunoscuse imediat după instalarea în București erau intime ale Adinei. Și după ce descoperise cu stupoare că întrebările lor aparent nevinovate vizau sectoare precise din trecutul său. Al lui *Eric*, mai exact spus. Erau desigur aspecte biografice pe care *șefa sa* nu reușise să le verifice în mod satisfăcător. Între-

bări de genul *dacă ai terminat liceul în orașul X, nu se poate să nu-l cunoști pe profesorul Y*, erau mai periculoase decît păreau, profesorul Y putea să nu fi existat, iar suma micuțelor inexactități să ducă la o concluzie precisă... Se întrebase nu o dată dacă toate acele patru femei făceau parte din *rețeaua* Adinei ? Puțin probabil. Din cîte știa, în afară de el și de Matei, Adina nu avea alți oameni *recrutați*, care să știe adică exact că îi procură informații, ori că execută verificări asupra altor persoane. *Șefa lui* era mult prea isteață pentru a nu-și da seama că riscul căderii pentru ea era cu atît mai mare cu cît mai mulți oameni îi cunoșteau preocupările. Adina dispunea însă de talentul cu totul remarcabil de a stimula discret curiozitatea interlocutorilor și mai ales a interlocutoarelor ei, pentru un anumit subiect. Și de a obține ulterior informațiile dorite prin intermediul acelor persoane, fără ca ele să bănuiască măcar ce serviciu îi făceau investigînd pentru ea. Bianca intra cumva în cercul acestor prietene ? Sau nici n-o cunoștea pe Adina, iar încercarea ei de a-l aborda avea un cu totul alt scop ?

Vlad începu să meargă liniștit înainte, cu pasul lui de lungan flegmatic, observă discret că mașina îl urma cu o insistență exasperantă, în marșarier, pe lîngă bordura trotuarului opus. A continua să joace rolul distratului devenea riscant, femeia ar fi înțeles c-o evită, oamenii din jur priveau deja manevra ei intrigați. Vlad întoarse capul spre stînga, cu un aer indiferent, mimă surpriza plăcută a revederii cu Bianca, se apropie de mașină.

— Bon soir, maestre !

Iată că ajunsese și maestru ! Zîmbi.

— Bon soir !... Nu cumva jupînului i s-a ars iar vreo lampă ?

— A, nu ! rîse Bianca, încă merge, mă și-ntreb cum.

Era o frază pur întîmplătoare ? Cu trei zile în urmă, Vlad mersese să repare televizorul altei familii, cineva din casa aceea făcuse în treacăt remarca ciudată că *nu aveau nevoie de un reparator de televizoare*. Și mai ciudat fusese faptul că televizorul pe care îl depanase în casa aceea avea doar o sîrmuliță dezlipită, iar domnul care făcuse remarca îl invitase la un pahar de coniac și-i pusese o serie de întrebări care nu aveau nimic comun cu electronica. Simplă întîmplare ? Insistența Biancăi de a-l revedea și discuta cu el era de asemenea întîmplare ? Devenea el exagerat de prudent, suspicios ?

— Nu-urci ? Te conduc pîn-acasă.

De unde știa că merge acasă la ora asta, avea în mînă servieta cu instrumente, s-ar fi putut duce la un client. Citise cîndva despre dereglările care se produc, despre acea adevărată *psihoză a suspiciunii* care se instalează la oamenii nevoiți să ducă o existență dublă, făcîndu-i să nu mai poată crede în nimeni și nimic. Fără îndoială, Giulio și Adina sufereau de boala asta. Se molipsise și el ? Începea să raționeze ca ei ? Care era *limita* dintre obligația lui profesională de-a nu rata acțiunea cu nici un preț și... obsesie ? !...

— Numai că nu locuiesc în direcția...

— N-are importanță, am ieșit să vagabondez puțin.

Drăcia dracului, de ce o fi ținut însă neapărat *să vagabondeze* împreună cu el ? !

— Îmi pare rău, vream tocmai să fac niște cumpărături.

— Te aștept ! se învoi Bianca.

Insistența era evidentă, se întrebă dacă totuși bănuielile lui nu erau gratuite, dacă nu cumva îi plăcuse pur și simplu femeii ăsteia cu ochii apropiați și buze cam prea subțiri. Parcă spusese că e măritată doar de-un an ! Își

reaminti cum stătuse pe capul lui tot timpul cît le reparase televizorul, îi turuise vrute și nevrute, asta nu-l deranjase, cît timp nu i se puneau întrebări, sporovăiala femeilor nu-l stînjenea cu nimic, își aminti vila elegantă, interiorul superb din locuința marelui doctor. Oricum, pretextul cumpărăturilor se dovedise inutil. Vlad făcu un gest de renunțare, ocoli mașina albastră, sport, de ultim tip — de unde o avea Bianca oare ? — urcă alături de femeia cu păr platinat. În interiorul mașinii plutea un miros amestecat, de motor, de ciocolată fină și de parfum greu. Un cocteil apăsător, neplăcut.

Bianca îl cercetă fără jenă, stînd cu un cot pe volan, cu capul puțin aplecat, zîmbea tăcută, cu colțurile gurii căzute, într-un fel de grimasă de clovn trist. Se răsuci apoi brusc, demară rapid, ieși în plină viteză într-o piațetă, vră, porni în direcția casei lui, fără să-l întrebe un cuvînt. Îl irita. Simțea nevoia să se edifice. Alese calea cea mai directă, brutală, riscantă, mizînd pe surpriză, pe faptul că atenția femeii era concentrată asupra volanului, întrebă cu indiferență, iscodind însă el acum fața șoferiței :

— Ai mai văzut-o pe Adina ?

Femeia se încruntă ușor, contraatacă rapid :

— Adina ?

— Berescu, precizâ Vlad.

— Fosta soție a doctorului Berescu ?

— Da.

— N-am văzut-o. De ce ? E pe moarte ?

— Nu cred.

— Păcat. O cunoști bine ?

— Din vedere doar. Cineva mi-a arătat-o într-o zi, la Lido, minți Vlad cu seninătate. Erați împreună, m-a frapat faptul că semănați.

— Eu cu Adina ? ! Și *împreună* cu ea ? ! Exclus ! rise Bianca. I-aș scoate ochii, a fost iubita lui bărbatu meu. O detest !

Încercarea eșuase. Bianca o întorsese bine, după ton și mimică, după nările care fremătau ușor, părea purul adevăr ce spunea. Dacă nu era o actriță de primă mînă.

— Ești chiar atît de geloasă ? Retrospectiv ?

— Îmi iubesc soțul foarte mult.

Vlad își reținu o replică acidă. Auzise prea des afirmația asta, o dată la o femeie cu care ajunsese totuși foarte intim după jumătate de ceas. Remarcă în plus că acum, ca și cu prilejul primei întrevederi, Bianca spunea *soțul*, nu Andrei, George sau cum l-o fi chemat pe iubitul consort. După teoria unei profesoare de psihologie pe care Vlad o cunoscuse în urmă cu ani la Brașov, ăsta era un indiciu sigur că ginerele profesorului universitar nu era totuși prea iubit.

— Ce este soțul ?

— Ofițer de marină. Tot medic de fapt.

Era impede ! Părea acum foarte verosimil ca Adina să se fi interesat de acest *soț*. Tot ce ținea de lumea medicilor și a ofițerilor era *domeniul* ei preferat. Ba și mai probabil era ca Adina să-l mai întîlnească din cînd în cînd, se pricepea ca nimeni alta să nu *rupă* niciodată definitiv cu vreun bărbat.

— Pe-aici stai, nu ?

— Da. După colț, a treia casă, aprobă Vlad. Apropo, de unde știi pe unde-stau ?

Bianca se încruntă iar, nu răspunse numaidecît. De data asta îl uimea, se așteptase ca femeia să aibă un răspuns pregătit ori să inventeze unul la repezeală. Bianca murmură însă :

— Ce importanță are ? și adăugă repede privindu-l fugitiv : Mi-ai promis că vii odată la un ceai.

Nu-i promisese așa ceva, își amintea precis. Și se întrebă cum avea să se sfîrșească plimbarea asta, care fusese sensul acestui acostaj de pe stradă în care totuși nu i se puseseră întrebări, dacă nu cumva femeia cu ochi cam prea apropiați avea să se invite simplu *să bea o cafea cu el.* Dumitrescu n-ar fi fost deloc încîntat să afle că — jucînd chiar rolul reparatorului de televizioare — *Eric* se încurcase cu soția unui ofițer de marină. Dacă ofițer de marină i-o fi fost *soțul*, dacă avea într-adevăr un soț, în definitiv despre femeia asta nu știa mai nimic. Bianca zîmbea, un zîmbet care i se păru deodată dubios, ca și freamătul ușor al nărilor sensibile, îl întrebă pe un ton tărăgănat, în timp ce răsucea volanul pentru a intra pe strada lui :

— Trebuie neapărat să stric televizorul, ca să mai vii ?

La prima lor conversație nu se arătase atît de agresivă, ce-i drept, atunci era acasă și maică-sa. Bianca remarcase acum ceva, tresări aproape, îi aruncă o privire piezișă, își întoarse din nou ochii spre partea stîngă a străzii. Și Vlad zări atunci o fată tînără, foarte tînără, în haină neagră de scai, care intra cu pas sigur pe poarta curții în care se afla casa unde locuia el.

— O vecină ? se interesă Bianca repede.

— ...Nu.

N-avea într-adevăr o vecină atît de tînără ; din fericire, Adina și-ar fi făcut-o prietenă imediat. Și asta i-ar fi încurcat socotelile enorm, o femeie, tînără și curioasă, care să locuiască în aceeași casă cu el ar fi fost un dezastru.

— Aha ! făcu, părînd perfect dumirită Bianca.

În mintea femeii, ezitările lui de pînă atunci căpătaseră se vede un sens.

Fata cu haină de scai dispăruse prin ușa mare de intrare a casei. Bianca opri mașina zece metri mai departe pe străduța pustie, rămasă cu ochii pe castanul uriaș din grădinița curții, de care atîrnau inelele lui de gimnastică. Castanul era singurul element familiar din noua sa existență; avusese unul și la fosta locuință din provincie, de unde-l *răpise* pe nepusă masă Dumitrescu.

— Îți mulțumesc foarte mult că m-ai adus.

Bianca tăcea cu mîinile amîndouă pe volan, cu ochii la grădina mare, cu gîndul desigur la fata cu haină de scai — care, cine-o fi fost, picase nemaipomenit de bine —, părea gata în orice clipă să apese brusc pe accelerator.

— Am să-ți dau un telefon zilele-astea, promise Vlad cu convingere.

Ieși din bolidul albastru cu un sentiment nelămurit, regretînd că era acum *Eric*, că nu-și putea permite riscul unei deconspirări. Nu luase niciodată în serios capriciile femeilor, preferințele lor de moment, tăcerile subite sau stările depresive. Dar avea impresia stranie că era ceva cu femeia asta, avu o clipă în fața ochilor imaginea mașinii de ultim tip care plonja în plină viteză într-un zid. Începuseră să-i cedeze nervii ? Rațional, știa că viața curgea de regulă mult mai *în albia ei*, o constatase de prea multe ori. Bianca avea să ajungă desigur acasă, va bea un whisky dublu din barul bine asortat al doctorului renumit și se va culca liniștită. Dacă nu cumva avea *să acroșeze* pe altcineva pe parcurs. Nu părea să fi auzit ultimele lui cuvinte, îi aruncă o privire strepezită, demară și se pierdu după primul colț.

Pe moment curiozitatea îi era stimulată de altcineva. Și-aici trebuia acționat urgent. Fata cu haină de scai. La cine venise ? Proprietarii casei în care locuia el, doi pensionari, erau plecați din București de-o săptămînă. Și nu

aveau, din cîte știa, nici o rudă atît de tînără. Deci pe el îl căuta ? Intrase foarte sigură, cu tupeul menit să nu trezească suspiciuni, ca la ea acasă. Deși n-o mai văzuse pînă atunci niciodată.

În cursul ultimelor luni, de două ori cînd revenise în mansarda lui, Vlad remarcase că cineva îi scotocise prin cameră. Nu putea fi gazda, operația fusese executată cu meticulozitate și îndemînare de profesionist. Cine-o făcuse ?... Ai lui ? Îl verificau ? Ce știa în definitiv colonelul Dumitrescu despre el ? Îi alertaseră succesele rapide, ușurința cu care *se înșurubase* în grupul Adinei ? Ideea veche și sănătoasă, că o verificare nu strică niciodată ? Nu, nu-l vedea totuși pe Dumitrescu dînd o asemenea dispoziție. Atunci Adina ?... Și mai puțin probabil, Adina era prea prudentă, Adina nu călcase niciodată pe strada asta măcar, îi interzisese și lui s-o viziteze vreodată, indiferent de situație, întîlnirile cu ea aveau loc după un ritual complicat, de contrafilaj reciproc și durau de regulă doar cîteva minute. Indicații seci, predarea mesajelor cifrate pe care el le recepționase ori urma să le transmită. Mai posibil era deci ca Adina să fi apelat la un om de legătură, ori un trimis special al *centrului*, care *operase* în lipsa lui. Fata cu haină de scai era un asemenea expert ? De ce venise ?

După ultima percheziție discretă care-i fusese făcută, Vlad descoperise în cameră și un microemițător, mascat perfect altminteri, îl detectase totuși fără un aparat special, cu o metodă simplă pe care o învățase de mult. Îi raportase colonelului prin Mircea, Dumitrescu aprobase ideea lui de-a se descotorosi de micul spion. Invitase deci un coleg de la cooperativa de reparații unde lucra, împreună cu două fete vesele, la un fel de *agapă*. În tărăboiul cu care se soldase distracția, miniemițătorul fusese

zdrobit *din întîmplare !* Cine era însă acum fata care intrase în casă ?

Toate gîndurile acestea bîzîiau ca semnalul prevestitor al unei sonerii de alarmă. Vlad aruncă o privire pe strada pustie, escaladă printr-o mișcare gardul, ocoli cu pași repezi casa, urcă în fugă pe scara din spate care se termina în pod, ieși pe acoperiș, de-acolo, sprijinindu-se de o cracă a castanului bătrîn, se strecură fără zgomot în propria-i baie. Ușa spre camera unde locuia și unde se afla emițătorul lui *de radioamator* era închisă, de dincolo nu se auzea nici un zgomot. Vlad apăsă clanța încet, deschise brusc ușa săltînd-o puțin pentru a nu scîrțîi, ajunse în camera sa. Nu era nimeni. Vizitatoarea nu ajunsese încă ? Oricum, de sunat nu suna la ușă. Sau... sunase și plecase ?

Vlad cercetă mica jucărie capcană pe care-o improvizase și care-i indica fără greș orice pătrundere străină în apartament. Nu, nimeni nu intrase în lipsa lui... Era pe scară ? Era jos, în hol ? În apartamentul proprietarilor ? O hoață ? Ei nu, c-ar fi fost nostim !

Vlad se apropie de ușă, ascultă, nu se auzea nimic, descuie și deschise ușa hotărît să coboare, dădu cu ochii, în lumina slabă de pe scară, de vizitatoarea misterioasă în haină de scai. Fuma. Stătea rezemată de micul calorifer și fuma.

Il privea acum nedumerită, s-ar fi spus că nu se-aștepta să apară, mîna cu degete lungi care ținea țigara încremenise. Șopti apoi, foarte încet :

— Nu ești singur ?

Era și o urmă de jenă în tonul ei, dintr-o dată Vlad pricepu, fata urcase scara mai repede decît presupusese el, sunase, nu-i răspunsese nimeni, se hotărîse să-l aștepte, interpreta acum *refuzul lui de-a deschide ușa* prin faptul că ar fi avut *pe cineva* în mansardă.

— Pe cine căutați ?

— Ești singur ? insistă pe același ton scăzut fata, cercetîndu-l atent cu ochii ușor migdalați care spuneau mai mult decît cuvintele. Aștepta răspunsul lui gata parcă să dispară la fel de discret pe cît venise.

— Da, zise Vlad nedumerit. Intră, adăugă împingînd ușa de perete, convins acum că, dacă blonda putea să fi fost o coincidență, în vizita asta era mai mult ca sigur mîna Adinei.

Fata părea nehotărîtă, acum dacă să intre sau nu. Juca bine, constată Vlad și se gîndi că, pînă atunci, Adina nu încercase încă trucul ăsta, să-i arunce de gît o *pisicuță rătăcită*, care precis avea să-i toarcă o poveste înduioșătoare, de pildă cu mătușa de jos care nu era acasă ori ceva asemănător, pentru ca apoi să continue comedia ezitărilor feciorelnice, dar să rămînă la el, conform cine știe cărui plan bine stabilit. Dumitrescu îl prevenise că acum — cînd rolul lui devenise important pentru activitatea Adinei și totodată cînd cei de dincolo puteau să constate că mesajele primite din România sînt în ultimă instanță sterile — se poate aștepta la verificări mai subtile, că pentru așa ceva existau femei instruite special. Iar frumoasa vizitatoare nu părea deloc *o spioană de pat* ; și tocmai de-asta putea fi.

— Nu vrei să intri ?

Privea acum gînditoare la țigara care ardea singură, o duse la gură, trase un fum lung, în privința asta Adina greșise, el nu putea agrea femeile care fumau. Îl întrebă apoi repede :

— Știi cine sînt ?

— O fată frumoasă, ghici Vlad încurajator.

Îi surîse și ea. Nu era un surîs flatat, nici zîmbetul indiferent disprețuitor al femeilor frumoase obișnuite cu

veșnice complimente. Mai repede părea un surîs de cunoștință veche. Nu o mai văzuse totuși niciodată, de asta era sigur, un chip ca ăsta nu i se putea strecura din memorie, contrastul dintre pletele negre, retezate scurt și fața albă, ochii aceia care eliminau parcă aportul cuvintelor nu erau de uitat. Și bruse își aminti o imagine foarte plastică a lui Mircea, care-i vorbise despre... Nu, nu putea fi totuși ! Era absolut imposibil !

Necunoscuta intră în cameră, trecînd foarte aproape de el, lăsînd în urmă o undă de parfum fin, prea fin pentru a nu-i accentua bănuiala. Intrase cu pas liniștit, cu același aer ezitant, avea ceva de pisică ce pătrundea prima dată într-o casă străină, se opri la trei pași de ușă, cercetă cu privirea încăperea, redescoperind parcă fiecare obiect, ai fi putut jura că era totuși pentru ea familiar tot ce vede. În mansarda lui ! Plină de mobile desperecheate, de aparate de radio fără carcase, de haine zvîrlite la întîmplare și cărți tehnice aruncate peste tot, într-o desăvîrșită dezordine.

Nu, nu putea fi totuși, regulile muncii lor interziceau în mod strict, era exclus să fie Magda. N-ar fi avut ce căuta aici, unde Mircea nu intrase niciodată, Dumitrescu nici atît, orice contact cu oamenii serviciului ori cu foști colegi din provincie fusese interzis cu strășnicie, pentru deplina conspirare a lui *Eric* !

— Ai aici o scrumieră !

— A, da, mersi.

Nu s-ar fi mirat în schimb să-i spună că e Magda. La scurt timp după ce acceptase să lucreze pentru Adina, după ce trimisese în eter primul mesaj — care se dovedise a fi *de control*, fără importanță — Vlad primise vizita unui tip în costum cenușiu și cravată țipătoare, care îi prezentase fugitiv o legitimație și-l anunțase că *ei știu tot*, că

este mai bine pentru el să facă declarații complete cu privire la *activitatea în care Adina Berescu îl atrăsese în scopuri subversive.*

— Sînt... autoarea ta, *Eric !*

Și surîdea iarăși, frumos, parcă puțin trist, fără să-l privească, strivind în scrumieră țigara încă nefumată.

— Cine ? ! bîigui Vlad ca și cum n-ar fi înțeles.

Autoarea lui îi aruncă o privire amuzată. Ochii erau albaștri, un albastru vioriu, *științifico-fantastic.* Nu credea, nu voia să creadă că el nu o recunoscuse într-adevăr. Căută în poșeta sport, scoase privindu-l tot timpul, o legitimație, i-o întinse deschisă, în palma cu degete modelate frumos. Legitimația părea autentică, ștampila pusă corect. Vlad abordă o mină și mai nedumerită.

— Știu ce gîndești !

Știa pe naiba, Vlad ar fi dat mult să știe singur ce gîndea exact, în clipa aceea. Fata făcu o strîmbătură mică, adăugă repede, ca pe o lecție învățată pe de rost :

— Nu e bine că am venit aici ! Nu e bine, dar... uite că am venit, trebuia în seara asta să vorbesc neapărat cu cineva.

— Nu vă înțeleg !

— Lasă prostiile ! Te rog !

Avea o feminitate aparte, nemaiîntîlnită la alte femei. Vorbea parcă cu întreaga ei ființă, cu privirea aceea aproape mov, cu degetele nervoase, neliniștite, care ascundeau acum la loc, într-un compartiment secret al poșetei, mica legitimație. Apoi se strîmbă iar, cînd se strîmba — o grimasă de enervare, de furie parcă pe ea însăși — se urîțea dintr-o dată, ceru pe un ton sec, cu o voce subit iritată, care nu mai părea a ei :

— Ai ceva de băut ?

Asta ce mai era ? În nici o postură, nici de ofițer, nici de fals ofițer, nici de femeie care intra prima oară în camera lui, nu ar fi trebuit să spună asta. Ce urmărea ? Să-i distragă o clipă atenția ? Cu ce scop ?

Părea acum că regretă ce spusese, își abandonă poșeta pe măsuță, printre firele de sîrmă și instrumentele lui, se lăsă într-un fotoliu, decisă și stingherită în același timp, se strînsese cumva în ea, se făcuse parcă mai mică, părea *roasă* de ceva, ca un om care și-ar fi amintit dintr-o dată că azi dimineață i s-a spus că are cancer într-o fază avansată ; un om pentru care nimic nu mai putea avea o importanță prea mare. Juca ?

— Domnișoară... tovarășă dragă, se corectă Vlad repede.

— Ah, nu mai rîde de mine, lasă jocul ăsta ridicol ! Colonelul Dumitrescu e plecat din București, puștiul i-a făcut o figură, a vrut *să prindă un spion*, era într-o tabără undeva la munte, s-a rătăcit, l-au găsit după două zile, a făcut o bronhopneumonie, e-n spital, la Cluj, taică-su a plecat acolo ! Stoenescu și Mircea sînt la Iași sau nu mai știu unde, nu era nimeni, înțelege că s-a întîmplat ceva, vreau să vorbesc cu dumneata, asta-i tot !

Izbucnise deodată, spusese totul dintr-o răsuflare. Era într-o evidentă stare de nervi pe care și-o stăpînise, se vede, pînă atunci. Arăta acum sfîrșită complet. Ce se întîmplase ?

Dacă era într-adevăr Magda Deleanu, totul se explica. Vlad fusese convins întotdeauna că *meseria* asta nu era pentru femei, nici pentru cei mai mulți dintre bărbați. Nervii cedau mai devreme sau mai tîrziu, auzeai zilnic multe, prea multe, lucruri care de care mai triste, pe lîngă sîcîielile de rutină, pe lîngă neprevăzutul care rînjea permanent privind peste umărul tău, la planurile pe care le

întocmeai. Chiar acolo, într-un birou liniștit, nu supusă unor verificări continui, presiunea secretului, a imposibilității de a vorbi cu cineva despre ce făceai, apăsarea mediului acela în care fiecare hîrtie pe care puneai mîna purta sus, în colțul din dreapta, mențiunea *secret* sau *strict secret*, se acumula ! Cu timpul ducea la o clacare, mai ales în primul an de serviciu, mai cu seamă la oamenii cu o structură psihică sensibilă, pentru care ceea ce vedeau sau auzeau în fiecare zi căpăta deodată alte sensuri, îmbogățite de fantezie. Dar... era adevărat ce spunea ? Era Magda ?

Un păhărel de coniac oricum nu însemna nimic rău, din moment ce-i cerea, i-ar fi destins nervii, meditâ Vlad, în timp ce punea pe masă o sticlă și două pahare.

— Dumneata nu ! Te rog să nu bei ! Am să-ți explic de ce.

Asta ce mai era ?

— Ai mașina aici ?

— Mașina ? Da, făcu Vlad sincer nedumerit, mașina era în fundul curții, de-o lună, era *pașaportul explicativ* al intrării lui în grupul Adinei. Așa îl racolase, convinsă că pasiunea vieții lui, a lui Eric, era să aibă o mașină frumoasă, automatizată, pe care Adina aranjase să-i fie *vîndută ieftin de o rudă din străinătate*. O rudă pe care adevăratul Eric, cel căruia îi împrumutase biografia, cel ce murise într-un port certîndu-se cu niște marinari beți, care-i promiseseră să-l scoată din țară, o avea într-adevăr ; dar care rudă, desigur, habar n-avea de tranzacția cu mașina.

— S-ar putea să facem un drum lung în noaptea asta. Vei conduce. Mîine dimineață trebuie să cercetăm ceva, pînă seara...

Mai rămînea să-i spună că au de dat o fugă pînă la Polul Nord.

— Perfect ! acceptă Vlad și umplu doar un păhărel de coniac, pe care falsa ori adevărata Magda îl bău cu hotărîre, își mușca acum buzele plinuțe, îi destăinui deodată simplu, pe un ton șters :

— Nu mai am curaj.

— ...Curaj ?

— Da. Greșesc, am greșit mereu. Și venind aici am greșit, poate greșisem de la început, nu știu dacă ai aflat, cu i-am sugerat colonelului Dumitrescu să te-aducă aici, să facă din dumneata *pianistul Adinci !* Nu mi-am închipuit ! Atunci nu mi-am închipuit toate verificările lor idioate, îmi dau seama că mă blestemi, că te-ai săturat de munca asta stupidă de depanator de televizoare, că te-am obligat să riști în fiecare clipă ! Eu rămîn la birou ! combin pe hîrtie planuri și variante, compun materiale false pentru a le trimite în eter. Dar dumneata ești aici, aici între ei, în mansarda asta nenorocită, de luni de zile, atent la fiecare cuvînt pe care-l spui, la fiecare întrebare care ți se pune ! Și eu mă gîndesc, înnebunesc gîndindu-mă că o greșeală, nu neapărat a dumitale, ci a lui Mircea sau poate a mea ! poate să te ducă la... Știi ce-ar însemna asta, știi cum plătesc ei...

— Liniștește-te ! făcu Vlad sec. Totul e O.K., adăugă el. Începea de fapt să-i placă vizitatoarea, avea temperament fără doar și poate. O cercetă mai bine, nici *în ansamblu* n-arăta rău de loc, se întrebă dacă nu era tocmai momentul s-o sărute ; procedeu patentat pentru calmarea femeilor frumoase.

— Cînd au făcut a doua verificare cu dumneata, continuă musafira pe același ton spontan, cu *Klaus* pe care te-au obligat să-l *reactivezi* prin șantaj, să-l ucizi dacă refuza, am înțeles atunci că planul meu, planul meu perfect pe hîrtie, luase o întorsătură teribilă, că...

— N-am ucis pe nimeni, o temperă Vlad.

Își amintea însă bine ziua cînd primise de la Adina *misiunea* aceea. Apoi ora cînd coborîse dintr-o mașină de noapte, undeva la marginea Bucureștiului, sunase la ușa inginerului Klaus, încercase recrutarea după *indicațiile* Adinei și sfîrșise prin a trage cu arma, primită tot de la Adina, în bărbatul care îl atacase subit și care se dovedise a fi Giulio, omul de legătură cu centrul, venit special pentru a-i verifica pe el și pe Matei. Arma fusese încărcată cu cartușe inofensive desigur, totul fusese *o verificare de gradul doi*, pe care posesorul locuinței, adevăratul inginer Klaus plecat în provincie nici n-o bănuia. Vizaseră în principal să vadă dacă era capabil să ucidă la nevoie ! Urmase verificarea cu scoaterea din uz a transformatorului de la uzina cu profil special, misiune pe care Albert i-o *pasase* lui Giulio, iar Giulio lui. Atunci Vlad sperase că, în sfîrșit, rolul său, al lui *Eric*, avea să se încheie. Dar Dumitrescu, poate iarăși la sugestia acestei fete care imagina *planuri perfecte*, pusese la punct o falsă diversiune, făcuseră exact atît cît trebuia pentru a-l convinge pe Giulio că Eric, interesat de mașină, de bani, își făcuse datoria, că *era un om de acțiune !* De-atunci Giulio începuse să-i dea misiuni mai interesante, fără știrea Adinei, realiză contacte cu unii curieri, care puteau fi astfel supravegheați. Pricepuse în sfîrșit și dubla sforărie pe care o manevra bizarul personaj care era Giulio. Totul cu prețul acelor *verificări idioate*, acelor clipe grozave de verificări, pe care constata acum că nu le trăise singur. În biroul ei, printre hîrtiile care nu-i puteau spune mare lucru, femeia asta tînără, prea tînără și prea frumoasă parcă pentru astfel de gînduri, trăise aceleași momente, așteptînd să primească vestea că *Eric nu fusese încă descoperit*. Vlad știa ce înseamnă așteptările de acest gen.

Interlocutoarea lui părea acum mai liniștită. Avea picioare ferme, le ținea unul lîngă altul, corect, conștientă însă desigur de frumusețea lor. Remarcă privirea lui, se strîmbă iarăși, își trase fusta mai mult, încercînd să-și acopere genunchii, s-ar fi zis că, pentru moment cel puțin, în discuția asta, picioarele o încurcau grozav. Juca ?

— Ce dracu crezi despre mine ?

— De ce vizita asta ? silabisi Vlad moale și adăugă : Știi foarte bine că pînă mîine seară, cînd va avea loc arestarea Adinei, nu trebuia să riști venind aici.

Era o capcană. Nici Mircea, nici Dumitrescu nu-i vorbiseră de o arestare a Adinei, conform planului, planului Magdei, jocul urma să mai continue încă, cel puțin o lună, dacă nu intervenea *ceva neprevăzut*. O falsă Magda trebuia să înregistreze pur și simplu informația, prefăcîndu-se că o știa, o Magdă adevărată să priceapă imediat cursa. Tînăra îl privi uluită, nu întrebă *Ce arestare ?* izbucni deodată, dovedind că raționa mult mai rapid decît bănuise el:

— Mă crezi încă... o dublură a mea ? !

Era deci Magda într-adevăr. Se întîmplase ceva atît de extraordinar încît s-o facă să treacă peste dispozițiile foarte precise ? Ce ?

— Cum de ești aici, fată dragă ?

Mîna care strînsese gulerul hainei de scai căzu pe genunchi, sprîncenele frumos desenate se adunară chinuit, își mușca și mai nervos buzele, părînd că abia acum ajungea la ce era mai greu, la scopul real al vizitei ei. Sau la cauza acestei vizite, cauză care o obseda, care... o impresionase în mod deosebit.

— Am aflat azi dimineață ceva, începu Magda cu privirea în gol. Ceva care mă înnebunește, e o bănuială pe care vreau, pe care trebuie neapărat s-o verificăm ! Singură n-am curaj ! Am greșit prea de multe ori, de data

asta nu mi-e permis să greşesc ! Am nevoie să mă consult cu cineva, să simt alături un om care îi cunoaşte, care a trăit între ei, trebuie acţionat imediat, mîine, nu mai tîrziu, e singura ocazie ! Dacă o pierd, dacă nu fac asta, dacă nu-l fac să plătească pe adevăratul vinovat, simt că... se dizolvă totul ! Că... n-am să mai pot continua în meseria asta ! Înţelegi ? !

Nu, nu înţelegea nimic. Decît că absolventa asta care-şi abandonase eprubetele, experienţele ei de laborator, era biochimistă din cîte-i spusese Mircea, se afla acum într-un punct hotărîtor al carierei ei de ofiţer, trăia o stare de tensiune deosebită, pentru că punea, încă, un fel de patimă creîncenă în tot ce făcea. El era mult prea flegmatic, dar avusese colegi care treceseră printr-un asemenea moment. Cînd aşteptarea nu mai putea fi suportată ! Cînd simţeau nevoia să acţioneze, să se edifice, o dată, definitiv, să frîngă, brusc, uneori, printr-un act necugetat, firul unei operaţiuni. Pentru a-l găsi, dovedi, zdrobi, pe *adevăratul* făptaş, moral, al unor combinaţii cărora alţii, mărunţi, le cădeau victime ! Omeneşte era uşor de înţeles. Din punctul de vedere al disciplinei militare însă, ideea unei confruntări imediate cu Adina, Giulio sau oricine altcineva, acum, riscînd să dea peste cap tot planul pus la punct cu atîta migală, era de neconceput ! Planul nu-i mai aparţinea ei, hotărîrea de a acţiona într-un mod oricît de ingenios, nu o putea lua singură, nici împreună cu el, existau implicaţii pe care nici unul nu le cunoşteau, peste care nu puteau trece !

Pe de altă parte, intuia că Magda era încă prea *civilă* pentru a pricepe toate astea, refuzul lui pe cosiderentul că *nu aveau aprobare pentru a acţiona* i s-ar fi părut desigur formal, exista perspectiva ori de a se aventura singură şi a capota, ori de a trăi o dezamăgire care o putea împinge la tot ce putea fi mai rău : indiferenţa !...

— E vorba de Adina ?
— Nu.
— De Giulio, Lars, Rons ?
— De nici unul dintre ei.
— Atunci de cine ?
— Mă ajuți ?

Răspunsul venise prompt, era sigur că nu va scoate de la ea mai mult, pînă nu-i va promite. Isteață, dar asta complica în mod paradoxal lucrurile. Să fi calculat ea totul, așa cum făcuse pînă atunci și nu rău ? ! Să fi fost necesară verificarea asta, acum, imediat ?... Oricum, el nu se angajase niciodată-n viață la ceva mizînd exclusiv pe raționamentul unei femei... Unei femei ? Dacă soluția era mult mai simplă, dacă s-ar așeza frumos pe brațul fotoliului ei, ar săruta-o, ar face-o să plîngă liniștitor pe umărul lui, spunîndu-i *tot, tot,* înainte de a-și da consimțămîntul ? Dacă ar mai fi fost cazul să i-l dea ! Procedeul îi reușise nu odată, în situații așa-zise *limită* femeile aveau nevoie de-o mîngîiere, se ridică deci din fotoliu încet, aproape grav...

În aceeași secundă, Magda era în picioare.
— Mă ajuți ?
— ...Cînd ar trebui să plecăm ? tatonă Vlad derutat.
— Chiar acum.

Aruncase deja pe umăr cureaua poșetei sport, își îndepărtă pletele negre de pe frunte cu o mișcare grăbită, fața albă avea o expresie îngrijorată, ochii doar, mereu ochii aceia intens albaștri, migdalați, surîdeau ciudat, părînd să intuiască, perfect, tot ce era în mintea lui. Adăugă repede, speriată că el se putea răzgîndi :
— Acum, numaidecît !

Făcuse greșeala de-a se apropia pînă la un pas de ea, de aproape privită era și mai frumoasă, nu atît puritatea

trăsăturilor, cît tinerețea aceea ce radia prin toți porii, privirea neliniștită, mereu alta, chinuită de teama refuzului isca un farmec aparte care-l făcu să priceapă, într-o fracțiune de secundă, de ce-i spusese cîndva Dumitrescu, atît de sigur, că frumusețea este o forță !

— Ai cîștigat, zîmbi Vlad. Pentru a nu dezamăgi ochii ăștia, Eric e gata să meargă pînă la capătul lumii. Chiar dacă simte că face o prostie, preciză el în timp ce lua mîna Magdei, o apropie de buze și-o sărută, continuă apoi ridicînd mult sprîncenele deasupra nasului cu un aer poznaș : Cu Vlad Zețaru însă e mai greu, are ordin *să nu rateze.*

— Și asta înseamnă ? tresări speriată mîna Magdei.

Într-adevăr, ce însemna asta ? Stătea de-o jumătate de ceas cu o femeie frumoasă, care venise singură în camera lui și... discutau *probleme serioase.* Pe Vlad de-acum un an l-ar fi umflat rîsul numai auzind de una ca asta. Și culmea, trebuie să-i explice acum, de ce *era necesar* să renunțe la ideea ei, *pentru a respecta disciplina militară.*

— Magda, cea mai mică greșeală a dumitale s-ar sparge în capul lui Dumitrescu. S-a purtat mai delicat decît poți înțelege ; pentru a te ajuta să suporți ușor trecerea la ceea ce pare rigid în meseria asta, poate de nesuportat... Nu-l dezamăgi ! În jocuri de-acest gen, dreptul de a risca... nu-l ai !... Și cît va exista armata, nimeni nu va pleca într-o misiune *de capul lui !*

— Dar pricepe că nu e timp ! Pînă mîine, trebuie să verificăm o groază de date, înainte de-a...

— Nu ! Îl vom găsi pe colonelul Dumitrescu, indiferent ce necaz ar avea cu copilul. Sau, dacă nu, pe altcineva. Iar timpul e o noțiune relativă, cinci, zece sau o sută de oameni pot face pînă mîine dimineață mai mult decît doi...

Tot cît timp va exista armata, zîmbi Vlad, asta-i ce uiți mereu, locotenent !

Magda își zmuci în aceeași clipă mîna din mîna lui.

— O.K. ! mîrîi ea. Am înțeles, vreau să spun, se corectă repede, își zvîrli iar poșeta pe masă și începu printre dinți : Să vedem ce-are să facă în cazul ăsta armata ! Am primit un telefon ; azi dimineață.

— Ora ? întrebă Vlad sec.

— Opt și patru minute ! Am aflat astfel...

22. Marele rol

Ar fi putut să jure că mai avea o sticlă de băutură. Totuși nu, nu mai erau decît sticle goale. O legiune de sticle goale împrăștiate peste tot.

Se întinse la loc, pe pat. În lumina verzuie a lampadarului, bătrîn ca și el, se distingea peretele din față, acoperit în întregime cu afișe vechi și fotografii mari, decolorate ; în care zîmbea, el era acolo și zîmbea, cu dantura strălucitoare de-atunci ! Momente în care aparatul de fotografiat surprinsese *clipa ;* de glorie ; ce dispăruse în urmă, undeva foarte departe.

Dacă ar fi cerut cu împrumut o sticlă de votcă ? Își aminti barul cu sticle multicolore, pline, ale vecinului său, junele prim de azi al teatrului lor. O singură dată îi intrase în cameră puștiului ăla deșirat și cîrlionțat, care îl primise tutuindu-l cu impertinență. Erau *colegi,* îl invitase *să se facă lejer* și *să se simtă ca acasă !* Știa ? Aflase maimuțoiul ăla pomădat că vila, vila în care locuiau acum

șase familii, fusese cîndva numai a lui, a bătrînului pe care-l invita *să se simtă ca acasă ?...*

Nu-i veni să se ducă. Maimuțoiul pomădat avea precis musafiri, aproape în fiecare seară venea la el o liotă-ntreagă de prieteni și mai ales prietene, care chicoteau excitate de alcool, de anturajul unei *vedete !* Maimuțoiul era vedeta.

Rămase mai departe pe patul relievă, ascultînd ronțăitul ca de fierăstrău, care venea de sub podea. Apăruse iar. După înverșunarea cu care rodea, rupea sub podeaua măcinată de vreme, nu s-ar fi spus că e un biet șoricel, părea mai de grabă un șobolan. Unul sau mai mulți, care își croiau noi și noi galerii, neîndrăznind niciodată să scoată capul deasupra podelei. Așteptau parcă momentul cînd va muri el !

Îl înspăimîntase în ultimii ani tot mai mult ideea că va muri singur, aici. Într-o criză neprevăzută, de care doctorul îi vorbise ca despre *o posibilitate la care ar trebui să se gîndească*. Aici, printre șirurile de sticle goale, mobile vechi și fotografii prăfuite. Vor trece probabil zile, dacă nu săptămîni, pînă cînd cineva, cine oare ? se va sesiza că a dispărut ; și va intra aici, să vadă ce s-a întîmplat cu el. Pînă atunci avea să rămînă însă *al lor !* Ai animalelor mici și scîrboase de sub podea. Atunci își vor scoate boturile lor ascuțite și...

Ronțăiturile se întețiseră. Presimțeau ceva ? Apucă o carte de pe noptieră, o zvîrli spre colțul din care răzbătea zgomotul de fierăstrău. Nimeri între sticlele de pe etajeră, una căzu și se sparse. Mica bestie de sub podea nu-și întrerupse însă decît cîteva clipe lucrul, reîncepu mai hotărîtă, pornită să termine, conform parcă unui plan stabilit.

Televizorul ! Era ultima armă pe care-o avea. Se ridică de pe pat cu greutate, parcurse spațiul pînă în centrul camerei, unde, pe masă, alături de două crătiți, un ibric gol și cîteva farfurii murdare, trona cutia cu ecran cenușiu ; pe care el nu apăruse niciodată.

Se întinse la loc pe pat, încîntat că deja coșmarul de sub podea amuțise. Auzi zgomotul delirant, produs de-o orchestră de jaz, care năvălea năucitoare în spatele ecranului de pe care nu ridicase măcar cîrpa aceea albăstrie, de protecție. După ritmul îndrăcit, părea să fie o orchestră americană, cîntăreți de culoare, care se desfășurau cu vivacitatea proprie, țipînd o melodie sincopată.

Întinse mîna, dibui după pachetul de țigări și chibrituri. Aprinse o țigară, stinse lampadarul, rămase așa, cu ochii la peretele din față, care se distingea acum difuz, grație doar becului din stradă.

O rază de lumină pătrunse apoi în cameră. Dinspre ușă venea, da, ușa fusese deschisă, acolo, în cadrul ei, se profila silueta unei femei tinere și, peste vacarmul sonor al televizorului, distinse o voce care spunea, lui îi spunea probabil, *Bună seara !* Nu răspunse nimic. Orchestra de jaz tăcuse, parcă mirată și ea.

— Pot să aprind lumina ?

Vocea era timidă, aproape speriată, posesoarea ei urmărea se vede punctul de jar al țigării lui, așteptînd.

— Vezi c-ai greșit ușa, fetițo ! Băiatul pe care-l cauți stă alături !

— Dar eu nu-l caut pe băiatul de alături, replică ceva mai vioaie vocea.

Cine putea fi ? O caraghioasă vînătoare de autografe ? O puștoaică zurlie, care avea să-i debiteze povestea cu *tăticu nu știe că sînt aici, că m-ar omorî ?*... Își făcea iluzii. Musafiri de acest fel nu-i mai călcaseră pragul de mult.

Se ridică din pat cu dificultate, mormăi cu silă, în timp ce se apropia de televizorul pe care îl închise.

— Fă lumină, contesă !

Auzi imediat clicul ștecherului, descoperi o fată tînără, blondă, cu o hăinuță scurtă de blană, legată la cap cu o basma, țărănește, nu gen *pirat* cum era la modă. Ia te uită ! Era o vizitatoare de tip nou ! Cooperatistă ? În vreo comună din apropiere ?

— Pe mine mă cauți ?

— Da, îl asigură fata închizînd ușa. Să vedeți... Sînt învățătoare. Și... actriță. Actriță amatoare...

— I-auzi ! Învățătoare și artistă amatoare ! scandă amuzat. Splendid ! Înscamnă că sîntem, nu-i așa, *colegi* ? sublinie batjocoritor cu gîndul la vecinul său. Trebuie probabil să mă simt chiar măgulit că... Da, da, ia loc, te rog ! Și scuză dezordinea pe care o găsești aici, nu mă așteptam la... vizita dumitale... Ia spune-mi, de ce-ai venit ?

Fata se așeză cuminte pe singurul scaun liber din încăpere, nu părea să fi sesizat tonul lui de persiflare, începu deodată, răsucind pe degete colțul basmalei :

— Am să dau examen. Examen la Institutul de teatru... Aș vrea să vă rog... să mă ajutați.. Să mă pregătesc. Vreau să devin actriță. O actriță adevărată ! declară ca cu patos.

Aștepta acum verdictul lui, cu ceva din expresia unui iepuraș speriat : îl făcu să izbucnească în rîs.

— Știi, contesină cu băsmăluță, ai fi putut inventa o poveste mai originală.

— Nu-i nici o poveste ! Vă spun c-am jucat și eu ! Am jucat foarte mult, în patru piese, preciză ca cu convingere, dar reveni parcă amintindu-și cu cine vorbea : Sigur, echipe de amatori, la casa de cultură, dar am avut succes ! Cu ultimul rol, am avut chiar mare succes !

Nu l-ar fi mirat să-i și declame ceva, o opri preventiv :

— Stoop !... Stop ! Vorbești va să zică serios ! constată cu regret mai mult pentru sine și începu să se plimbe în jurul scaunului pe care fata cu hăinuță cenușie și fustă demodată, banală, se răsucea mereu, căutînd să nu-i piardă nici un gest. Vrei așadar... să te faci actriță ! Adevărată !

— Da. Timpul de pregătire e foarte scurt. Trebuie să reușesc la examen. Vreau să reușesc din prima încercare.

— Cu orice preț !... Hai, spune și asta !... Curaj ! Cu orice preț ! E lucrul cel mai important pe care trebuie să-l știe o fetiță tînără și ambițioasă care vrea să reușească de-aici înainte mereu ! Ei ! Ce-ai pățit ?

De data asta se ridicase brusc în picioare, îl privea părînd sincer dezamăgită, derutată. Atît de ușor se sperie ! ? Prea ușor, însemnă că *n-avea stofă*, nu merita deci să-și piardă vremea cu ea.

Gîndul însă la singurătatea camerei goale, dar și o bănuială vagă îl făcu s-o oprească. Se apropie și mai mult, o privi în ochi, avea ochi frumoși totuși, trăsături regulate... Să fi fost posibil ?

— Știi ce ? Dacă aș avea un copil și i-ar trece prin cap să se facă artist... i-aș spune... să se facă orice, orice altceva ! Chelner, gunoier, hoț de buzunare, dar...

— Nu vă cred ! îl întrerupse fata și prin ochii ei trecu o scînteie de enervare, ia te uită, era capabilă deci și de așa ceva !

— Nici nu mă mir că nu mă crezi, fetițo ! Ai văzut scena din fotoliul din sală ; sau cu ochelarii de cal ai amatorului aplaudat... Și-ai început să crezi... că toată viața are să fie așa ! Săli pline, numele tău pe toate zidurile ! Și ziarele ! O mare actriță ! *Lumea fascinantă a scenei !* Reflectoarele, chemări la rampă, flori ! Magni-

fic !... Ce știi tu, băsmăluță-nfloratã, ce este teatrul ? Vezi scena ! Dar scena mai are și culise !

— A, am auzit eu, începu fata.

— Nu-i pe auzite ! Asta se trăiește ! Nu există mîncătorie mai mare ca teatrul ! Actorul e orgoliul însuși ! Îl doare, îl roade fiecare succes al altuia ! Asta vrei ?

— Nu, spuse fata simplu. Dar noi cînd am jucat...

— Voi ! ? Acolo nu era vorba de pîine, de carieră, de viitor, de glorie ! Pentru că fiecare se putea întoarce oricînd la oile, la copiii, ori la tractorul lui ! Pricepe odată că e o diferență ca de la cer la pămînt ! Că pe lume mai există și prietenii cronicari !

— Puțin îmi pasă de cronicari ! Aș juca pentru public !

Bănuiala vagă se adeverea ; putea deveni mult mai interesantă seara asta și se felicită în gînd pentru faptul că nu băuse nimic.

— Pentru public ? !... Pe care te chinui să-l emoționezi, să-l cîștigi ? ! Joci Shakespeare ! Și publicul rumegă ciocolată foșnind ambalaje de celofan. Aleargă la garderobă ca o turmă de rinoceri, călcîndu-se în picioare, să-și ia mai repede paltoanele și să fugă la meci, restaurant sau televizor, să nu piardă un serial de suspans !

— Dar aplauzele lor ? întrebă tînăra cu înflăcărare. Și gloria de-a...

— Și gloria altora ? ! Și cînd ți se dă doar rolul celui de-al treilea mort din dreapta ? Cînd ai de spus într-o piesă doar zece cuvinte ? Cînd ți-e rușine să ieși la rampă alături de ceilalți ? Ori cînd nu joci nimic, luni de zile sau ani ! Nimic, nici un rolișor, auzi ? ! Asta vrei ?... Domnișoară, du-te înapoi la școlarii dumitale, care te ascultă cuminți, că altfel... le scazi nota la purtare ! Ai să te măriți

cu agronomul din cooperativă, veți face copii, vei pune mușchi și vei fi fericită ca o cloșcă moțată.

— Nu cred ! țipă aproape fata. Nu cred... că am să renunț, reveni ca mai scăzut, dar nu mai părea chiar atît de sigură ca în urmă cu cîteva minute.

— Pentru că n-ai aflat nici pe sfert din...

— N-am să vă ascult mai departe. Am nimerit prost... Sînteți... sînteți atît de singur. Și atît de...

— Ratat !... Hai, spune-o și pe-asta !

— Da. Ratat, zise fata cu hotărîre, se ridicase de pe scaun, se îndrepta spre ușă.

— Ești rea !... Foarte rea... Să știi că unui actor... unui actor nu i se spune niciodată, serios, că e un ratat. Chiar dacă el știe ; sau simte asta, de ani de zile.

Se surprinsese mărcînd fraza cu o tristețe nejucată, privind lampadarul cu franjuri rupte, îl miră faptul că musafira se întorsese spre el, o auzi zicînd, de data asta pe un ton aproape dur :

— S-ar părea că acum douăzeci și cinci de ani nu știați asta !

— Acum douăzeci și cinci de ani ?

— Cînd ați spus-o la rîndul dumneavoastră cuiva, preciză fata, desfăcîndu-și încet basmaua înflorată de pe cap. Îl privi în față, completă cu un zîmbet : Roata s-a întors. Întotdeauna roata se întoarce cîndva.

— Cine ți-a mai vîrît în cap și povestea asta ?

— Numele meu e Monica. Monica Baciu, spuse atunci tînăra, încet, foarte încet și el se răsuci fără un cuvînt jucînd doar nedumerirea. Nici Olimpia Baciu nu-ți spune nimic ? se interesă ironică fata.

— Olimpia ? !

— *Du-te la bucătărie, Olimpia ! Talentul tău e să faci plăcinte gustoase*, cită atunci musafira, fraza pe care el într-adevăr o spusese cîndva.

— Olim...Pia ? !

— Da, Pia ! se strîmbă tînăra batjocoritor. Pia ! De ce-ai făcut asta ? De ce-ai făcut-o să renunțe la o lume pe care o iubea ! ? Tu, marele zeu ! Tu, marele cabotin ! Avea o sensibilitate pe care n-ai avut-o nicicînd, un talent pe care-l invidiai !

— Minciuni ! se auzi strigînd, iarăși mai tare decît ar fi dorit. Era o amatoare de duzină ! N-ar fi ajuns niciodată o mare actriță !

— De unde știi ? Tu ai ajuns un mare actor, tăticule drag ? !

Cuvîntul fusese rostit ! Cu un dispreț neascuns, cu ură, o ură care părea profundă. Se întoarse spre ea, nevenindu-i parcă să creadă.

— Monica... Monica, jur că nu am știut... despre tine... nimic precis. Auzisem doar că... Pia, după ce a plecat din orașul ăsta...

— Mincinosule ! Cabotinule ! Ce-ai fi făcut dacă ai fi știut ? I-ai ținut la despărțire monologul omului singur ! Al artistului *de mare clasă* care trebuie să fie liber, liber de tot ! Absolut liber. Ai fost ! Na, acum ești !

Îl privea cu ochii numai flacără, o redescoperea cu fiecare replică spusă mai plină de o nebănuită personalitate, începea cu adevărat să-i placă fetița asta blondă, cu trăsături frumoase, de îngeraș supărat.

— Monica, dar înțelege că...

— Tăticule drag, mușcă fata cuvintele, nu vreau să dau examen la teatru, n-am venit aici decît să te văd, să știu exact ce gîndești. M-am convins că este așa cum am bănuit. Că urăști teatrul, oamenii ! Că te simți singur și obosit ! Sfîrșit. Ca un sac gol... Și-mi pare bine că ai ajuns aici, încheie ea simplu și o porni spre ușă din nou, de data asta hotărîtă.

— Stai ! Te rog ! Monica ! Nu te las să pleci ! Uite, recunosc, recunosc tot ce vrei. Atunci am greșit, dar...

— Încetează cu melodrama asta !

— Nu-i nici o melodramă, nu pleca, tu... tu... poți deveni o mare actriță ! găsi el, nu luă în seamă rîsul fetei, continuă precipitat : Lasă-mă să te privesc ! Da ! Poți deveni, tu poți deveni ceea ce... Trebuie să faci teatru ! Ești frumoasă ! Foarte frumoasă ! Ai temperament, ai talent, am văzut. Știi să rîzi, cînd îți vine să plîngi... Ești făcută pentru...

— Pentru *lumea fascinantă a scenei*, nu ?

— Da. Pentru lumea fascinantă a scenei ! Am să te-ajut ! Cunosc... în treizeci de ani, am ajuns să cunosc toate dedesubturile meseriei. Cunosc o mulțime de oameni ! Eu n-am reușit, m-am alcoolizat, am ratat, dar din tine am să fac o stea !

— N-am nevoie să mă faci *stea*, papa, auzi atunci răspunsul sigur, absolut liniștit.

— Nu spune asta ! Te rog ! Vreau măcar tu să-ți realizezi visul. Nu știi, n-ai totuși de unde să știi ce înseamnă să faci un gest, un singur gest care... taie respirația sălii ! Vei juca...

— *Pentru publicul nostru drag.* Care *foșnește ambalaje de celofan și...*

— Fleacuri ! Doi, trei nătărăi nu înseamnă publicul, Monica. Vei trăi în teatru, unde... Actorii sînt oameni de treabă ! Nu rîde, nu ! Sînt ipocriți, zăpăciți, vanitoși, intriganți, dar sînt mult, mult mai buni decît mulți alții. Au suflet de oameni adevărați !

— Ești emoționant !

— Nu spun decît...

— Cînd minți mai cumplit ? Cînd spui adevărul și...

— Acum ! Jur că acum ! Şi... înainte... tot adevărul... tot sincer vorbeam... Ştii... scena, scena depinde de unde o priveşti ! De la fotoliul de orchestră sau dintr-un fund de galerie unde stai în picioare. Eu n-am reuşit în teatru, pentru că... n-am fost făcut pentru el ! Am devenit actor de nevoie, Monica, după ce ăia mi-au luat tot. Un sfert din oraşul ăsta ar fi fost al meu ! Al nostru !

Îi zîmbi ; zîmbetul era ironic totuşi, îl întrebă scurt, precis :

— Vrei să m-ajuţi într-adevăr ?

— Dacă vreau ? ! Monica, ce ştii tu... despre nopţile mele lungi, cînd somnul nu vine ; cînd stau aici singur...

— Ce ştii tu, papa, de faptul că mama n-a putut uita teatrul ?... Că nervii ei au început s-o ia razna după ce-ai determinat-o să renunţe la scenă ? ! Şi că eu... am trăit lîngă ea ! Ani în şir ! Îngrozitori !

— Dar n-am ştiut ! Jur ! Pia a fugit dintr-o dată, a dispărut, nu mi-a mai scris un rînd...

— De ce ţi-ar mai fi scris ? ! Nu mai puteai şi nu mai poţi face nimic pentru ea... Pentru mine, da !

— Dar ţie ţi-am promis, Monica...

— Vise ! Copilării ! Nu voi deveni niciodată o mare actriţă, nu sînt învăţătoare în comuna X din judeţul Y, nu vreau să dau examen la teatru !... Am dat. Reuşisem. Acum cîţiva ani, înainte de a pleca din ţară.

Spusese totul pe un ton liniştit, aproape plictisit, urmărind însă reacţia de pe faţa lui.

— ...Din ţară ? Stai, stai puţin ! Cînd... cînd ai plecat ?...

— Ţi-am spus că mama era bolnavă. Ne săturasem să trăim din pensie, ne-a chemat sora ei din străinătate. Explica degajat, în timp ce studia cu atenţie o bufniţă de ceramică, singura piesă nouă, cea mai proastă, dar cea

mai modernă, stilizată, din cele pe care le avea în cameră. Conchise apoi, punînd statueta la loc : Trei luni după aceea, am încercat să mă sinucid.

— Să te sinucizi ? Tu ?

— Da ! Eu ! Se înfuriase subit, se întoarse spre el corectîndu-i aspectul bătrînicios cu suspiciune, precizînd : Sora mamii are într-adevăr bani, dar e o babă meschină și arțăgoasă ca o zgripțuroaică. Ne trata ca pe slugile ei ! Nu găseam serviciu ! Nu aveam nimic din ce... Ah, mi se făcuse silă ! Silă de tot !

— Și...

— Și la spitalul unde m-au dus... am cunoscut pe cineva... S-a îngrijit și de mama, pe mine m-a recomandat... Pentru niște cursuri.

— Ce cursuri ?

— Nu de tricotat ciorapi, papa, nu-i genul meu ! izbucni fata aproape cu violență ! Și nu striga, nu te impacienta, nu ești tu cel mai în măsură să-mi faci morală. Am venit în România pentru a recruta... pe cineva.

Își scoase scurta de blană cenușie, se instalase acum în fotoliu, măturînd cu o mișcare hainele lui care fuseseră acolo, căută în poșetă și scoase un pachet de țigări, îl întinse tăcută, spre el.

— Termină odată cu prostiile astea ! Nu-i adevărat !... Te joci cu mine ! Te joci iar cu mine, cum...

În loc de alt răspuns, fata scoase din aceeași poșetă un pașaport și-un teanc de bani străini, pe care-i aruncă nepăsătoare pe masă. Își aprinse apoi țigara, îl privea întrebătoare, stînd picior peste picior, devenise dintr-o dată altă femeie decît cea cu care vorbise cu cîteva minute înainte.

Pe pașaport era într-adevăr fotografia ei, dar scria un alt nume decît Monica Baciu, banii erau amestecați cu

neglijență, dolari, lire și mărci, într-un număr impresionant. Se lăsă încet pe marginea patului, o privi, șopti îngrozit :

— Ești nebună ! Ești complet nebună !... Îți dai seama ?... Nu vei mai putea juca !... Pentru tine... pentru tine teatrul...

— Nici nu vreau !

— Dar nu vei mai putea ! Nici un artist nu poate suporta ! O viață dublă, suspiciuni la fiecare pas ! Asta te apasă, te obsedează ! Talentul e ucis !

Mîna care ținea țigara scutură scrumul cu indiferență.

— Mi-ai promis să m-ajuți, papa ! Dacă mă-ntorc fără să reușesc recrutarea asta...

— N-ai să te-ntorci ! N-ai să te-ntorci nicăieri ! Nici să nu te gîndești ! Ai să mergi cu mine, să declari tot ! Dacă declari acum tot...

— Nu-ți face iluzii ! Nu-i cunoști pe domnii amabili care m-au trimis aici ! preveni femeia, era acum o femeie, o femeie frumoasă, cochetă, banală, care își aranja zulufii aurii într-o mică oglinjoară.

— Nici nu vreau să-i cunosc !

— Ei te cunosc !

— Pe mine ? ! Mă cunosc ?

— În meseria asta totul e calculat, papa ! Cei ce m-au trimis aici n-au obiceiul să rîste. Important e că poți să m-ajuți, așa cum mi-ai promis, punctă ea aruncînd țigara fără s-o stingă într-o farfurie de pe masă. Ți-am spus că am venit în România pentru a recruta pe cineva.

— Să recrutezi ? ! Ce ? Un inginer ? Economist ? Fizician ? !

— Nu !... Un actor !... Nu mă privi așa, au nevoie deocamdată de un om inofensiv. Aparent inofensiv ! Care nu deține secrete, care nu atrage atenția nimănui. Dar

care poate merge în casele altora. Care cunoaște bine orașul. Oamenii de-aici. Care știe cine are nevoie la un moment dat de bani. Cine e nemulțumit de șefii lui... Cine ce visează în secret, ce gîndește exact, ce spune la un pahar. Cînd pleacă în străinătate, unde...

— Monica !

— Dacă vrei, poți să m-ajuți. Tu poți afla ! Avem nevoie de date. Orice fel de date. Fiecare amănunt se poate specula, un cuvînt scăpat...

— Eu... Vrei într-adevăr ca eu să... ?

— E mai ușor decît crezi ! Totul va fi pus la punct. Calculat. Perfect.

Vorbea cu un calm imperturbabil, nemișcată în fotoliul ei, dreaptă, gîtul se înalță frumos, crescînd din decolteul îndrăzneț, al bluzei de mătase corai ; care-o prindea de minune.

— Monica, eu nu sînt... nu sînt chiar atît de ramolit, de prost pe cît crezi. Am înțeles.

— Mă tem că nu.

— Ba da, Monica. Tu... n-ai bătut astă seară la ușa mea, ca să mă vezi... N-ai venit aici nici măcar pentru a-mi reproșa ceva... Ai intrat în camera asta *conform unui plan*... M-ai făcut să-ți vorbesc despre scenă, doar pentru a te convinge că sînt într-adevăr un ratat. ...Asta vă trebuie, nu-i așa ? Un ratat ! Un om care vrea să se răzbune pe toți, care a pierdut tot și dorește... un rol în umbră.

Mîinile tinere care se odihneau pe marginea fotoliului ros de timp tresăriră ușor.

— Psihologie de doi bani, papa !

— Poate că nici nu mi-ai fi spus că ești fata mea. Pentru că nu-ți pasă de mine. Ai urmărit să vezi doar dacă țin la voi, dacă... n-am să te trădez.

Degetele care băteau repede neauzite în brațul fotoliului se opriră, fața se ridică deodată, începu să se plimbe prin cameră, părea acum iarăși alta, dintr-o dată mai înaltă, aproape dominatoare. Schimbă tactica brusc, hotărîtă :

— Da ! Bine ! Corect ! Dovedești intuiție și talent, papa, vom face treabă bună amîndoi, ai să vezi !

— ...Nu.

— ...Nu ? ! și ochii femeii se fixară pe fața lui, amenințători.

— Pe altcineva poate l-ar fi impresionat *calculul vostru exact*, spuse el încet, privind fumul care se înălța încă din țigara nestinsă. Dar eu sînt actor !... Eu... intuiesc ce sfîrșit poate avea un joc atît de precis. Și mi-e teamă, în primul rînd pentru tine.

— Minți ! Se răsucise înfuriată, continuă aprig, pe un ton scăzut, aproape șoptit, dar cu o intensitate, cu un temperament care pe scenă ar fi ajutat-o să strălucească într-adevăr : Te gîndești la tine, la tine, la tine ! Ca întotdeauna ! Puțin îți pasă că voi deveni o agentă de periferie, care n-a fost în stare să-și recruteze tatăl măcar ! Un tată care urăște, care a pierdut tot, dar care ține cu dinții, la viața lui de paiață !

— Monica !

— Mergi barem pînă la cap, tată drag ! Denunță-mă ! Hai ! Vreau s-o văd și pe-asta ! Ai să-mi aduci după aia ciocolată și portocale la vorbitor ! Ai să plîngi implorîndu-i pe *tovarășii* de-acolo să mai rămîi cu mine încă un minut !

— Încetează ! Dacă declari acum, ți se iartă orice !

Îl privea lung ; iarăși nemișcată, întrebă moale :

— E... tot ce poți face pentru mine ?

— Înseamnă foarte mult, Monica, ai să-ți poți lua viața de la cap ! Cunosc... cunosc un ofițer de securitate, vom

merge, îi telefonez și vom merge la el chiar acum. Stai, aveam undeva... aveam notat numărul lui...

— E tot ce poți face pentru mine ? se repetă întrebarea subliniată parcă de un surîs.

— E singura soluție, Monica ! Trebuie să se termine coșmarul ăsta...

Se întrerupse, descoperise agenda, o răsfoi grăbit, apucă telefonul, începu să formeze numărul, simți mîna fetei care închidea aparatul, auzi vocea ei care suna trist, dureros de trist :

— Îmi pare rău...

Se întoarse spre ea, constată că-și îmbrăcase deja scurta, cînd oare, într-o mînă ținea poșeta și basmaua înflorată, în cealaltă bricheta, din care țîșni deodată un jet puternic de gaz. Spre fața lui. Scăpă receptorul, se prăbuși peste măsuța telefonului, de-acolo pe podea, simți cum îi era luat receptorul, pus în furcă, auzi pașii ei depărtîndu-se spre ușă, pași siguri, nu grăbiți, o simți inspectînd cu privirea camera încă o dată înainte de-a ieși, auzi apoi clanța ușii apăsată și-abia atunci, aplaudă !

Avusese grijă să cadă astfel încît să poată vedea ușa, deschise ochii și constată că musafira lui încremenise.

— Bravo, domnișoară ! Bravo ! spuse sincer încîntat, în timp ce se ridica de jos. Să-i transmiți lui David Rons felicitările mele pentru alegerea făcută. Nu te uita la mine așa, continuă în timp ce se apropia de ea, scuturîndu-și hainele de praf, nu sînt un strigoi ! Gazul doar... gazul ucigător din bricheta pe care ți-au dat-o pentru mine... e inofensiv. Ai înghițit zadarnic antidotul acela grețos timp de o săptămînă încheiată, explică el închizînd ușa. Îmi pare rău, dar era necesar ; pentru verosimilitate... Cum te cheamă ?

Erau acum față-n față, foarte aproape unul de altul, cercetă părul de un blond superb, fața roză, foarte proaspătă încă, ochii de un albastru parcă ireal ai femeii care încercase să-l ucidă și care nu exprimau acum decît o vagă derută.

— ...Monica.

— Lasă teatrul ! Cortina a căzut ! Pe Monica o cunosc foarte bine. Am vorbit cu ea patru ceasuri înainte de-a pleca din România. Aici totul a fost o verificare, nu pricepi ? Un examen pe care l-ai trecut ; cu succes !

— O... verificare ? articulă femeia cu greutate.

— Ideea nu-i a lui Rons, e-a mea ! E o idee frumoasă, nu ? M-a inspirat existența reală a Monichii !

— Cum ?... Și... tot ce mi-ai spus... despre teatru...

Era interesant că se gîndea tocmai la asta acum ! Îl făcu să rîdă, motivă iar, aprinzîndu-și acum el o țigară :

— Am vrut să văd puterea dumitale de convingere, de improvizație ! Și ai ! Ai improvizat o parte a scenariului foarte convingător, mai-mai să cred la început că ești chiar învățătoare. Iar după aceea... te-am urmărit atent, n-ai ezitat o secundă măcar, totul executat precis, calm, corect !

Nu părea impresionată cîtuși de puțin de complimentele lui ; îl întrebă doar cu răceală :

— Înseamnă că misiunea mea... ?

— A, nu ! Misiunea dumitale începe, domnișoară ! Vei avea de recrutat în România oameni inteligenți. Pe care i-am studiat. Aici a fost doar o repetiție generală. Uite ! Ia asta ! E... jurnalul meu.

Îi luă caietul din mînă cu aceeași indiferență.

— Ce jurnal ?

— Intim ! I-am trimis lui Rons pînă acum unele studii disparate, mi-a spus că au fost bune. Aici, ai însă, printre

o sută de banalități despre teatru și actori, observații interesante asupra unor oameni importanți din județul ăsta. Ia-l fără grijă, e bine lucrat.

— De ce nu-i recrutezi dumneata ?

— Pentru că nu ăsta e rolul meu ! Eu nu pot să dispar atît de repede peste graniță ca dumneata, în cazul unui eșec. Nu-i încă timpul să dispar. Dar trebuia să verific pe mîna cui dau materialul ăsta, data trecută Rons mi-a trimis un nătărău cu care era cît pe-aci s-ajung după gratii. Ei bine, nu sînt dispus la așa ceva ! Eu vreau s-o revăd pe Monica, vreau să intru la brațul ei într-unul din holurile fastuoase ale unui mare teatru occidental ! Monica e frumoasă ! Foarte frumoasă. Și va fi o mare actriță !

— E stupid ! spuse blonda deodată. Totul a fost o cheltuire inutilă de nervi și de timp. Putcai găsi o soluție de verificare mai simplă.

— Poate. Dar eu sînt un tip meticulos. Și un actor ratat, așa cum ai spus. Căruia îi place să se joace de-a scena în viață. Unde am... și mai mult succes ! Se vede că marele rol, marele rol al vieții mele n-a fost să fie jucat într-un decor de carton.

O spusese cu convingere, o spusese *bine*, putea jura că la o asemenea tiradă, ar fi primit aplauze la scenă deschisă. Blonda tăcea însă plictisită și se gîndi în clipa aceea dacă asta nu era o tactică a ei, pentru a-l face să vorbească. Ea *știa cînd să tacă !* învățase să asculte, să incite astfel la mărturisiri.

— Pot să plec ?

— Cum ai să pleci ? Începe actul doi !

— O nouă verificare ?

— Da. Dar a altor calități.

— Ce calități ?

— Ai să te descurci. În roluri de-astea vă descurcați toate de minune. Ai mașină și cameră la hotel ?

— Da.

— Ce cameră ?

— 21.

— Stai jos ! Ai un minut pentru relaxare.

În timp ce forma numărul de telefon, constată că fata îl privea cu un surîs, nevenindu-i parcă să creadă încă nimic. Auzi în receptor apelul, apoi vocea cunoscută a unei femei care spunea :

— Alo !

— Sărut mîinile, doamnă ! Iertați-mă că vă deranjez, dar s-a produs o mică avarie. Tovarășul inginer Dobre e acasă ? se informă îngrozindu-se că dobitocul de inginer putea complica lucrurile dacă n-ar fi fost acasă, ori n-ar fi vrut să vină.

Femeia nu spuse măcar un cuvînt, auzi însă imediat vocea iritată a lui Dobre întrebînd *cine e*. După ton, părea că-l prinsese tocmai în miezul unei dispute conjugale.

— Cornel ! Poți să vii pe la mine ? Nu zice nu, ai regreta, te asigur !... Vino mai bine direct la hotel, camera 21. Voi fi acolo, încheie șoptit și așteptă cu respirația tăiată răspunsul celuilalt. Îl auzi spunînd deodată, hotărît, tocmai cînd se pregătea să argumenteze :

— Bine. Vin imediat.

Închise și se întoarse spre femeia care se instalase în fotoliu, la fel de calmă :

— Face parte din...?

— A, nu ! Încă nu ! Reține deci : Dobre Cornel, inginer, chelie, ochelari, burtă, nevastă scai. Am reușit să-l îmbăt acum șase luni, mi-a mărturisit că pînă la 40 de ani, nevastă-sa fusese singura femeie din viața lui... Restul a fost ușor.

— ...Ce vrei să fac cu el ?

— Te privește ! Îl reții în cameră la hotel, o oră ! Atît am nevoie ! O oră. Să nu se uite în timpul ăsta pe fereastră. Ar constata că i-a dispărut mașina și asta îl poate afecta mai mult decît picioarele dumitale chiar ! Cercetă picioarele femeii și constată pe un ton de regret, dezgustat parcă de întreaga speță masculină : Secol decăzut !

23. Surîsul ochilor albaștri

Dobre Cornel își trase pălăria cît mai pe frunte, ridică gulerul trenciului, intră în hotel și trecu repede pe lîngă recepționerul care era ocupat din fericire cu niște străini. Dobre urcă scara cu pas vioi, cercetă cu privirea numerele camerelor, descoperi numărul 21, își scoase pălăria, bătu la ușă discret.

— Daa, auzi o voce de femeie. Intră !

Dobre intră încercînd să arboreze un zîmbet sigur, își potrivi mai bine pe nas ochelarii cu ramă subțire, zări o femeie blondă, îmbrăcată într-un jerseu pe gît și fustă largă, de culoare închisă. Se odihnea în fotoliul de lîngă fereastră, stînd picior peste picior, cu capul sprijinit de spătar, cu o ceașcă de cafea între degetele subțiri. Dobre închise încet ușa, se apropie încă intimidat de lipsa actorului, nu se pricepuse niciodată să intre în vorbă cu o femeie necunoscută.

— Sărut mîinile, domnișoară !... Sper... că nu am greșit camera, începu el, bîlbîindu-se puțin, imobilitatea femeii, surîsul ei care părea să aibă ceva nostalgic, îi accentua stîngăcreala.

— Nu, n-ați greșit, domnule inginer.

Dobre observă cum mîna femeii depunea cu un gest parcă iritat ceașca pe măsuță, s-ar fi spus că apariția lui o deranjase, că nu se aștepta totuși ca el să vină, se ridică din fotoliu, se apropie de pat, luă receptorul telefonului afla pe noptieră, formă un număr, anunță cu o voce scăzută, pe un ton simplu :

— A sosit... Și închise telefonul. Ceru apoi centralistei un număr de exterior, i se adresă lui însă, fără măcar să-l privească, absolut liniștită, ca unei cunoștințe vechi : Luați loc, domnule inginer, de ce stați în picioare ?

Dobre simți totuși că ceva nu era în ordine. Privită din profil, femeia aceasta zveltă avea un aer atrăgător, fără îndoială, chiar îmbrăcată așa, mai mult sport, dar o anume alură băiețească răzbătea din vocea ca și din mișcările foarte sigure, creîndu-i o anumită neliniște. Nu, nu semăna nicicum cu fetele simpatice pe care le cunoscuse pînă atunci prin intermediul prietenului său actorul.

— Alo ! Doctorul Iliescu ? ! întrebă ea în receptor. Mă iertați, am greșit. Și închise iarăși telefonul.

— Nu vă supărați, interveni Dobre, ce doctor ? Prietenul meu...

— Era un semnal pentru prietenul dumneavoastră, tăie necunoscuta cu detașare, apropiindu-se de fereastră. Că sînteți aici. Și că poate să acționeze.

— Să acționeze ? ! nu înțelesă Dobre... Nu vine și el ?

— Nu !... Stingeți lumina, domnule inginer. Și veniți aici.

— Cum ați spus ?

— Am spus să stingeți lumina și să veniți aici, preciză necunoscuta blondă. Nu auziți bine ?

Ultimele cuvinte le spusese cu o ironie neascunsă, Dobre mormăi aiurit un *Ba da,* se retrase spre ușă doi

paşi, stinse lumina, se apropie nesigur de fereastră, lîngă care se distingea, în lumina slabă a străzii, silueta tinerei femei ce privea prin geam indiferentă, parcă ar fi uitat de prezenţa lui.

— Am să vă rog să priviţi cu atenţie, zise ea cu un aer distrat, îşi aminti însă ceva şi adăugă : Am uitat să mă prezint. Magda Delcanu, de la Ministerul de Interne.

Dobre simţi cum pălăria îi aluneca penibil dintre degete pe covor. Actorul îşi mai permisese cîndva cu el o glumă, dar asta, asta nu părea a fi glumă. În semiîntunericul camerei distingea profilul frumos al femeii care nici măcar nu întorsese capul spre el, privea mai departe strada. Îl trata cu o neglijenţă totală, ca şi cum, în camera aceea, el era acum de prisos, un fel de băiat de serviciu de care nu prea merită să te sinchiseşti. Interesul ei se concentra exclusiv asupra a ce se petrecea jos, în stradă.

— Domnişoară ! Domnişoară, glumiţi ! încercă Dobre.

— Nu ! zise simplu femeia şi Dobre se enervă dintr-o dată.

— Cum nu ? ! explodă el. Ce înseamnă toată aiureala asta ?

— Calm ! Calm, domnule inginer ! îl temperă femeia. Cînd aţi intrat aici, eraţi mult mai amabil şi îngăduitor, nu ?

— Explicaţi-mi măcar ! pretinse Dobre. Mi s-a spus una şi...

— Ce vi s-a spus ?...

Dobre tăcu interzis, nu-i venea să răspundă, se aplecă doar, îşi culese de jos pălăria, hotărît să plece, orice ar fi fost.

— Priviţi, vă rog ! Individul acela se apropie de maşina dumneavoastră, se va urca în ea.

— Nu se poate ! făcu spontan Dobre, prin fereastră descoperi însă că un bărbat de statura lui, îmbrăcat cu un

trenci identic, cu pălărie și ochelari, ar fi putut jura că e el, se oprise într-adevăr lîngă mașină, meșteri ceva, deschise portiera și se instală la volan.

— Domnișoară, spuneți-mi imediat ce-i farsa asta !

— Nu-i farsă ; din păcate.

— Dar îmi fură mașina ! se neliniști Dobre. O încuiasem ! izbucni el, căutînd reflex cheile mașinii prin buzunar, se întoarse repede, se împiedică de capătul patului, se grăbi spre ușă.

— Rămîneți pe loc !

— Cum să rămîn, domnișoară, îmi fură mașina !

— A plecat deja. Dar are să v-o aducă înapoi.

Telefonul sună în aceeași clipă, femeia făcu doi pași, ridică receptorul, anunță trunchiat :

— Da. L-am văzut... Venim și noi ?... Bine.

Dobre auzi trîntitul receptorului în furcă, o zări prin întuneric pe polițistă, dacă polițistă era, apropiindu-se de el, o clipă speră cu disperare, că totuși era o farsă, auzi cum femeia spunea pe un ton parcă obosit :

— Vă invit la o mică plimbare. Poftiți !

Mîna ei deschise ușa, îl lăsă să treacă năucit complet, în lumina voalată a coridorului remarcă privirea aceea neobișnuită care îl cercetă. Apoi mîna femeii al cărei ochi surîdeau, parcă permanent amuzată de ceva ce lui îi scăpa, se strecură pe sub brațul lui. Gestul era aproape calin. Începură să coboare scara, el pășind automat, ea urmărindu-l cu privirea în continuare, părînd acum pur și simplu încîntată de ideea de-a coborî la brațul lui în holul larg al hotelului. Era tocmai ce Dobre dorea mai puțin, femeia nu era dintre cele care să treacă neobservate, îi veni în minte să se smucească brusc și să fugă, constată apoi că brațul subțire îl ținea strîns. Inutil de altfel, își dădu seama

că nu ar fi fost capabil să realizeze practic o tentativă de fugă.

— Vom ieși prin spate, șopti însoțitoarea sa și Dobre se sperie mai rău, gîndindu-se ce surprize îi mai putea oferi scara aceea și dacă nu cumva... femeia asta era totuși... altceva decît polițistă, dacă nu cumva nevastă-sa avea să afle, a doua zi, că a fost răpit, din hotel, de-o blondă ! Privi deodată atît de speriat spre ea încît îi auzi imediat glasul poznaș acum, întrebîndu-l repede : Doriți să vă prezint legitimația ?

. . . . . .

Era în mașină atît de cald ? Dobre își simțea în orice caz cămașa udă pe spate, urmărea cu coada ochiului mîinile femeii, care conducea cu îndemînare de profesionist, părăsiră centrul orașului, se îndreptau cu viteză spre uzina unde lucra el. O studia ca pe o ființă de pe altă planetă, ea continua să nu-i acorde nici o atenție. Apucase cu o mișcare liniștită un aparat de radio, portativ, la care manevră ceva, o auzi spunînd cu aerul acela cumva plictisit, fără urmă de mister :

— D-1, sînt D-4. Ne apropiem de obiectiv. Ce fac ?

Din mica jucărie răspunsul veni imediat, o voce bărbătească flegmatică, spunea la fel de plat :

— D-4 rămîi în umbră. Nu te apropia, nu-i necesar. Nu va ajunge la voi, dar blochezi pentru orice eventualitate strada. Terminat.

Femeia se strîmbă puțin, parcă nemulțumită, abandonă aparatul portativ, îi aruncă o privire scurtă, întrebă cu o voce tărăgănată, interesîndu-se parcă de ce film a mai văzut :

— Ce făceați în seara asta, domnule inginer ? Cînd v-a chemat prietenul dumneavoastră la telefon.

— Nu înțeleg cum a putut intra în uzină, evită Dobre răspunsul. De ce i-a dat drumul portarul ? !

— Dar portarul a crezut că sînteți dumneavoastră !

— N-avea legitimație ! Portarul are instrucțiuni precise !

— Oh, portarul ăsta ! rîse femeia. Portarul e cel mai vinovat, nu ? Dumneavoastră vă enervați însă în fiecare dimineață, cînd veniți cu mașina și portarul nu sare să vă deschidă.

Asta de unde-o mai știa ! ? Își aminti că nici măcar nu-l legitimase, cînd intrase în camera de la hotel, îl cunoștea deci atunci, culesese desigur informații despre el. Ce mai aflase oare ? Nevesti-si aveau să-i spună... tot ? Și celor de la uzină ? !...

— Sper că-l veți prinde, da ? întrebă disperat.

— Și eu sper.

— Sperați doar ? ! Domnișoară, începu Dobre pe un ton foarte înalt, dar se liniști repede. A, nu ! Îmi fac griji de pomană. Are să înceapă să sune sistemul de alarmare, cum va încerca să deschidă seiful.

— Nu fiți atît de sigur ! Am aflat azi-dimineață că prietenul dumneavoastră, actorul, e bun amic și cu tehnicianul care a instalat sistemul de alarmare.

— Sînt sigur că nu i-a spus nimic ! Tehnicianul e un tînăr foarte serios, încercă Dobre să se liniștească.

— Și dumneavoastră sînteți... tînăr nu s-ar mai putea spune, dar foarte serios, nu ?

Parcase mașina în umbra unei magazii, nu așa cum i se spusese *să bareze drumul pentru orice eventualitate*, privea în gol prin parbriz.

— Vă previn, aproape țipă Dobre, că în seif sînt documente care valorează enorm !

— Știu. Le va fotocopia doar, nu vă impacientați !... Și mai știu... că ați aflat de întîmplarea aceea, cu inginerul Banu, de acum un an, cînd lucrați la altă uzină ! *Îi dispăruse* fiica, Clara Banu. Cazul s-a prelucrat într-un cerc restrîns, dar dumneavoastră erați acolo, mi s-a spus că ați luat și cuvîntul.

Și asta era adevărat. Dobre își amintea fiecare vorbă pe care o spusese atunci, zisese multe referitoare la *inconștiența* cu care Banu își crescuse fata ce-i făcuse figura aceea urîtă, înhăitîndu-se cu...

— Dacă iese pe poarta cealaltă a uzinei ? !

— A, nu, domnule inginer ! Ar fi pentru el un risc inutil, va ieși pe-aici. Dar s-au luat măsuri și la poarta cealaltă, n-aveți grijă !

Faptul că i se adresa mereu cu *domnule inginer* îl speria cel mai mult. Auzise că așa se vorbește în anchetă cu inculpații. În definitiv ce era el pentru ei ? ! Nu cumva credeau că... e *un complice abil ? !* Care voia să lase doar impresia că fusese manevrat de actor ? Cum ar fi putut să se dezvinovățească ? Mai ales dacă actorul, de-al dracului, avea să susțină... Dumnezeule, unde avea să ajungă în cazul ăsta ? !

— Aveți și copii, domnule inginer ?

— Da.

— Mari ?

— Fata e studentă.

— Studentă ? ! Ce urmează ?

— Medicina, se enervă Dobre. De ce naiba te interesează ?

Nu mai avu vreme să-i răspundă, din mica jucărie răzbătu deodată vocea aceea flegmatică, baritonală, care spunea limpede, cu hotărîre :

— Aici D-1, apel general. Acționați !

Magda, parcă Magda Deleanu zisese că se numește, apăsă brusc pe accelerator, mașina țîșni realmente înainte, Dobre se prinse cu mîinile amîndouă de scaun, simți un viraj luat în plină viteză, vehicolul mai goni zece metri și se răsuci brusc pe loc, barînd acum drumul, exact în mijlocul străzii, unde opri cu o frînă scurtă. Totul executat în cîteva secunde.

Prin ceața ușoară a serii, Dobre zări poarta uzinei pe care mașina sa, mașina în care era dublura lui, tocmai ieșise. Alte două autoturisme virară în aceeași viteză scrîșnind cumplit, stopară cu precizie, una în fața, cealaltă în spatele mașinii care ieșise din uzină. Portiere trîntite, patru siluete de bărbați care se apropiau repede de mașina blocată.

— Vă place meseria noastră, domnule inginer ? auzi Dobre rostită cam printre dinți întrebarea șoferiței sale.

— Dacă se împușcă ? Sau se otrăvește, îngînă Dobre,

— A, nu ! marcă cu un soi de dispreț amestecat cu o furie stăpînită Magda. În realitate, oameni ca el se sinucid mai rar. Observați ? Totul s-a terminat mai simplu decît vă imaginați, fără împușcături, fără violență, fără măcar un singur cuvînt... Să mergem și noi.

. Deschise portiera, Dobre — nu-și dădu seama de ce — o urmă, ieșind după ea, în loc să deschidă portiera de lîngă el, aerul rece și umed al serii de primăvară îl izbi și dintr-o dată i se făcu frig.

Se îndreptară spre grupul celor trei mașini, spre cei cinci bărbați care stăteau în grup și spre care, cu un aer total nedumerit venea din partea opusă portarul.

— În afara aparatului foto, a cheilor și a banilor, nimic deosebit, tovarășe căpitan, auzi Dobre o voce tînără, părea să fie a unui *puști*, vreun tînăr locotenent, probabil, abia ieșit de pe băncile școlii de ofițeri. Îl percheziționase

pe omul care avea în mod uimitor, înfățișarea sa identică, niciodată nu bănuise că nenorocitul de actor îi va putea fura înfățișarea într-o manieră atît de reușită. Parcă s-ar fi privit în oglindă.

— Fotografii ! porunci vocea flegmatică pe care o auzise pînă atunci doar în microfon, aparținea unui lungan blond, îmbrăcat într-un vindiac. Nu, nu vă scoateți machiajul încă, ceru el scurt, pe un ton ce nu admitea replică, urmări declanșările rapide ale blițului, după care blondul dispuse iarăși sec : Și cu mașina !... Și cu portarul o fotografie, are o figură reușită ! Domnule inginer, se întoarse apoi lunganul spre Dobre, vreți să veniți aici ?

Dobre nu îndrăzni să protesteze, făcu cîțiva pași nesiguri, se opri la mai puțin de un metru de actor, care surîdea, privindu-l batjocoritor. Blițul fulgeră din nou.

— Mulțumesc ! Aveți poate ceva să ne mai spuneți ? se adresă bărbatul blond actorului.

Întrebarea părea mai mult de circumstanță, nu ținea pare-se ca actorul să le spună neapărat ceva, Dobre se așteptase la somații, la un dialog repezit, la întrebări și răspunsuri furioase, dacă nu la un schimb de focuri... Nimic din toate astea.

Actorul își scoase cu mișcări lente ochelarii și pălăria, își îndepărtă de pe față, fără grabă, cîteva fîșii subțiri dintr-un material necunoscut care-i schimbaseră înfățișarea pînă atunci. Abia cînd termină se întoarse încet spre el, dar nu pe el îl căuta, privirile i se opriră asupra Magdei.

— Da, domnule căpitan. Domnișoara a jucat într-adevăr frumos, zise actorul cu o notă admirativ acrișoară, dar pare prea încîntată de reușită, pentru a nu-i spune două cuvinte.

— Mie ? ! tresări Magda nedumerită.

— Da, preciză actorul, se apropie, blondul înalt îl urmă imediat, oprindu-se lîngă el, mai exact spus cam

între el și Magda. Ați reușit, domnișoară ! Mă suspectați probabil de mult, ați jucat perfect și m-ați prins, conveni cu un dispreț suveran actorul. Dar eu sînt bătrîn. Bătrîn și bolnav. În străinătate, am însă bani ! Pe care nu mi-i puteți lua. Iar Monica este acolo ! Și Monica va primi banii, va ajunge o mare actriță ! O știa ! Cum... dumneata nu vei ajunge niciodată !...

— Monica ? ! izbucni Magda cu un fel de furie, blondul o opri însă cu un gest, prinzînd-o de braț.

— Magda ! Suficient pentru azi, acțiunea s-a sfîrșit.

În lumina slabă, Dobre remarcă totuși privirea aprigă a Magdei care fixa cu o intensitate aproape sălbatică fața actorului, s-ar fi spus că i se ceruse prea mult, mult prea mult în clipa aceea, tăcea însă, cu maxilarele încleștate, blondul îl luă de braț pe actor, îl conduse spre una din mașini, se întoarse, aruncă peste umăr în direcția lor :

— Pe dumneavoastră vă așteptăm mîine dimineață la opt la inspectorat, tovarășe inginer. Bună seara !

Dobre înghină un răspuns șters, observă că dealtfel nimeni nu-l mai lua în seamă, cei patru bărbați și actorul dispăruseră deja trîntind portierele cu putere, mașinile demarară vijelios, se îndepărtară cu aceeași viteză, de ce acum cu viteză, Dobre nu mai înțelegea.

Rămăsese rezemat de aripa mașinii lui, în locul unde i se făcuse poza, la doi metri de portarul care *avea o figură reușită* și care se apropie de el cu un aer umil, răvășit.

— Ce-a fost asta, tovarășe inginer ?

Dobre dădu din mînă moale, se apropie de portieră, constată că mîinile îi tremurau îngrozitor, auzi în spate vocea Magdei :

— Sînteți în stare să vă conduceți mașina ?

Și ca, ca și actorul, ca și lunganul acela blond, îl tratau cu o anumită milă, aveau de ce, fusese caraghiosul, *mîna*

moartă a jocului ăsta, un pion stupid, pe care parşivul de actor îl mutase doar de pe un cîmp pe altul.

Dobre îşi strîngea gulerul pardesiului pe lîngă gît, constată că tremura încă, de nervi, de oboseală, din cauza cămăşii ude, recunoscu încet, aproape şoptit :

— Nu... Nu cred... Am să...

— Urcaţi în maşina mea !

Dobre o privi nedumerit, femeia îi luă totuşi din mînă cheile maşinii, se urcă în maşina lui, parcă autoturismul lîngă zidul uzinei, degajînd astfel drumul. Reveni, îi întinse cheile, porni spre cealaltă maşină cu care veniseră, Dobre o urmă cu pas de somnambul, incapabil să spună o vorbă. Era o maşină model străin, abia acum îşi dădea seama de asta, Magda se instalase la volan, Dobre ocoli şi urcă alături de ea.

— Ce cartier ?

Întrebarea avea ceva din tonul indiferent profesional al şoferilor de taxiuri, femeia părea că se gîndeşte la cu totul altceva. Îşi muşca încă buzele, abia acum s-ar fi zis că nervozitatea începea să pună stăpînire pe ea, Dobre se întrebă de ce.

— În centru... Lîngă parc, spuse el încurcat.

Maşina demară de data asta lin, era un model automatizat, funcţiona ireproşabil, bîzîitul motorului avea ceva liniştitor. Magda conducea încet, conştientă parcă de starea de emoţie în care era şi în care îşi impunea că *nu trebuie* să greşească ! Starea ei de iritare creştea însă. spre surprinderea lui, Dobre o văzu smulgîndu-şi deodată de pe cap ceea ce era o perucă. În locul părului blond pletele negre, scurte împrumutau acum feţei ei o paloare şi mai puternică.

Ce se întîmplase ? Ce o lovise tocmai acum, cînd totul se sfîrşise ? Afirmaţia că ea nu va ajunge niciodată o mare

actriță ? ...Era actriță ? Intrase în munca asta renunțînd la scenă ? Fusese colegă cu Monica ? Dobre simți că nu era cazul să întrebe, nu se putu totuși stăpîni, începu pe un ton neutru, bîlbîindu-se iarăși puțin :

— Spuneți-mi... V-a întrerupt... colegul dumneavoastră... cînd începuseți să spuneți ceva... de Monica.

Magda îi aruncă o privire repede, ca și cînd l-ar fi descoperit abia atunci lîngă ea.

— Știți cine este Monica ?

— Da... E fiica lui, nu ? șovăi Dobre.

— V-a vorbit despre ea ?

Conducea acum din nou în viteză, cu un fel de furie, întrebarea lui căzuse fără îndoială prost, răscolea ceva dureros, ar fi trebuit să renunțe. Dobre nu renunță.

— Da. Mi-a vorbit foarte mult, își aminti el.

Mașina luă un viraj ca în raliurile de groază, cîteva secunde se auzi doar scrîșnetul cumplit al pneurilor, apoi Magda declară alb :

— Monica s-a sinucis. Ieri dimineață. Într-o cameră de hotel. Din București.

— Monica ! ? tresări Dobre. S-a... sinucis ? !

— Prietenul dumneavoastră actorul, strecură Magda printre dinți, ceruse centrului *un om de legătură*... Un om *sigur*, pe care a ținut să-l verifice personal.

— Nu... nu înțeleg, mărturisi Dobre, neînțelegînd într-adevăr nimic. Magda păru să nu fi auzit, conducea atentă, continuă atonal :

— Conform planului de verificare imaginat de actor, omul de legătură urma să fie o femeie. Care să se dea drept Monica, să încerce... un fel de șantaj sentimental. Să-l recruteze, să-l introducă în rețeaua lor.

— ...Păi, adîncauri am înțeles, se îndoi Dobre, că el lucra mai de mult cu...

— Tocmai în asta consta verificarea agentei, surise strîmb Magda. Prietenul dumneavoastră voia să constate personal cum acționează omul de legătură în România, cum respectă instrucțiunile de recrutare pe care le transmisese centrului chiar el.

— A, da ! se prefăcu Dobre că a înțeles. Și ?

— Serviciul de spionaj a ținut să-i facă o surpriză... A trimis-o în țară chiar pe Monica... Cu o fizionomie schimbată, cu un nume schimbat, se numea Rita acum, cu sarcina de a-și recruta propriul tată.

— Monica ? !... Să-l recruteze... ? ! se îngrozi sincer Dobre, cu gîndul la fiică-sa.

— E un procedeu foarte folosit în spionaj, domnule inginer, tărăgănă Magda cuvintele cu același zîmbet de dispreț trist, care acum nu-i mai era adresat totuși lui.

— Dar ea ? ! Cum a acceptat ea să vină aici ?...

Surîsul Magdei era acum altul, obosit, Dobre intui că întrebările pe care le punea, fata asta și le pusese înainte, probabil obsedant.

— Din angrenajul unei rețele de spionaj nu se iese prin demisie niciodată, lăsă ea să cadă.

— Bine, dar în cazul ei...

— În cazul ei, serviciul de spionaj a greșit în mod cert, murmură Magda. Monica nu știa că totul este o înscenare pentru a o verifica. Fusese o studentă talentată. Și dorise foarte mult să se facă actriță. Era o fire sensibilă în ciuda faptului că ajunsese să ucidă cu sînge rece... În camera de la hotelul unde s-a sinucis a lăsat înregistrată pe bandă, o mărturisire lungă... Răscolitoare ! șopti Magda înfiorată. Și dintr-o dată Dobre și-o imagină pe fata asta cu ochi albaștri care surîdeau ciudat, singură într-o cameră, ascultînd și reascultînd banda aceea, vocea femeii care, înainte de a se sinucide, își relata drama, cu atît mai cumplită cu

cît avea ceva trucat, murdar, în esența ei... Și a mai lăsat o brichetă, adăugă Magda. În care credea că este un gaz ucigător ! Îl primise pentru taică-su, în cazul unui eșec.

— În recrutarea tatălui ei ? ! bîigui Dobre. Ar fi trebuit să-l ucidă ? !

— Dacă nu accepta ! E... tot un procedeu uzual în spionaj, domnule inginer, spuse Magda linear. Monica a preferat să nu-l întîlnească. Iubea încă scena Și a fost convinsă... pînă în ultima clipă, că tatăl ei... este un mare artist...

Se auzea doar mersul lin al motorului, Dobre întoarse capul năucit, și-o imagina din nou pe femeia asta tînără descoperind grozăvia acestei farse tragice, acolo, în camera de hotel sau într-un birou al ministerului, înțelese dintr-o dată furia cu care Magda vrusese să-i arunce în față actorului toată vina aceea criminală, toată mașinațiunea care se întorsese straniu, împotriva singurei ființe la care actorul ținea. Cum reușise să se stăpînească ?

Din micul aparat radio, același glas baritonal, al lunganului blond, anunță ceva, Dobre nu înțelese ce, avea senzația că nu mai era capabil să realizeze nimic, văzu mîna subțire a femeii de lîngă el care lua aparatul, auzi răspunsul ei, altă frază al cărei sens îi scăpa.

— Magda, se distinse apoi, de data asta, tonul părea cumva iritat E vorba de cîteva minute ! Băieții care au participat la acțiune vor să te cunoască. E și șeful serviciului. O poveste de-asta cu felicitări...

— Nu ! zise încet femeia de lîngă el, adăugă apoi și mai scăzut, aproape în șoaptă : Acum, nu !

— Magda, protestă zîmbitoare vocea, marcînd însă și o anumită agasare. În jocul ăsta, reușitele, ca și înfrîngerile, se poartă pînă la cap. Nu te gîndi că te chem la o paradă, pur și simplu, planul tău a reușit, perfect, vor să...

— Femeia aia e moartă ! i se păru lui Dobre că aude, sau auzise într-adevăr, nu-și dădea seama, întoarse capul, o văzu pe Magda privind țintă prin parbrizul mașinii care luneca în noapte, degetele se crispau numai pe mica jucărie al cărei microfon îl apropiase de obraz. Ezita parcă. Nu pot, Vlad. În seara asta nu mai suport nimic, spune-le că sînt sfîrșită, că femeile au *căderi de-astea timpite*, spune-le ce vrei !

Bărbatul tăcu cîteva clipe, reluă apoi pe un ton amuzat:

— Știi, nu prea sînt obișnuiți cu... Mă tem că... n-o vor înțelege așa.

— Să înțeleagă ! tăie deodată șoferița lui și Dobre se prinse repede de scaun, intraseră în piața mare și goală a orașului printr-un viraj nebun. Vlad ! auzi apoi, și pentru prima oară, tonul era altul, cu totul altul, ostenit, dar nebănuit de cald, aproape intim, pentru cuvîntul acela Dobre se simți deodată prost că era acolo, că asista la discuția asta, avea ciudata impresie că va urma o declarație șoptită de dragoste. Auzi însă doar : Îți mulțumesc. Pentru că ai venit. Altfel, probabil, aș fi greșit din nou, iar asta... Îți mulțumesc foarte mult, Vlad, conchise simplu femeia, sînt sigură... că înțelegi tot.

Degetele subțiri întrerupseră în aceeași clipă legătura, aparatul fu zvîrlit ca un pachet de țigări în torpedoul deschis, Dobre tresări, privi iarăși spre șoferița lui, care întrebă sec :

— Aici locuiți ?

— Da, aprobă Dobre, dar se simțea moale, incapabil să se clintească, parcă ar fi băut.

Mașina se opri. Dobre încercă să spună ceva, nu-i veni în minte nimic, ieși din vehicul cu un aer teribil de încurcat, căutînd totuși cîteva cuvinte care să nu sune total stupid.

— Noapte bună, domnule inginer, auzi în urmă și constată că vocea era din nou limpede, surprinzător de liniștită. Dobre se răsuci intrigat, întîlni ochii aceia care, nu, nu se înșela, reușeau să surîdă, parcă ironic. Brațul femeii se întinse peste banchetă, închise apoi portiera, mașina demară în aceeași manieră vijelioasă și se pierdu în noapte.

21. Epilog

Colonelul Datu primise un ordin scris în fugă de mîna nervoasă a generalului Antoniu, să pregătească *un material,* referitor la *stilul de muncă,* în care să aibă în vedere ca principal exemplu concret *echipa* lui Dumitrescu.

Ce însemna *material* ? Referat, raport, expunere ? Pentru cine, cu ce scop ? De ce *echipa* lui Dumitrescu ? De ce atîta concizie în ordinul respectiv ? Și, în sfîrșit, de ce să scrie el despre blestematul ăla de *stil de muncă* de care se vorbea tot mai mult în ultimul timp, nu numai la ei în minister, peste tot, fără ca nimeni să-i poată spune exact ce era în fond ? !

Datu primise ordinul într-o sîmbătă, la prînz. Îl căută imediat pe șeful de cabinet al lui Antoniu, află că generalul primise un telefon și plecase val-vîrtej în provincie. Nu, nu lăsase nici o indicație suplimentară despre ordinul misterios, șeful de cabinet nu știa nimic.

După masă, Datu se arătă pentru prima oară receptiv la un scurt colocviu în familie, referitor la relațiile interumane și munca științifică de conducere, dezbatere susținută de nevastă-sa, care urmase de curînd un curs de per-

fecționare și de fiică-sa, studentă la A.S.E. Păreau amîndouă foarte documentate și convinse de interesul domeniului respectiv, îi explicară o mulțime de lucruri, îi puseră pînă la urmă în brațe trei cărți, din care două, mai subțiri, colonelul le parcurse conștiincios, în după amiaza respectivă și a doua zi. Constată cu un soi de disperare că ceea ce se cerea de la el era să adapteze probabil la specificul ministerului toate teoriile acelea frumoase și care aduceau pe undeva cu nisipurile mișcătoare, exemplificînd cu echipa lui Dumitrescu. Ei, aici era aici, exemplificarea asta în ce sens trebuie făcută... Era de bine, era de rău ?

Pe de o parte, despre metodele *trăznite* ale *ălora ai lui Dumitrescu* auzise destule în ultimii doi ani, unele din ele ajungînd să fie povestite ca anecdotele. Originalitatea aceasta era să se soldeze însă de cîteva ori cu sancțiuni succesive, în urma unor *boroboațe* pe care ori lunganul ăla blond de Vlad, ori fata cu ochi viorii, ori Mircea, fiecare în felul lui, le trîntiseră consecutiv. Dumitrescu se făcuse însă luntre și punte de fiecare dată, umblase el știe pe unde și le anulase în aceeași zi sancțiunile, dovedind că legalitatea nu fusese încălcată cu nimic și că *metodele proaste sînt doar cele care nu dau rezultatul scontat.* Pe de altă parte, în foarte austerul minister, unde spre deosebire de insuccese, se vorbea rar și cu zgîrcenie despre rezultatele bune obținute, acțiunile echipei lui Dumitrescu deveniseră cunoscute de toți. Pe lîngă alte *mărunțișuri,* trei finalizări de răsunet despre care scrisese ceva și presa. Nu era puțin în domeniul atît de delicat în care lucrau și Datu știa asta. citise sinteza operațiunii de încheiere a cazului Adina Berescu, arestată în flagrant împreună cu un important om de legătură al centrului de spionaj. În cazul acela, Vlad și Magda făcuseră o treabă realmente bună,

Adina fusese convinsă pînă și în fața anchetatorului că *Eric* era în afara oricăror bănuieli. Iar materialele false trimise în străinătate intoxicaseră practic aproape un an de zile serviciu de spionaj. Era o performanță, dacă țineai seama de stilul suspicios de muncă, de verificările la care Vlad, apoi Magda, strecurată și ea în joc, fuseseră supuși. Ce se întîmplase însă acum ?

Luni dimineața, Datu tatonă cu discreție în dreapta și-n stînga, află că întreaga echipă era propusă pentru decorări ori avansări la excepțional, în urma unei ultime acțiuni încheiate în urmă cu numai cîteva zile, despre care însă nu reuși să afle nimic de la nimeni. Decît că fusese încheiată cu succes și dusese la prevenirea unor pagube de multe milioane. Așadar, era totuși de bine.

Birourile echipei erau însă pustii, deși Dumitrescu își sporise între timp, în ultima lună, numărul colaboratorilor, cu încă trei ofițeri. Unul era căpitanul Brateș, un tip spălăcit, căsătorit a doua oară, după un divorț lung, ceea ce pentru Datu era un semn rău, nu înțelegea de ce Dumitrescu îl alesese tocmai pe acest Brateș. Celelalte opțiuni ale colonelului erau și mai bizare, *își întărise colectivul* cu încă două femei ofițer, erau deci acum trei femei din totalul de opt oameni ai *echipei*. Pe una din ele, Ina Suter, o blondă înaltă, cu alură sportivă, tip nordic, o adusese ca și pe Vlad tot din Transilvania de pe undeva, ba aranjase și transferul soțului Inei în capitală și Dumitrescu se zbătuse mult pentru asta. De ce, cînd erau atîția ofițeri buni în București pe care i-ar fi putut obține fără complicații, Datu nu pricepea să-l tai. Ultima achiziție, Anda și nu mai știa cum o chema, era o moldoveancă foarte tînără, necăsătorită, *psiholoagă*, o femeie mărunțică, delicată, cu aer visător. Cum își imagina Dumitrescu că se va descurca fata aia în munca de contrainformații militare, era un alt

minister pentru Datu. Magda cel puțin era un tip de amazoană a dracului, fermă pînă la încăpățînare, în urma celor doi ani petrecuți sub comanda lui Dumitrescu, lucra cu un fel de patimă în tot ce făcea. Și măcar Magda era o femeie cu imaginație și... de o frumusețe rară, atu care nu era de neglijat, asta Datu recunoștea.

Se interesă de Dumitrescu, află că, de patru zile, toate telefoanele le fuseseră comutate la un număr din oraș, în afara clădirii ministerului Ce mai era și asta ? Află adresa din oraș, era locuința unui ofițer pe care-l cunoștea bine, burlac, plecat în concediu. Se hotărî să le facă o vizită inopinată.

Jumătate de oră mai tîrziu, Datu urca la etajul doi într-un bloc de garsoniere, sună, nu-i răspunse nimeni, ușa nu era însă încuiată, intră. Se afla acum într-un hol îngust, luminat doar de becul din bucătărie, de unde se auzea sfîrîitul de ulei încins și venea un miros de ouă prăjite și cafea. Aha, gîndi amuzat Datu, se pare că i-au găsit domnișoarei Magda și o ocupație permanentă. Din bucătărie apăru însă Mircea, în maieu, cu un șorț multicolor în față și ibricul de cafea în mînă.

— Să trăiți, tovarășe colonel ! izbucni el vesel, fără a părea cîtuși de puțin stînjenit de ținuta de loc regulamentară. Nu știam cine-a sunat.

— Ce naiba faci aici ? întrebă nedumerit Datu, aranjîndu-și cu un gest mecanic nodul cravatei.

— Sînt de servici, vă rog să mă iertați un minut. Vă fac și dumneavoastră o cafea ?

— Nu, mulțumesc, se strîmbă Datu. Și pentru că Mircea dispăruse alertat de sfîrîitul ouălor din tigaie, Datu deschise cam pornit ușa camerei vecine.

O lumină roșie slabă, pe fundalul faianței dintr-o cameră de baie, un miros de revelator foto și o voce care tre-

buie că era a Magdei, dar teribilă, urlă la el fără menajamente : Ușa ! Datu închise repede ușa și rămase buimăcit. Se îndreptă apoi spre cea de-a treia cameră, șovăi, intră. Primul lucru pe care-l văzu fu capul lui Vlad și bustul lui gol, întins pe un pat de campanie. Lunganul blond dormea pe burtă, somn greu. La zece dimineața !...

Lîngă fereastra închisă, deși afară era vară, cu binoclul la ochi, colonelul Dumitrescu, într-o cămașă descheiată, striga ceva înfuriat într-un telefon, folosind un limbaj codificat, de neînțeles. Stoenescu, un Stoenescu neras ! bătea de zor la mașină, pornind și oprind un magnetofon. Încăperea era răvășită, plină de hîrtii, scrumiere și cești de cafea împrăștiate pretutindeni, inclusiv pe jos. Cum putea dormi Vlad în vacarmul acela era pur și simplu inexplicabil.

Stoenescu fu primul care îl văzu pe Datu, dar nu se sinchisi de intrarea lui, îl salută doar scurt și-și continuă păcănitul grăbit la mașină. Dumitrescu termină în sfîrșit convorbirea ciudată, puse binoclu jos, se întoarse și dădu cu ochii de colonel.

— Tu aici ? ! Ce-i ?

Părea mai morocănos ca oricînd, ochii îi erau injectați, pleoapele umflate de nesomn. Datu nu prea știa ce să răspundă. Rămăsese cu privirea la Vlad.

— Dormim cu schimbul, explică lapidar Dumitrescu. De trei zile, cu excepția Magdei, n-am dat niciunul pe-acasă. Ce vrei ?

— Am trecut și eu pe-aici, fentă Datu prudent.

Dacă echipa lui Dumitrescu era într-o asemenea fierbere, însemna că iarăși *era ceva*. Așa că nu-i prea venea să-i ia interviuri despre stilul de muncă.

— Lasă bancurile ! Ce s-a-ntîmplat ? i-o tăie Dumitrescu.

— Aveți iar vreo *afacere de milioane* ?

— Nu. E vorba de-un tip. După toate aparențele, transmite informații unor străini.

— Aha ! Și ? vru să știe Datu, cu gîndul la milioane.

— Și sîntem acum aproape siguri că-i doar o lucrătură a altcuiva, iar omul e curat. E un ofițer de transmisiuni.

— Și altceva ?

— Ți se pare puțin ? se înfurie subit Dumitrescu.

Mircea intrase cu tigaia și ibricul de cafea. Datu se scuză și plecă, se opri totuși în fața camerei de baie, întrebă :

— Ce developează acolo ?

— Niște poze de vacanță, trînti Dumitrescu iritat, fără să ezite o clipă.

Pe coridor, în fața ușii garsonierei, Datu se simți prins de braț.

— Ce-ai vrut totuși ? De ce-ai venit ?

— Să văd așa, cum lucrezi cu echipa, se eschivă Datu, ridicînd ușor din umeri. Nu-i... uzezi prea mult ?

— S-a plîns cineva ?

— A, nu.

— Nici n-are să se plîngă, zise Dumitrescu. Rămase o clipă gînditor și adăugă : N-am văzut niciodată un cercetător științific plîngîndu-se că muncește prea mult. Chiar dacă lucrează luni, zile și nopți la rînd. Și, nu știu dacă ai remarcat, tocmai asemenea oameni nu se îmbolnăvesc niciodată de astenie !

— *Cercetător științific ? !* zîmbi acrișor Datu. Vrei să spui că *echipa ta a descoperit plăcerea de-a căuta adevărul*?

— De a-l găsi ! mîrîi Dumitrescu printre dinți... Și cea de-a se simți în serviciu ca la ei acasă !...

— Crezi deci că astea sînt criterii pentru a defini o muncă științifică ? rîse Datu.

— Da ! Mai e ceva ?

Datu ezită, se surprinse apoi punînd o întrebare ca de reporter începător :

— Care consideri că e cauza... De ce crezi că echipa asta a obținut succese ?

— Are un șef simpatic, zise Dumitrescu la fel de prompt, fără măcar să clipească.

Datu își privi interlocutorul, cîteva secunde, nu reuși să înțeleagă dacă glumea sau nu, strînse tăcut mîna care i se întindea, coborî scara, o porni spre minister hotărît să raporteze că, totuși, cel mai bun lucru era să i se traseze colonelului Paul Dumitrescu sarcina de a vorbi singur despre stilul său de muncă... Era desigur mult mai bine așa.

Sfîrșit

Cuprins

1	— Fata cu pișetă mov	5
2	— Un om care te poate ajuta	19
3	— Probleme de familie	28
4	— Pentru servicii deosebite	44
5	— Discuții despre planuri perfecte	56
6	— Greșeli care pot costa mult	69
7	— Prima misiune	78
8	— Cînd se mișcă financiarul	93
9	— Metode neștiințifice	102
10	— O afacere foarte rentabilă	111
11	— Vikingul cu ochi iscoditori	118
12	— Dar există și un argument de rezervă	135
13	— Echipa	144
14	— Un atac de cord	150
15	— Oamenii uită uneori	158
16	— Surîsul numărul unu, surîsul numărul doi	165
17	— Un telefon chema în noapte	171
18	— Confidențial secret	185
19	— Maestrul combinațiilor	200
20	— Operațiunea tip R.	218
21	— Dreptul de a risca	227
22	— Marele rol	247
23	— Surîsul ochilor albaștri	265
24	— Epilog	280

Lector : ANA BARBU
Tehnoredactor : AUREL BUCUR

Apărut 1979. Bun de tipar 6.11.1979. Tiraj 70 000 ex. broșate. Coli tipar 9.

Comanda nr. 39 393
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1 — București,
Republica Socialistă România

EDITURA EMINESCU

Colecția Clepsidra

TUDOR NEGOIȚĂ

SURÎSUL OCHILOR ALBAȘTRI

Lei 7,25